

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 12
11 d'abril de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 8, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model present i futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuels (tram. 302-00013/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'acció exterior (tram. 302-00016/10) p. 12

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les persones desocupades i el tancament d'empreses (tram. 302-00014/10) p. 19

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les propostes en matèria de política tributària (tram. 302-00015/10) p. 29

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la informació relativa al deute de la Generalitat (tram. 302-00017/10) p. 36

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estabilitat pressupostària i el deute (tram. 302-00019/10) p. 44

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les sentències dels tribunals en matèria educativa (tram. 302-00018/10) p. 54

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 8.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, d'Interior, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Continuem amb la sessió plenària, i amb el punt quinzè, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el model present i futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el model present i futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 302-00013/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Bé, la moció d'avui el que vol és garantir la continuïtat d'un model que durant gairebé trenta anys ha sigut d'èxit, de cohesió social, a través d'informació acurada, plural i veraç. I no només pel que fa a la llengua, que és del que parlem més habitualment, sinó també a la qualitat democràtica del país i a exercir com a motor de tota una indústria de comunicació i de cultura. Ha garantit, i no es pot dubtar, accés a totes les opinions, creences i sensibilitats, amb neutralitat i amb rigor. I, per tant, la corporació, durant tot aquest temps, ha adquirit un nivell de credibilitat, de satisfacció i d'audiències molt elevat, amb compromís amb la gent del país i amb tot el territori i la seva llengua.

En els darrers cinc anys, i en un context de contracció continuada de recursos, ha fet un esforç d'estalvi molt intens i en un percentatge molt superior a la majoria de serveis públics, i per tant ha reduït el seu pressupost en gairebé cent milions d'euros només entre el 2010 i el 2012.

Plantegem bàsicament aquí, doncs, continuar amb aquest model. I això és el que fem en el punt 1 de la moció. I, per tant, el que demanem és compromís per garantir un pressupost suficient..., suport a la moció que necessitem per part de tots els grups, però sobretot un esforç perquè la música que sentíem del conseller fa tres setmanes s'assembla ara als números, malgrat unes dificultats que coneixem de sobres. Recollim en aquest punt, també, l'esmena 1 bis, que hem transaccionat i que és equivalent a la 2 bis del PSC, i

que per tant també queda recollida, i que fa referència al contracte programa, de manera que ens sembla molt bé incloure-la a la moció, ja que és una eina d'obligada existència i que ens dóna estabilitat durant un període de quatre anys, que frena la improvisació i que fa que sapiguem on anem durant un període molt més ampli, i com deia és d'obligada existència.

També parlem de la modificació legislativa. En la interpe·llació vam aconseguir un compromís verbal, que per nosaltres és cabdal i que cal que quedi aprovat pel Parlament, i per tant incorporat a la moció. El 2011 es va fer una modificació de les lleis que nosaltres ni compartíem ni compartim, i pensem que ara toca esmenar-ho, i és un compromís que ja vam adquirir i que ara posem per escrit amb la idea que aquesta vegada això perduri, i, per tant, doncs, sense pressa, a partir de l'estiu, si cal, entomem la modificació de les lleis del CAC i de la corporació.

Un tercer punt, la presència al territori. Aquest el millorem incorporant l'esmena d'Iniciativa, que diu explícitament «de forma permanent», perquè tot i que nosaltres ja ho enteníem així avui ens continua faltant una peça que és la Catalunya Nord, de manera que creiem que és molt diferent ser capaços de cobrir una notícia a Perpinyà, cosa que podem fer des de Girona, que ser proactius, que cobrir el dia a dia del territori. No és el mateix anar a cobrir notícies que ser capaços de ser allà de manera permanent i generar notícies. Ho vaig dir al conseller i ho repeteixo avui: ara mateix ens cal ser a Washington, a París i a Londres, però també a Perpinyà, i no ens podem permetre perdre presència arreu del territori on es parla català.

D'altra banda, i deixant clar que el tema de Perpinyà..., no puc deixar d'aprofitar aquesta intervenció per parlar també de certes preocupacions que tenim a zones com el Pirineu. Ens cal garantir la riquesa del nostre territori i hem de remarcar les nostres diferències perquè tots ens hi puguem sentir representats. La gent del Pallars Jussà i Sobirà, de l'Alta Ribagorça, s'han de poder sentir part del nostre país, i hem de ser conscients que en cinc anys han perdut corresponsals del *Segre*, de *La Mañana*, d'*El Periódico*, i ara també de TV3 i de Catalunya Ràdio.

Amb això, el Pallars, l'Alta Ribagorça i la Catalunya Nord perden la seva identitat, la seva riquesa lingüística, i cal que ho tinguem en compte. I ens fan patir en la mateixa línia informacions respecte a les retallades pel que fa a les desconexions que es fan des de les delegacions. Per tant, aquest compromís que portem a votació va clarament en aquesta línia.

Hem introduït, i ho posarem a votació a través de les esmenes dels grups, dos nous punts que fan referència a temes apareguts, sobretot, posteriorment a la moció, però que per nosaltres també són importants, com són Catalunya Ràdio i l'Agència Catalana de Notícies.

En aquest cas, de Catalunya Ràdio, tot i que ens agrada i creiem que és bastant més complet el redactat que presenta Iniciativa, també pensem que avui aquí necessitem un acord ampli, que ens obri una porta a la millora de la situació creada, i per això sotmetrem a votació l'esmena parlada i entrada per Convergència;

un text que insta la corporació i Catalunya Ràdio a garantir un model que tingui presència arreu del territori, sobretot amb personal suficient perquè el servei pugui arribar ràpidament i fàcilment a qualsevol notícia.

I això ara..., hem tornat a tocar el model, i per tant prenem una decisió que no el millora, el liquida. I la por principal aquí sempre és la mateixa: perdre veu als territoris, indistintament de la seva influència, població o el seu color polític.

També, repassant-ho per sobre, vaig a un darrer punt, sorgit en les...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Sergi Sabrià i Benito

Acabo –acabo–, presidenta.

La presidenta

D'acord.

Sergi Sabrià i Benito

Incorporem un punt sobre l'ACN. L'actualitat política ens ha fet incorporar també l'Agència Catalana de Notícies, una agència que forma part del ens públics del nostre país. I aquí deixeu-me tenir un record per a Ramon Barnils, que explicava millor que ningú, i ja fa molts anys, la necessitat de qualsevol país de disposar d'una agència nacional de notícies.

La presidenta

Per defensar les esmenes, té la paraula en primer lloc la il·lustre senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, una moció molt oportuna, perquè ens permet posar de manifest i denunciar en aquest Ple el desmantellament al qual sotmeten els mitjans de comunicació públics de Catalunya. També per proposar mesures alternatives, possibles solucions, i en aquest sentit les nostres esmenes.

Vaig a pams. Els ho hem dit per activa i per passiva, però els exemples de les mesures plantejades els darrers dies al sistema de mitjans de comunicació públics catalans ho posen totalment de manifest: els desmantellen.

Cada nou pas que fan des del Govern o des de la seva gent que dirigeix aquests mitjans posen més en crisi un model que fins ara ha estat d'èxit, de país, de proximitat i de treball clar per la cohesió social i territorial. O no és posar en crisi la corporació reduir-ne un 15 per cent més el pressupost i que bàsicament això sigui en personal, amb reduccions entre un 30 i un 40 per cent dels sous? O no és, o era, posar en crisi TV3

eliminar les corresponsalies a les Terres de l'Ebre, al Pirineu, a la Catalunya Nord, i després improvisar una solució a corre-cuita? O no és posar en crisi la informació de proximitat de Catalunya Ràdio prescindir dels serveis de la trentena de corresponsals, gent que durant dècades ha treballat com a *freelance* i que els asseguro que no han estirat més el braç que la màniga? O no és posar en crisi l'Agència Catalana de Notícies plantejar reduir a la meitat la seva plantilla, gent que l'any passat ja van fer un esforç de reducció d'un 30 per cent?

Hi ha pocs diners a la caixa? Segurament. No ho tenim del tot clar, perquè encara no tenim pressupostos. Però segurament. Però estan segurs que 125.000 euros d'estalvi que suposa eliminar els corresponsals de Catalunya Ràdio faran que els números passin de vermell a verd? Estan segurs que no es pot estalviar el mateix, dins de Catalunya Ràdio, retallant per exemple un 10 per cent el que cobren les estrelles mediàtiques d'aquest mitjà o els seus alts directius, si és que sabéssim el que cobren? Estan segurs que a l'Agència Catalana de Notícies no poden ajustar el pressupost fent altres mesures d'austeritat dins l'empresa, pactades amb la mateixa plantilla? Però sobretot: estan segurs que carregar-se els corresponsals, retallar un 30 per cent dels sous més baixos a la corporació, no té conseqüències en la qualitat del producte? I, de fet, sembla que a partir de dilluns, ja, a la delegació de Tarragona de Catalunya Ràdio retallen la desconnexió territorial en vint minuts. Ho repeteixo: retallar 30 per cent en els sous més baixos, perquè la progressivitat de la seva gent a la corporació és inversa, retallen més a qui menys cobra, i molt menys, o res, als que cobren més.

Sabem que la situació és complicada. Després, en la nostra moció sobre el deute els proposarem algunes mesures perquè no ho sigui tant. Però en el cas dels mitjans de comunicació públics no poden dir que no s'hagin fet ja ajustos i esforços en la despesa; mitjans públics que ja s'han aprimat, i molt, i que ja fa temps que toquen os, si entenem que l'os és allò bàsic del model nacional dels mitjans de comunicació públics.

Per tant, què és el que pretenen? Doncs nosaltres ho tenim molt clar: desmantellar la competència que suposen uns mitjans de comunicació públics forts i de qualitat per a certs grups audiovisuals privats. En els últims dos anys vostès han reduït més d'un 20 per cent la subvenció pública a la Corporació de Mitjans Audiovisuals, l'any passat de forma dràstica. Mentrestant, augmentaven les subvencions als grups de comunicació privats, que passaven de 6 a 9,4 milions d'euros, i un percentatge important d'aquests diners anava a un grup, el Grup Godó, que mentrestant rebentava també el mercat privat dels diaris repartint seixanta mil exemplars gratuïts de *La Vanguardia*. Aquest any redueixen les subvencions, senyor Homs. Ens ho ha dit, és veritat. Això és la cirereta del pastís. Mentrestant, el que fan és donar-los més part d'aquest pastís.

Si no és això el que pretenen, doncs tenen l'oportunitat de votar les esmenes que hem presentat a aquesta moció, esmenes perquè s'aprovi un contracte programa de la corporació i que s'han incorporat perquè la direcció de Catalunya Ràdio faci marxa enrere en

la decisió de fer fora els corresponsals, perquè s'aturi el procés previst d'acomiadaments a l'Agència Catalana de Notícies i perquè les delegacions que improvisadament i a corre-cuita s'han creat per cobrir allò eliminat a TV3 no siguin temporals, sinó permanents.

Sembla que algunes d'aquestes esmenes prosperaran. Ens n'alegrem –ens n'alegrem. Ni que siguin transaccionades. Però lamentem profundament que no s'acceptarà, com sembla, l'esmena per demanar a la direcció de Catalunya Ràdio que faci marxa enrere en el tema dels corresponsals. I aquí ho lamentem profundament, no només perquè no ho aprovaran des de Convergència i Unió, sinó perquè probablement no ho aprovaran des d'Esquerra Republicana, mentre cauen de nou en la paradoxa de seguir proclamant la necessitat de construir estructures d'estat i es carreguen les que ja existeixen.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Molt honorable presidenta, honorables consellers, diputades i diputats, persones que ens segueixen dels comitès d'empresa de TV3 i de Catalunya Ràdio –no sé si hi ha algú de l'ACN–, TV3 i Catalunya Ràdio i els canals i emissores que han vingut després van ser creats per la Generalitat de Catalunya principalment per tres finalitats que el conseller explicava molt bé en el debat de la interpellació: eina de reforç nacional i de normalització de la llengua catalana, i servei públic de qualitat i d'alta credibilitat, diversitat, pluralitat, imparcialitat, equilibri territorial. Per tant, eina de cohesió social i motor per a les indústries audiovisuals del país. Aquest és el model que s'ha anat construint i que es vol garantir, un model d'èxit..., uns instruments d'èxit i uns bons professionals que han contribuït de forma decisiva a l'èxit del model.

I ara on som? Som en un context difícil des del punt de vista econòmic i financer. No descobreixo res. El president parlava fa pocs dies d'«emergència nacional». Ens hem de situar en aquest estadi. L'asfíxia econòmica a què està sotmesa la Generalitat, els problemes del deute, la impossibilitat d'accedir a crèdit, ens situa com a país, i també com a Govern –i ens hauria d'interpel·lar a tots els diputats i diputades, siguem al Govern o a l'oposició–, en una posició complicada, amb decisions complicades de prendre.

Quina és la nostra posició? Fer el possible per salvar TV3, Catalunya Ràdio i l'ACN, i garantir la continuïtat del model d'èxit amb què els definia al principi de la meua intervenció. I això és possible, això podem fer-ho entre tots.

En el punt primer de la moció es parla de «garantir el pressupost suficient que permeti mantenir el sistema de mitjans de comunicació públics» i el seu model. La previsió que preveu el pressupost de la Corporació Ca-

talana de Mitjans Audiovisuals per a aquest any són 225 milions d'euros. No són pocs. Són menys que fa uns anys, d'acord, però no són pocs. 225 milions d'euros creiem que permeten complir aquest objectiu.

A finals del 2011, quan teníem el debat pressupostari al voltant també de la Corporació Catalana i hi havia una reducció, alguns predicaven les set plagues bíbliques i predicaven l'hecatombe de TV3 i de Catalunya Ràdio per al 2012. El resultat del 2012, amb la força de tots, i també evidentment dels bons professionals que hi ha, és molt diferent. TV3 és més líder i Catalunya Ràdio ha augmentat en totes les freqüències, en totes les franges horàries.

Sembla que s'accepta una esmena, per part del proponent de la moció, que incorpora en aquest punt la referència al contracte programa per aprovar-lo abans del setembre de 2013. Hi estem d'acord, plenament d'acord. Creiem fonamental combinar decisions complicades, com les que estem obligats a prendre en aquests moments, amb el missatge inequívoc de continuïtat del model i de compromís del Govern a través del contracte programa de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

El punt 2 ens sembla bé: fer el pressupost i després les reformes legislatives que s'han de posar en marxa. Atenció: i no és menor, des d'un punt de vista de control i d'impuls democràtic, situar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals en mans del Parlament.

El punt 3 ens sembla correcte. Fa referència a la implantació de Televisió de Catalunya, ara sí amb corresponsalies físiques, a l'Alt Pirineu, a les Terres de l'Ebre i també, en aquest cas, a Perpinyà, a la Catalunya Nord. I afegeixo també aquí la nostra primera esmena, la que fa referència a la garantia territorial de Catalunya Ràdio. Els professionals que hi ha hagut fins ara fent aquesta feina com a *freelance* ho han fet molt i molt bé, i s'ha de reconèixer. I és evident que en aquest context de dificultats és molt difícil prendre aquesta decisió amb persones que molts de nosaltres coneixem, apreciem i fins i tot estimem. Però no és menys cert que si Catalunya Ràdio i TV3 tenen recursos interns, personal de plantilla, personal propi que pot fer aquesta feina, és evident també que aquesta garantia territorial de cobertura s'ha de fer i es pot fer amb personal propi.

Incorporem una esmena sobre l'ACN, sobre l'Agència Catalana de Notícies. No forma part de la corporació catalana, però entenem també que l'actualitat m'anava i, d'alguna manera, ens proposava també situar aquesta esmena en la moció. L'esmena és molt clara: fer tot allò que sigui possible per tal de garantir que l'Agència Catalana de Notícies tingui la continuïtat que correspon, sense tocar tant com sigui possible el capítol 1, i prendre decisions que vagin a eliminar despesa sense necessitat de tocar en profunditat el capítol de personal.

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Batalla i Siscart

Ja els puc dir –acabo, senyora presidenta; mig minut– que des de l'Agència Catalana de Notícies ens han fet arribar la confirmació que ja s'ha denunciat el contracte de lloguer de l'actual local per anar a un local propietat de la Generalitat, i que d'aquesta manera l'estalvi que es produeixi en aquesta qüestió evidentment anirà en detriment, per sort, de la negociació que s'està fent en aquests moments amb el comitè d'empresa per tal de poder garantir la viabilitat de l'ACN.

Tots som TV3, tots som Catalunya Ràdio, tots som l'Agència Catalana de Notícies. Vostès ho porten, alguns de vostès ho porten en els adhesius. Nosaltres habitualment no portem adhesius: ni quan som al Govern ni quan som a l'oposició. Però des de l'oposició, i en aquest cas des de la responsabilitat de govern, els dic: «Tots som TV3, tots som Catalunya Ràdio i tots som l'Agència Catalana de Notícies». I per això, des de la responsabilitat i la negociació volem una TV3, una Catalunya Ràdio, una ACN fortes però també viables. L'alternativa de no fer res comportaria...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Batalla i Siscart

...que haguéssim de fer adhesius dient: «Tots érem TV3, tots érem Catalunya Ràdio i tots érem l'ACN.» Alguns ho voldrien, n'estic segur; però nosaltres, des del rigor i la responsabilitat, no ho permetrem mai.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, agraeixo ser la darrera que parla en el debat d'aquesta moció, i bàsicament perquè m'interessava molt escoltar algun dels arguments en aquest cas de Convergència i Unió. Nosaltres havíem fet un conjunt d'esmenes a aquesta moció, una de les quals ha estat acceptada amb relació al contracte programa. Evidentment, com deia el senyor Batalla, tots som TV3, tots volem preservar el mandat marc de la Corporació Catalana de Mitjans aprovat per aquest Parlament, volem mantenir un sistema públic de mitjans audiovisuals que sigui competitiu, que garanteixi la professionalitat, que garanteixi la cobertura del territori; tot això tots ho podem compartir.

Però, clar, hi ha una sèrie d'elements que a mi m'agradaria destacar, bàsicament amb relació al punt 2, on vostès proposen en menys d'un any..., és a dir, en aquest cas Esquerra Republicana proposa fer un canvi de la Llei de la Corporació i del CAC, quan es va reformar fa menys d'un any i es va reformar d'acord amb una aliança podríem dir pressupostària, en aquell

moment, de Convergència i Unió i el Partit Popular, amb setanta-set esmenes vives que no se'n va acceptar ni una. Per tant, donat..., i aquí per a mi era important la intervenció de Convergència i Unió..., és a dir..., demanaria que demanin que se suspengui l'aprovació d'aquesta moció, que comparegui..., o que es faci un ple monogràfic per tal que el Govern ens expliqui si la llei que vam aprovar fa un any i escaig entra en contradicció amb els arguments que en aquells moments vam donar per reformar-la, que era desgovernamentalitzar la Corporació Catalana de Mitjans; i que ens expliquin durant aquest any en quin sentit s'ha governamentalitzat, perquè potser així entendrien que a les darreres sessions de control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals vostès mateixos han fet la feina per ara justificar que ha estat governamentalitzada, la Corporació; quan hem tingut dues sessions de control i ens hem trobat en els mitjans de comunicació el cessament de les delegacions territorials, per a vostès contractes amb productores privades, i posteriorment amb una carta la supressió de trenta corresponsals a partir de l'1 de maig.

Perquè creiem que vostès van aprovar fa un any i escaig la reforma de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i..., per tant, que en un any es facin enere i proposin el canvi, vinculat a la governamentalització d'aquest mitjà..., home, si més no, posem-ho en dubte, perquè potser al que respon és a la nova aliança pressupostària, que encara no ho sabem, perquè no s'ha aprovat el pressupost i no sabem què farà Esquerra..., però sí el pacte que vostès tenen de govern. I no doni la raó a la resta de diputats i diputades quan diuen que el Govern a l'ombra és Esquerra Republicana. Perquè també els mandats que teníem, i els mandats que ordenaven en aquest cas al Parlament el funcionament de la Corporació Catalana de Mitjans era no vincular els mandats de govern de la Corporació amb els parlamentaris, perquè això genera inestabilitat. I llavors estem condicionant la suposada estructura d'estat, que per a nosaltres està al servei de la independència, a una situació d'inestabilitat política vinculada a aquesta legislatura, que no sabem el que durarà. Per tant, aquí demanem una mica de seriositat.

En la resta de punts, doncs hi podríem estar d'acord. Hi podríem estar d'acord perquè, evidentment, nosaltres no qüestionarem que s'hagin de fer ajustos a la Corporació Catalana de Mitjans i en el pressupost, perquè seria hipòcrita, perquè s'està fent a la resta de partides: les partides socials, a les partides que afecten les beques menjador, a les partides que afecten les escoles, a les partides que afecten la sanitat. Per tant, els ajustos s'han de fer. Una altra cosa diferent és com es fa la redistribució de l'ajust i a qui afecta, com ha estat el cas dels corresponsals de Catalunya Ràdio; corresponsals, per altra banda, i això també ho vull introduir..., que en aquesta meravellosa reestructuració que vostès faran amb mitjans propis, què passarà amb l'àrea metropolitana i amb la cobertura de l'àrea metropolitana?, que és la que queda clarament, d'acord amb aquesta proposta que ens han fet arribar per carta, sota el meu punt de vista, esbiaixada, quant a cobertura.

Però, en definitiva, nosaltres podem compartir que els recursos que hi ha disponibles s'administrin amb el màxim rigor i que es faci una redistribució que preservi la professionalització, la independència del mitjà, que preservi la indústria audiovisual. Però una mica de seriositat a plantejar una reforma de la llei en un any i escaig vinculada, des del nostre punt de vista, a criteris bàsicament d'oportunisme polític i clarament condicionats a les aliances que vostès tenen a dia d'avui amb Esquerra Republicana.

Deixaria aquí la meva intervenció.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia a totes i a tots, i en especial als treballadors i treballadores de Catalunya Ràdio i de l'Agència Catalana de Notícies que ens acompanyen. La CUP - Alternativa d'Esquerra donarà suport a la moció; hi donarà suport amb el sí, òbviament, i després vénen els peròs.

El senyor Batalla feia un joc amb TV3, amb Catalunya Ràdio i amb l'ACN: segurament podem dir que avui som menys TV3, que avui som menys Catalunya Ràdio i que avui som menys Agència Catalana de Notícies. Per a nosaltres l'element central –hi ha arguments que no repetirem– és la defensa del model. Patíem fa molts anys per la connexió de TV3 al País Valencià i resulta que la desconexió ha sigut a dins. Tots patint per com es restabliria TV3 al País Valencià i resulta –que apugi la veu?; tinc la veu sobredimensionada–, resulta que la connexió ha sigut interna: Terres de l'Ebre, Pirineus, etcètera. S'ha parlat d'emergència nacional; el senyor Batalla també ha parlat de rigor i responsabilitat: què més voldríem? –què més voldríem? Si hi hagués rigor, baixariem del cel i ens petaríem el núvol; ho dic així, directament. Jo és que no sé ni quant és el núvol de TV3, si són 126 o 217. Vull dir, primer hauríem de posar la lupa en aquests alts càrrecs fora de conveni, que s'ha anunciat que es canviarà –tinc els meus dubtes–, també hauríem de parlar d'aquestes misterioses clàusules de confidencialitat de determinats contractes, dels quals tinc la sensació que ni el senyor Homs sap a quant ascendeixen alguns volums –i són milionades. I, per tant, rigor i responsabilitat.

Però hi ha diferents..., podríem anar cas per cas: TV3, que ha patit retallades als seus treballadors, que són els que la fan possible..., retallades brutals els últims anys; la mateixa Catalunya Ràdio o la mateixa Agència Catalana de Notícies, que fa un paper fonamental i que té un pressupost petit. Vull dir... Ja ho diuen els seus treballadors, que té un pressupost petit, l'Agència Catalana de Notícies. Ja ho diuen, ells: si treballen per a tres, no entenen per què els retallen més. A vegades el millor no és interpretar sinó agafar la veu directa dels treballadors; jo vull llegir el comunicat del comitè d'empresa de Catalunya Ràdio respecte a aquesta

forma tan singular i paradoxal de retallar a la inversa: no tocar els alts càrrecs i tocar els qui més pateixen. I cito literalment el document que se'ls va lliurar dilluns passat, comunicat dels treballadors que es diu «Una presa de pèl»: «En aquest document se'ns proposa una retallada piramidal inversa on les categories més baixes del nostre conveni serien les més afectades per la retallada, entre un 36 i un 33 per cent. Tot i que Brauli Duarte va parlar en sessió parlamentària de la supressió del núvol, a dia d'avui no sabem a què s'està referint». Vaig fent salts, eh? «El comitè d'empresa de Catalunya Ràdio entén que és indecent que, en un context de retallades, la primera proposta que arribi de l'empresa sigui la de castigar les categories més baixes», i afegeixen: «Necessitem transparència absoluta per poder valorar qualsevol proposta que arribi de la direcció, i exigim el compromís que tothom estarà inclòs en el nou conveni de Catalunya Ràdio, és a dir, sense exclusions». Finalment, clouen que «posa de manifest el menyspreu absolut per la feina dels treballadors i treballadores de Catalunya Ràdio en els seus trenta anys d'història i també posa de manifest que el model de futur de la ràdio nacional de Catalunya no és ni de bon tros aquest». El problema també fonamental des d'una perspectiva democràtica per a nosaltres als mitjans públics és que el bé..., hi ha un bé jurídic a protegir que és un dret fonamental, que és el dret a la informació; i posar el dret a la informació en mans del mercat privat és posar, novament, el llop a vigilar les gallines. Ningú està en millor disposició que un servei públic, perquè els treballadors de Catalunya Ràdio, de TV3, de l'Agència Catalana de Notícies sobretot estan compromesos amb uns serveis públics.

No sé si els estalvis al final se'ns menjaran les estovalles, però l'altre dia el president del Grup de Periodistes Ramon Barnils també ho deia, no? –i acabo amb aquestes paraules–: «Però, ai las, mentre les paraules s'omplen d'èpica nacional, els fets s'enfonsen en les misèries autonomistes. I just quan el país necessita més tremp i més autoestima, en definitiva més relat, el Govern decideix trinxar Televisió de Catalunya, Catalunya Ràdio i l'Agència Catalana de Notícies. Potser sí que no hi ha gaires diners al calaix, però els pocs que hi ha es poden gastar de moltes maneres diferents. Aprimar “la ràdio més nacional de Catalunya”, afeblir les seves connexions territorials i rebaixar la seva potència informativa per quatre euros –0,0002 per cent del pressupost de la Generalitat– paga la pena just quan estem, amb paraules del president Mas, en “l'operació política més important dels darrers segles”?»

Acabo, perquè s'acaba el temps. El president del Grup Barnils citava Orwell i deia: «Orwell temia que la veritat se'ns amagaria, Huxley temia que la veritat s'ofegaria en un mar d'irrellevància. La història ens acabarà posant al lloc que ens correspon, amb noms, cognoms i preus.»

Finalment, i acabo, una referència també a les portes giratòries: a mi no em deixarà de sorprendre que el director de TV3 o de l'Agència Catalana de Notícies vinguin tots del Grup Godó; aquí ho deixo: el grup més subvencionat.

I, finalment, i fora d'aquest debat, però sí en el marc de les indústries culturals de les llengües minoritàries a Europa, m'agradaria expressar a títol personal i col·lectiu, en nom de la CUP, el nostre condol per la mort de Joxean Lizarribar, el president del Grup Berria, el grup més important que edita premsa en eusquera, que, malauradament –és una pèrdua irreparable–, va morir abans d'ahir.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, decían antes: «Esta es una moción oportuna.» No; tiene la misma raíz: es oportunista. Es una moción oportunista. ¿Por qué? Porque la propone alguien que tiene un acuerdo de gobierno firmado; han firmado un acuerdo de gobierno. ¿O no?, ¿o en esto no? Ahora se ponen el gorro de oposición.

Porque alguien tiene que tomar decisiones, ¿no? Eso que dicen: «Vamos a garantizar el presupuesto suficiente.» ¡Háganlo! ¿Pero a quién se lo están explicando, esto? Háganlo ustedes; miren, lo tienen aquí, al señor Homs; lo cogen ustedes, como suelen hacer los lunes, se van a una sala aquí al lado y lo acuerdan, hombre. No hagan aquí el paripé. ¿Qué quieren?, ¿ponerse la pegatina? Si no hay que ponerse pegatinas, si lo que hay que hacer es el trabajo. ¡Háganlo! El suyo, el que quieran. Otra cosa es para qué. Decían: «Tots som TV3», y yo me pregunto: «Tots som TV3?» A mí lo que me gustaría es que TV3, Catalunya Ràdio y ACN fuera de todos –eso es otra cosa–, no de algunos. Hombre, eso, «tots som TV3», lo dicen aquellos que lo han manipulado, TV3, como mínimo durante siete años: instrumentalizándola, cooptándola, saturándola, apropiándose de ella. Y vienen aquí a pedir. ¿Pedir qué?

Miren, algunos nos creemos lo de los medios de comunicación públicos; no nacionales, ¿eh?, como eufemismo de separatistas o nacionalistas. Esos instrumentos a favor del proceso más importante en siglos. Pero si lo dicen claro, si ya no se ocultan. Pero entonces son suyos, ¡hombre!, no de todos. Pero, ¿sabe lo que pasa?, los pagamos todos. Y entonces, en su boca, en estas mociones de retórica cínica que hablan de *model d'èxit, informació acurada, completa, plural, veraç...* En su boca es justo lo contrario. Pero no lo digo yo, si lo dicen hasta los informes de la Comisión de Control: que ni es plural, ni es imparcial, ni es representativa; porque no lo es. Y por eso hay capas –profundas capas– de catalanes que no los ven ni los escuchan.

A ustedes les importa en absoluto, porque no es una televisión, una radio al servicio del bien común, de los intereses colectivos de todos los catalanes: es al servicio de un programa de operaciones, de un diseño de ingeniería social que tiene como intención instrumen-

talizar unos servicios de información públicos politizando los. Bueno, pero entonces no hablamos de que TV3 *som tots*. Es *la seva*. Y como es *la seva*, pues algunos seguiremos intentando que sea de todos.

Miren, hay una cosa de la que proponen. Yo es que..., la verdad es que los puntos de la moción son tan *light*, son... tan eso, tan de pegatina: «tots som», ¿eh?, que no es nada. ¿Hay que garantizar el presupuesto suficiente? Pues supongo. ¿Hay que firmar el contrato programa? Pues, home, estaría bien. ¿Y garantizar la cobertura informativa? Supongo que es lo normal cuando uno tiene los medios de comunicación públicos, ¿no? Vale. Gracias por hacer una moción tan..., pero es que esto no es una moción: esto es una coartada. ¿Para qué? Para la pegatina.

Bueno, pero entonces yo me voy a la exposición de motivos, que es donde está realmente el cuerpo del león. Y hay una cosa que me encanta, porque es, de verdad, tienen ustedes..., son de un lirismo tan poco sutil... Dicen: «Como principal motor de las industrias de la comunicación y la cultura.» ¡Hombre, y tanto que sí! Fíjese, tengo aquí una noticia: «Accionistas del ARA facturan más de 50 millones a TV3 en los últimos tres años.» Claro que son motores de la industria; claro, pero de la suya también. Miren, con que cogieran de esto y el 10 por ciento se lo dejaran de dar a estos accionistas, ACN resuelto, oye –resuelto, resuelto. Si ustedes no externalizan el 60 por ciento de la producción, ¿problemas con los trabajadores de TV3? Ninguno –ninguno. Pues háganlo. ¿Por qué no lo hacen? Porque les interesa alimentar la red clientelar que está a su servicio. Les interesa alimentar esos medios de comunicación privados, esas industrias de comunicación que, en definitiva, están a su servicio. Esos palmeros que ustedes les doran la píldora y les centran el balón para que ustedes lo rematen; pero no con nuestro dinero –no con nuestro dinero.

Por lo tanto, cuando ustedes quieran hablar de una reforma de los medios de comunicación públicos en Cataluña al servicio realmente de todos los catalanes, que presten un servicio plural, veraz, imparcial, representativo del conjunto de la sociedad catalana, estaremos absolutamente dispuestos a hablar con ustedes. Ahora, mientras ustedes sigan viniendo aquí y tener la desvergüenza de decirnos a los ciento treinta y cinco diputados que estamos aquí que instrumentalicen los medios de comunicación públicos a su servicio para impulsar un proyecto político que busca romper las reglas del juego democrático en nuestra comunidad, desde luego que con Ciutadans no van a poder contar. ¿Y saben con qué? Tampoco con casi el 80 por ciento de la población de Cataluña que no les ve, ni les escucha, ni les lee. Entre otras cosas, porque ni ven ni escuchan ni leen lo que son, lo que significan, en lo que hablan, cómo sienten y cómo piensan.

Ya sé que para ustedes estos son malos catalanes...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...pero desgraciadamente, esos malos catalanes tienen el derecho a decidir: se llama «mando a distancia». Mientras ustedes no lo puedan bloquear, cosa que el señor Homs espero que no haya escuchado...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Acabo, presidenta. ¿Eh?, mientras ustedes no tengan la capacidad de bloquear canales, como propone Mónica Terribas, en un ECC futuro del modelo audiovisual catalán de la Cataluña independiente, donde no se puedan ver las televisiones de allende el Ebro. Mientras ustedes no tengan esa posibilidad, los catalanes mandan.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, ens posicionarem al respecte d'aquesta moció, i creiem que ho hem de fer avaluant dues vessants, no? Una primera és la vessant social, dels mitjans de comunicació públics, i l'altra..., hem d'avaluar la vessant econòmica; que òbviament tenen relació, però jo voldria deixar també meridianament separades les idees respecte de cadascuna d'aquestes dues vessants, no?

I des de la vessant aquesta social, nosaltres hem de dir, i ho hem dit moltes altres vegades i així ho reiterem avui i esperem poder-ho continuar fent en el futur, que estem convençuts que els mitjans de comunicació públics de la Generalitat de Catalunya han complert, al llarg de la història, papers importants: des de la normalització de la llengua catalana, per un costat, a l'impuls de la indústria cultural, per un altre costat; i a mi, particularment, també m'agrada explicar i dir que, a més, és un paper important de la Corporació Catalana el paper que ha jugat i està jugant en l'impuls de les tecnologies de la informació i de la comunicació en el món audiovisual.

Hi insisteixo, no és la primera vegada que ho diem i ho continuarem dient les vegades que faci falta. Però això no treu que tampoc no puguem dir allò que efectivament no ens agrada dels mitjans de comunicació públics de Catalunya. I hi han una sèrie de coses que no ens agrada, que les repetim reiteradament en les comissions de control o en els llocs que es considera més adequat. No tenim cap inconvenient tampoc a reiterar-les avui aquí. No ens agrada que es parli d'un imaginari col·lectiu a Catalunya: a Catalunya hi han 7 milions i mig d'imaginari i, per tant, no neces-

sàriament s'ha de renunciar a tot per anar a un únic imaginari col·lectiu. Tampoc no ens agrada l'arraconament del castellà, que també és llengua oficial a Catalunya, i en moltes ocasions en els mitjans de comunicació públics s'ha arraconat la llengua castellana. O no ens agrada, per exemple, doncs, els vídeos en què es dispara a persones, ja siguin periodistes o ja siguin institucions de l'Estat. He afegit també una altra pastilleta, perquè clar, després d'alguna intervenció que vam sentir ahir, doncs, hem de dir que tampoc no ens agraden aquelles tertúlies en què tertulians posats i pagats pel CNI estan contínuament lluitant contra la independència de Catalunya. Eh que m'entenem?, que segurament és al revés.

Però tots aquests aspectes no tenen absolutament res a veure amb..., quan parlem dels recursos que destinem als mitjans de comunicació públics. Jo estic també en aquesta tessitura, moltes vegades ho hem dit a la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals: volem que els mitjans de comunicació públics siguin de tots, no que nosaltres siguem els mitjans, sinó que els mitjans siguin de tots. Hi ha una part de catalans important que no se sent representada en els mitjans de comunicació públics de Catalunya. I això crec que no és just, perquè al final som tots els ciutadans de Catalunya els que contribuïm al sosteniment d'aquests mitjans públics de Catalunya. Per tant, la pastilla, la meua pastilla, la nostra pastilla reivindicativa és, efectivament, «tots volem ser també a TV3» i en aquests moments ni hi som ni ens hi veiem representats.

I els recursos en aquest moment són il·limitats, i en la situació en què estem seria absolutament irresponsable pensar que es pot tocar absolutament tot allò que gestiona la Generalitat de Catalunya, però els mitjans de comunicació públics no es poden tocar i han de quedar absolutament al marge de tot. Mirin, disculpin, no és aquest, el nostre parer; i no es tracta d'una qüestió de passar de números vermells a números verds, perquè no es pot passar a números verds. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, sobre un pressupost d'aproximadament 330 milions d'euros l'any 2012 –o 340 milions d'euros l'any 2012–, a l'erari públic en va costar 270 milions: 262 d'aportació directa més 7 milions i mig de pèrdues. Per tant, difícilment podrem passar a números verds. Però, com a mínim, que la càrrega sobre les esquenes dels ciutadans sigui menor a la que és. I això ens ha de donar l'oportunitat d'obrir un debat sobre quin és el paper dels mitjans de comunicació públics en un entorn de competitivitat. Segurament aquest entorn de competitivitat –segur– en l'àmbit de la televisió és un, en l'àmbit de la ràdio n'és un altre de molt diferent.

Evidentment que nosaltres patim pels treballadors, també: tots, els públics i els privats. I clar, sembla que tampoc ningú ens recordem que en la situació en què estem vivint són molts els treballadors dels mitjans de comunicació privats que han perdut el seu lloc de treball, i això també ho hem de tenir present i això també ho hem de recordar.

Pel que fa a la moció. En el punt número 1 es demana garantir un pressupost suficient, amb la qual cosa

nosaltres hi estem d'acord. I això no vol dir que el pressupost hagi de ser més gran o més baix.

La presidenta

Senyor Rodríguez, ha d'anar molt de pressa.

Santi Rodríguez i Serra

Em posiciono sobre els punts i acabo, senyora presidenta. Per tant, quan diu que no es redueixin els recursos, nosaltres no hi podem estar d'acord, perquè no volem renunciar a una major eficiència.

Sobre les modificacions de les lleis, recordar que no es van modificar el 2011; sí, es van modificar el 2011, però abans el tripartit ja les havia modificat el 2010 –i això també convé que ho recordin– precisament per col·locar president del Consell del Govern una persona d'Esquerra Republicana de Catalunya. Clar, és molt fàcil recordar les coses de forma selectiva, i a vegades jo crec que s'ha d'anar una miqueta més enllà.

Sobre les delegacions no hi tenim absolutament cap inconvenient; sí que en tenim respecte a les delegacions fora de Catalunya i, per tant, en el punt número 3 ens abstindrem.

Donarem suport a l'esmena transaccionada amb relació a l'aprovació del contracte programa, i donarem suport també a l'esmena transaccionada amb relació a l'Agència Catalana de Notícies, perquè estem convençuts que es poden fer esforços, es pot millorar l'eficiència intentant garantir el manteniment dels treballadors i de les plantilles.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Començo, doncs, per agrair el suport de la CUP. Respecte al que comentava Convergència i Unió, bé, a vegades tinc la sensació que pensem que a la Corporació podem anar passant la tisora indefinidament. Venim d'una retallada del 21 per cent, d'una baixada d'aportació de pràcticament 98 milions d'euros, que fan avui molt difícil o gairebé impossible garantir la continuïtat del model, i pensem que no es pot jugar amb les nostres estructures d'estat, això no pot ser així indefinidament. I, per tant, crec, i això és el que plantejem en el punt 1, que necessitem una estabilitat, que necessitem un contracte programa, que necessitem saber on anem en els propers quatre anys, però que també necessitem una aposta decidida econòmica en la línia del que va ser la de l'any passat, que ja era molt dura.

Respecte al PSC, no entenem el plantejament que fan respecte al punt 2, no l'entenem gens. Ara obrim una porta a la reforma; en canvi, vostè demanava ga-

rantir el control de la comissió parlamentària, però, en canvi..., o sigui, la proposta va més enllà, però, en canvi, no li sembla bé; per tant, entenem que el que van entrar com a esmena no concorda amb el que després ha explicat des d'aquí.

A Ciutadans jo li preguntaria, simplement, per què TV3 és la millor valorada, segons el darrer estudi del CAC. Suposo que perquè devem manipular els estudis del CAC, suposo. I per què és líder? Suposo que perquè manipulem les capsetes que recullen les audiències, suposo. Intereconomía i Telecinco no surten molt amunt, eh?, d'aquestes valoracions. (*Remor de veus.*)

I, respecte al Partit Popular, li diria que el castellà araconat en un món audiovisual on té un 80 per cent d'audiència, doncs, em sembla que això no s'ajusta gaire a la veritat, eh?

I acabo amb Iniciativa. Jo li demanaria un esforç pel que fa al tema de Catalunya Ràdio, perquè entenem que no és el que ens agradaria o no és el que volfem, però que obre una porta. Estem d'acord, el cost de 125.000 euros anuals era molt petit i segur que amb el cobriment que es planteja ara no es reduirà, i per tant, s'ha de repensar i reconsiderar-ho, i també dir que hi ha coses que no poden ser perquè són injustes i absolutament incomprensibles, com que es comenci una negociació amb propostes que retallen un 40 per cent de sou als sous més baixos i un 10 per cent als més alts, i això m'agradaria pensar que és un error de càlcul perquè, si no, aquí anem per al feble, i ho fem amb una situació molt dura, però amb una gent molt conscient perquè, quan veiem la gent de la tele, quan veiem la gent de la ràdio, quan veiem la gent de l'ACN, són gent que tenen clar que toca una altra vegada –i en van moltes– estrènyer-se el cinturó i que hi estan disposats pel context, però també perquè s'ho creuen i perquè consideren els mitjans públics una eina imprescindible per al país. Per tant, posem els directius al davant, demanem-los que facin ells un esforç i no dubto que es podrà arribar a acords, però si comencem amb aquestes propostes d'inici això serà absolutament impossible.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyor diputat...

Passarem a votar... (*Núria Parlon Gil demana per parlar.*) Sí, senyora Parlon? (*Pausa.*) Té tots els punts, els cinc, eh? D'acord. Doncs, llavors, ja no cal preguntar més.

Comencem la votació amb el punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernández?

Senyor Millo?

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 15 en contra i 7 abstencions.

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 84 vots a favor, 33 en contra i 7 abstencions.

Passem al punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 101 vots a favor i 23 abstencions.

Passem al punt 4.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor... *(Veus de fons.)* Sí, dos. Dos, no?

Ha estat aprovat per 85 vots a favor i 39 abstencions.

I votem ara... Sí, senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Presidenta, per clarificar el que estem votant, perquè hem votat el punt 1, 2 i 3 de la moció, ara, el punt 4, però, francament...

La presidenta

Dos punts nous que s'han acceptat...

Santi Rodríguez i Serra

El punt 4 és que és l'addició del nou punt, però després hi ha una altra transaccional, que és el punt 1 bis. Llavors, jo no sé si el 4 és el 4 o és l'1 bis, o l'1 bis era el 2.

La presidenta

El punt 4 era l'esmena de Convergència i Unió, que és l'addició d'un nou punt, punt 4. I el punt 5 és la transaccional amb Iniciativa i Convergència i Unió. D'acord? Punt 5.

(Veus de fons.)

Bé. Ara, votem el punt 5 –el punt 5–, que és la transacció amb Iniciativa i Convergència i Unió, i després votarem un punt bis, que és el d'Iniciativa. *(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)* Sí, senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, jo l'únic que volia suggerir és que, a futur, les persones que presenten la moció o els partits que presenten la moció, en el darrer torn de la seva paraula, quan hi ha addicions o canvis substantius de la moció inicial, que ho especifiquin perquè nosaltres també hem estat a punt de fer-nos l'embolic que s'ha fet el Partit Popular i, llavors, així ho evitaríem.

La presidenta

Les transaccions no les hi han passat?

Maurici Lucena i Betriu

Sí, però hi ha un moment que..., és igual, o sigui que seria bo que la persona que replica els torns de tots els altres partits ho digui clarament, quan hi ha aquests canvis, perquè, si no, és una mica embolicat.

La presidenta

Perdó. Hem votat fins al punt 4. Ara queda el punt 5 i una addició. *(Sergi Sabrià i Benito demana per parlar i la presidenta li dona la paraula.)*

Sergi Sabrià i Benito

Res, només aclarir que crec que en la primera intervenció s'han explicat totes les esmenes, una per una, quines es portaven a votació, no a la segona, però sí a la primera intervenció i, per tant, s'han explicat totes, i només el dubte... Entením que al punt 1 es podia votar l'1 i l'1 bis, però, en tot cas, votem al final l'1 bis i crec que el tema queda totalment resolt.

La presidenta

D'acord. Punt... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Sí, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

No. Fins ara ens ha quedat clar que ara votarem l'1 bis.

La presidenta

No, ara votarem el 5, el 5, el punt 5...

Santi Rodríguez i Serra

I quin és?

La presidenta

...que és la transacció entre Iniciativa i Convergència i Unió. El punt 5. Punt nou, punt 5.

Santi Rodríguez i Serra

Aquesta transacció, el nostre grup no la té.

La presidenta

M'estranya. *(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)* Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, simplemente para abreviar, lea usted la 5 y...

Gracias.

La presidenta

Sí, sí, és el que anava a fer —és el que anava a fer. El punt 5 —el punt 5—, per als que no tenen la transacció, diu així: «Instar el Govern de la Generalitat que garanteixi la continuïtat i la viabilitat de l'Agència Catalana de Notícies i del seu model de l'àmbit local i nacional d'un servei públic, que ofereix informació de qualitat a tots nivells, i en el context actual instar també a negociar amb el comitè d'empresa, prioritzant al màxim l'estalvi de despeses que no afectin directament la plantilla.» Aquest és el punt 5. Passem a la votació.

Comença la votació.

Aprovat per 124 vots.

I passem, ara, a l'1 bis, per si no s'ha entès que s'havia aprovat amb el punt 1, és: «Aprovar abans de final de setembre del 2013 el nou contracte programa, eina d'obligada existència per llei i que ha de garantir la viabilitat i el model del sistema públic audiovisual català aprovat per aquest Parlament el febrer del 2010.» Passem a la votació.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Millo? *(Pausa.)* També.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor i 7 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre la política d'acció exterior (tram. 302-00016/10)

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre la política d'acció exterior. L'ha presentat el Grup Parlamentari Popular, i té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián. *(Pausa.)*

Senyor Milián, ja pot començar.

Juan Milián Querol

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, vicepresidenta, senyores, senyors diputats, des del Partit Popular Català demanem amb aquesta moció que el Govern posi l'acció exterior de la Generalitat al servei de les necessitats interiors de Catalunya. Demanem una acció exterior al servei d'allò que ens uneix a tots els catalans, i que no és altra cosa que la lluita contra la crisi econòmica i a favor de la creació de llocs de treball.

Així, l'acció exterior només ens serà útil si serveix per a tres objectius fonamentals: la internacionalització de les empreses catalanes, fomentant l'apertura de nous mercats i la promoció dels nostres productes i serveis; l'atracció d'inversors a Catalunya, transmetent la imatge d'un país seriós, on hi ha estabilitat política i seguretat jurídica i que no s'apostarà per derives polítiques que ens puguin treure d'Espanya i, per tant, de la Unió Europea, que gairebé representa el 60 per cent de les nostres exportacions, i, en tercer lloc, tam-

bé amb la finalitat de crear llocs de treball, potenciar Catalunya com a destí turístic de primer ordre.

L'enfortiment d'aquests tres pilars, imprescindibles per a la recuperació econòmica —exportació, inversió estrangera i turisme—, serà possible només gràcies a la feina ben feta de la societat catalana, de la feina de milers de petits i mitjans empresaris, d'autònoms i de grans empreses. I des de la política el que hem de fer és no posar traves, donar estabilitat i posar una catifa vermella a l'exportació i a les inversions. Per això, aquesta moció pretén que l'acció exterior de la Generalitat es regeixi sota els principis de transparència, d'eficiència i d'eficàcia.

La transparència servirà per a millorar la política. Per aquesta raó, en el punt tercer demanem que es realitzi un estudi anual dels costos de funcionament i manteniment de l'acció exterior de la Generalitat, dels objectius plantejats i dels resultats obtinguts, i que aquest estudi es presenti a la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació d'aquest Parlament.

També demanem més eficiència a l'acció exterior. En aquest sentit, el Govern espanyol ha obert les portes de les ambaixades, dels consolats i de les oficines comercials als treballadors, al funcionariat autonòmic, perquè puguin allí, en aquestes infraestructures, fer les seves tasques. D'acceptar aquest oferiment, la Generalitat podria continuar fent l'acció exterior que les seves competències li permeten, i podria fer aquesta acció exterior lliurement, igual de bé o igual de malament que ho ha fet fins ara, però, això sí, la podria fer amb un cost molt menor per a les butxaques dels catalans. No demanem res que no s'apliqui ja a altres comunitats autònomes, i tampoc demanem res que no s'apliqui a si mateix el Govern d'Espanya quan porta els seus treballadors a l'exterior a les delegacions de la Unió Europea.

La Generalitat té ara l'oportunitat d'eliminar despesa supèrflua, i si no ho aprofita haurà d'explicar molt bé als catalans per què prefereix pagar lloguers, molts d'ells molt cars, a l'estranger, mentre milers de joves catalans estan estudiant en barracots; hauran d'explicar molt bé per què prefereixen l'adoctrinament a l'exterior abans que l'ensenyament a Catalunya.

Nosaltres, des del Partit Popular Català, també demanem que l'acció exterior de Catalunya sigui més eficaç, volem que deixin de buidar les butxaques dels catalans amb estructures d'estat duplicades i utilitzin aquests recursos per a la contractació dels millors professionals del comerç internacional. Demanem que aquest Govern abandoni la idea d'Esquerra Republicana de crear una xarxa més àmplia de delegacions que no serveixen per a res. Sovint des del nacionalisme se'ns diu o se'ns vol fer creure que les delegacions a l'exterior són fonamentals per a les exportacions catalanes i això és rotundament fals.

Ja que commemorem l'Any Internacional de l'Estadística, anem a veure què és el que diu l'informe de l'Institut d'Estadística Català, Idescat, sobre les exportacions catalanes l'any passat. Ens diu literalment: «Per àrees geogràfiques, la Unió Europea aplega el 59,9 per cent de les exportacions catalanes i registra un in-

crement de l'11,3 per cent. Dins de la Unió Europea cal destacar l'augment de les exportacions a Itàlia, 32,5 per cent.» A Itàlia, per cert, no hi ha cap delegació. Què més diu l'informe? Ens diu, en sentit contrari: «Cal destacar el decrement interanual de les vendes a França, menys 2,3 per cent.» Vaja, a França sí que tenim una delegació i no precisament una de les barates.

Què més diu aquest informe? També ens diu: «També registren increments respecte a un any enre les vendes a la resta del món, Amèrica central i del sud, 12,9 per cent.» Recordem ara que els partits nacionalistes justificaven fa un temps el manteniment de la delegació a Buenos Aires amb el nivell d'exportacions a l'Argentina. Doncs bé, la Generalitat de Catalunya va tancar aquesta delegació fa una mica més d'un any i des que la Generalitat no té cap delegació a l'Amèrica central i del sud les exportacions catalanes han crescut a aquesta àrea més que mai. I és que les delegacions no tenen una funció econòmica, és que, allà on la Generalitat tanca delegacions o no en té, Catalunya està exportant més que mai. I allà on els catalans paguem un lloguer superflu, com a França, les exportacions cauen.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Juan Milián Querol

Vaig acabant. Sembla que allà on hi ha delegacions per impulsar el discurs separatista es perjudica la imatge de Catalunya i l'economia dels catalans. En definitiva, el Govern de Convergència ens diu reiteradament que ara que retalla el sou dels treballadors públics, ara que no paga les farmàcies, ara farà més acció exterior que mai per a internacionalitzar un imaginari conflicte.

Nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, demanem amb aquesta moció una acció exterior austera i eficaç per a internacionalitzar de debò l'economia catalana i per a crear llocs de treball a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustríssim senyor Jordi Solé, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, en aquesta moció presentada pel Partit Popular planen conceptes com «transparència en l'acció exterior», «eficàcia de l'acció exterior», «austeritat en l'acció exterior», conceptes que, en principi, nosaltres podríem recolzar, però llegint bé la moció i escoltant bé el diputat Milián queda clar que l'objectiu real d'aquesta moció no és altre que evitar que el nostre país faci política exterior o que, si fem política exterior, la fem de manera subordinada a l'Estat espanyol i controlada

per Madrid. Per tant, és una moció que vol tallar les ales del nostre país de cara enfora.

Però anem a pams. Transparència, concepte de transparència. Vostès demanen transparència en els costos de l'acció exterior de la Generalitat, delegacions, etcètera. Transparència, sí, però per a tothom. Per això hem presentat nosaltres una esmena que demana que el Govern espanyol faci exactament el mateix que vostès demanen del nostre Govern, del Govern català, que publiqui els costos de l'acció exterior, de les ambaixades, dels instituts de promoció cultural, etcètera. I, pel que sembla, no estan disposats a acceptar aquesta transparència en el Govern espanyol.

Demanen també transparència en l'acció de govern en l'àmbit d'exterior, per tant, ara no transparència en els costos, sinó en la mateixa acció de govern en l'àmbit exterior. Bé, si nosaltres demanéssim el mateix de l'Estat espanyol, doncs, fins i tot podria ser divertit perquè haurien de penjar informes trimestrals al web del Ministerio de Asuntos Exteriores que expliquin, per exemple, què està fent el Ministeri d'Afers Exteriors per boicotejar el procés cap a la independència del nostre país, o què va fer el Ministeri d'Afers Exteriors en el seu moment pressionant la Comissió Europea perquè la vicepresidenta de la Comissió Europea, la Viviane Reding, canviés misteriosament de parer i d'opinió sobre un possible accés o manteniment de Catalunya dins de la Unió Europea ja com a república catalana. Per tant, transparència en l'acció de govern, vostès saben que en l'àmbit exterior és un àmbit delicat i les coses s'han de fer amb rigor i amb intel·ligència.

Segon concepte: eficàcia. Eficàcia en els recursos. Ens demanen que situem les oficines d'acció sota el paraigua de l'Icex i les delegacions —m'alegro que vostè, diputat Milián, avui no hagi parlat d'ambaixades, eh?, delegacions; a nosaltres ens agradaria que fossin ja ambaixades—, posar les delegacions sota el paraigua de les ambaixades espanyoles. Per tant, ens demanen situar la nostra acció exterior sota el paraigua de la marca Espanya. I què és avui en dia la marca Espanya? I ho dic amb tot el respecte del món. La marca Espanya és desprestigi, perquè està associada a corrupció, està associada a frivolitat i està associada a excessos faraònics. I no ho dic jo, diputades i diputats, no ho dic jo, ho diu el *New York Times*, ho diu el *Financial Times* i ho diu fins i tot el seu mateix ministre d'Afers Exteriors, el senyor Margallo, preocupat per la imatge que els casos de corrupció estan donant a la marca Espanya.

El polític liberal britànic del segle XIX William Gladstone deia que el primer principi de política exterior —senyor Milián, vostè que ha escrit sobre política britànica potser ho coneix— hauria de ser una bona política a l'interior, a casa. Vostès no fan bona política a casa, ni vostès ni el Govern anterior, i per tant, la imatge que hi ha a fora és la que és, per tant, dolenta. Però és que, a més a més, realment creuen que vostès poden donar lliçons d'eficàcia en la utilització dels recursos en l'acció exterior? Miri, només dues dades comparatives: el pressupost de la Generalitat 2012 per a acció exterior, 25 milions d'euros; el pressupost de l'Estat en

acció exterior, 1.680 milions d'euros. Personal de les delegacions catalanes, 26 persones; personal de l'acció exterior a ambaixades espanyoles, 7.500 persones. Per tant, on està el marge per ser austers?

Exemples. A vostès ja saben que ens agrada molt furgar en el BOE; som especialistes des d'Esquerra Republicana de Catalunya a furgar en el BOE, és una cosa molt avorrida, però a vegades pot ser divertida. Els últims exemples que hem trobat, per exemple: gestió i assistència tècnica dels viatges nacionals i internacionals al Ministeri d'Exteriors, 5.071.430 euros. Bon exemple d'austeritat.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Jordi Solé i Ferrando

Prensa diària i revistes en el ministeri, 83.600 euros. I podria seguir amb més exemples.

Per tant, quan nosaltres fem política exterior malgastem els recursos; quan la fan vostès, quan la fa l'Estat espanyol, sembla que inverteixen els recursos de la millor manera possible, però això, evidentment, no és així. Per tant, sota la seva retòrica de transparència, eficàcia i austeritat que hi ha en aquesta moció s'amaga la clara intencionalitat política de tenir una política exterior catalana controlada i subordinada a l'espanyola; per tant, s'hi amaga el que vostès volen del nostre país en relació amb l'Estat espanyol: un país subordinat i controlat per Madrid.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Bon dia. Senyora presidenta, prenc la paraula en nom del meu grup per defensar l'esmena presentada i per posicionar-me respecte a aquesta moció.

Senyores i senyors diputats, banderes, la bandera; castellà, el castellà a l'escola; ambaixades, delegacions, tres puntes de llança de litigi que vostès, senyors del Partit Popular, tenen o, millor dit, atien en la seva estratègia antinacionalista, antinacionalista catalana, és clar. Podem dir-ne compliment de la legalitat, garantir els drets lingüístics, reduir despeses identitàries o, com s'ha dit, reduir despeses supèrflues, però el cert és que banderes, castellà i ambaixades, tal com vostès anomenen les oficines exteriors –avui he de dir que el senyor Milián no ho ha fet–, però, el fet és que són esqueixos d'un mateix tronc, afluents d'un mateix riu que com el Guadalquivir..., perdó, que com el Guadiana apareixen i desapareixen. Ho fan en funció del que convé en cada moment, i fins i tot vostès en regulen el cabal, la força segons els seus interessos electorals, segons vulguin pressionar més o menys el grup del Govern o segons pactin o no amb Convergència i Unió.

En definitiva, aquest escenari de confrontació els beneficia electoralment els dos, perquè mantenen la tensió en l'eix nacional i acontenten els extrems, les posicions maximalistes dels partits i de la societat. Però mentrestant, en allò que és realment important i rellevant es posen d'acord: en temes econòmics, en temes que afecten els ciutadans, sobre la gestió privada de serveis públics coincideixen ple darrere ple. Així ho vam veure ahir amb el tema del *fracking*, que beneficia sobretot les grans multinacionals. Perquè, en el fons, tot i que de vegades vulguin dissimular-ho en la forma, vostès són el mateix i defensen els mateixos interessos, els dels poderosos, és clar. He de dir que nosaltres no entrarem en aquest *rifirrafe*, que, com hem vist, es basa en el «i tu més». N'hem vist un clar exemple. Encara que els he de reconèixer, als dos, tant als uns com als altres, l'obstinació.

Passaré, doncs, a centrar la meua intervenció en el contingut *stricto sensu* del text que es posa a votació. Anunciar el nostre vot favorable als punts 1, 2 i 3, a les mesures de transparència que proposa i a l'avaluació dels resultats de l'acció exterior del Govern de la Generalitat. Crec que seria un pas endavant en allò que tots els polítics ens posem ara a la boca de transparència, resultats i avaluació d'aquests. La resta de punts redactats amb un caràcter més imperatiu i amb una voluntat, si em permet expressar-ho així, més expeditiva no tindran el nostre suport; són els punts 4 i 5 i 6 de la moció. Per tant, demanariem votació separada d'aquests punts.

Finalment, motivar l'esmena proposada, que el grup proposant ha tingut a bé acceptar i que va en la línia de les paraules del diputat proposant tant en la interpellació anterior a aquesta moció com en la seva intervenció en la darrera Comissió d'Acció Exterior aquest darrer divendres, que, si hagués de resumir en una sola paraula, seria «estudiem-ho». Doncs, bé, la nostra esmena proposa al Govern que abans d'obrir més oficines a l'exterior, com ja ha anunciat que faria, ho estudiï; estudiï la possibilitat d'utilitzar oficines comercials de la xarxa Ixex o altres serveis d'acció exterior de l'Estat, i estudiï la possibilitat d'incorporar-hi personal de la Generalitat per tal de garantir la presència i la defensa dels interessos de Catalunya i de les empreses catalanes amb el menor cost possible. Perquè entenem que la contenció de la despesa ha de ser una voluntat també en acció exterior de la Generalitat. I que a més d'austeritat, eficiència i eficàcia, cal valorar l'optimització dels recursos existents. I crec que si no estiguéssim en un escenari de confrontació sobre aquest tema, amb aquest *rifirrafe* que vostès tenen, postures com aquesta, assenyades, podrien prosperar.

Però, bé, sabem que aquesta no és la realitat que avui vivim. I per tant, agraïm la voluntat del representant del Partit Popular d'acceptar aquesta esmena. I recordem que demanem votació separada, per una banda, dels punts 1, 2 i 3, dels punts 4, 5 i 6 de la moció, i alhora també la votació que deia de l'esmena del nou punt que el grup popular accepta.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

La presidenta

Té la paraula per fixar la seva posició, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Bon dia a tothom. Estaríem d'acord i estem d'acord en la màxima transparència en l'acció exterior, en totes les partides del pressupost, en tota l'acció pública i sobretot en l'acció exterior, una partida que normalment en tots els estats és segurament la més opaca, la més amagada a l'opinió pública i de la qual menys s'explica, ni les accions que es fan ni com es gasten els diners. I en això no destaca per ser diferent l'Estat espanyol, que manté una alta partida pressupostària en acció exterior, i a més a més de les més opaques del pressupost de l'Estat espanyol.

Per tant, nosaltres defensarem i defensaríem que qualsevol cosa que tingui a veure amb l'acció i la futura política exterior de la Generalitat tingui la màxima transparència, i això és el màxim retiment de comptes. No només que s'expliqui en què es gasten els diners, sinó que s'expliqui amb quina finalitat es gasten, i per tant quines gestions amb els nostres diners es fan d'aquesta acció exterior. Hi estarem totalment d'acord.

I, per tant, si es voten per separat els punts, fins i tot estarem d'acord amb els primers punts de la moció del Partit Popular, que van en aquesta línia. Ara bé, com s'ha dit abans, no és aquesta la intenció del Partit Popular, sinó que la intenció del Partit Popular és denunciar una despesa, comparativament irrisòria, de la Generalitat de Catalunya en una minsa acció exterior que de res serveix als propòsits o a les necessitats econòmiques, polítiques i diplomàtiques de la societat catalana. De res en el sentit que de ben poc serveix per la seva insuficiència pressupostària i la seva insuficiència de mitjans.

Perquè resulta que aquesta moció la presenta el Partit Popular, que no és un partit qualsevol, que és un partit que ara mateix governa a l'Estat espanyol i és un partit que en els seus pressupostos generals de l'Estat aprova una despesa oficial per al Ministeri de Defensa de 6.913 milions d'euros, que entenem nosaltres que deu ser acció exterior, perquè entenem que no deuen voler utilitzar l'exèrcit contra nosaltres; o, bé, en tot cas, ho farien quan intentéssim ser independents, però en tot cas no contra la seva població. Per tant, no és política interior. Seria política exterior, la defensa. Però, a més a més, diversos instituts que treballen en l'anàlisi dels costos i les repercussions de les despeses de defensa xifren les despeses pressupostàries totals que abasten la política de defensa de l'Estat espanyol en 16.492 milions d'euros per al 2013. I, és clar, ens vénen a dir a nosaltres, a la Generalitat de Catalunya, a l'autogovern català, autònom, que té quatre delegacions a l'exterior que vostès anomenem «ambaixades» i unes vint i poques que acompanyen les empreses catalanes, que això és una despesa excessiva, que l'hauríem d'ajuntar a la marca Espanya, i per tant l'hauríem d'associar a un deute impagable, a les despeses faraòniques, a una despesa militar excessiva, al setè país exportador d'armes, a un país que exporta i té tractats

amb països de dubtosa democràcia, de dubtós respecte als drets humans, que participa en guerres i que fa negoci amb les revoltes al nord d'Àfrica i a l'Orient Mitjà. Creiem a més a més que l'opinió majoritària de la societat catalana, tant de l'empresarial com de l'associativa, és que seria una ruïna associar-nos definitivament a la marca Espanya.

Volem recordar finalment que el millor instrument que tenim els i les catalanes per fer diplomàcia a l'exterior no serà tampoc la Generalitat, amb aquest pressupost i amb aquest plantejament de l'acció exterior, sinó que serà sobretot la seva societat civil. La seva societat civil, que és molt present a l'exterior, que explica i reexplica qui som, d'on venim, què volem, què fem, quins problemes patim, quins mals ens afecten, com debatem i com ens construïm com a poble i com a societat. Això, siguin els empresaris que exporten a l'exterior, siguin les associacions, siguin les entitats de cooperació, siguin les persones individuals que viatgen, és la millor arma que tenim els i les catalanes per fer diplomàcia a l'exterior.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados –no hay ningún *conseller*–, leeré la enmienda que en enero del 2012 presenté Ciutadans a otra moción... Ah!, perdón, no le había visto porque no estaba... (*Veus de fons.*) Ya veo, ya. Pues, señor Homs, leeré la enmienda, como decía, que presenté Ciutadans en enero del 2012 a otra moción que presentó el Partido Popular en esa fecha. La enmienda que presentamos instaba al Govern a lo siguiente: a, tal como propuso el Ministerio de Asuntos Exteriores, «utilizar los recursos del servicio exterior del Estado y coordinar toda la acción exterior del Govern de la Generalitat con la red diplomática y consular del Estado.» Esto lo propuso Ciutadans en enero del 2012 como una enmienda a su moción, y ustedes lo rechazaron. Lo rechazaron y hoy proponen, entre otras cosas, exactamente lo mismo, porque no están aliados con CiU, aunque a ustedes les gustaría. Pero bueno, ya vimos ayer que el señor Mas no les deja.

En cualquier caso, nosotros damos la bienvenida y apoyamos una propuesta que evidentemente ya hicimos nosotros hace un año. Y lo apoyamos porque entendemos que su moción trasluce algunos principios que nosotros entendemos básicos para la acción exterior, como son la transparencia, la lealtad institucional y la orientación de esa acción exterior a la reactivación económica.

Porque entendemos que el Govern, precisamente, en su acción exterior, está haciendo todo menos orientarla de acuerdo con esos principios. De hecho, lo que creemos es que el Govern se guía en su acción exte-

rior por lo que podríamos denominar los principios de opacidad, ocultación y generación de conflicto, y lo que genera con esta acción exterior, absolutamente descentrada y radical, es precisamente inseguridad jurídica y económica, pues no traslada al exterior ni lo que esperan las empresas ni lo que espera el tejido productivo de Cataluña, sobre la que proyectan una imagen de que está inmersa en un supuesto conflicto internacional, y proyectan una imagen de una Cataluña sin presupuestos, de una Cataluña que no puede financiarse en los mercados de deuda, con su deuda, la que tiene ya emitida, calificada como bono basura, y con un gobierno inestable y tambaleante.

Por lo tanto, ¿qué es lo que está pasando? Que se gasta dinero, y mucho, precisamente en asustar a los inversores. Y esto no es un argumento que me invente yo ni una opinión. Entidades como los bancos de inversión, el japonés Nomura, el estadounidense J. P. Morgan y el suizo UBS, que orientan la inversión de millones de pequeños y especialmente grandes inversores a nivel mundial, ven de forma absolutamente negativa para la economía la situación política que actualmente tenemos en Cataluña y los anhelos separatistas de sus actuales dirigentes. Y lo ven así incluso cuando en los países de procedencia de estas entidades se extiende la red de acción exterior de la Generalitat. Es así. En Japón, con oficina de red de apoyo a la empresa, y en Estados Unidos, con delegación. En Suiza no es bien bien esta red de acción exterior empresarial, pero es cierto que algunas élites políticas de esta comunidad parece que también iban por allí a hacer algún negocio.

Bien, el propio banco UBS, al que me he referido, elaboró un informe en el que, asumiendo incluso la hipótesis de que la consulta separatista se llevase finalmente a cabo y Cataluña se convirtiera en un estado independiente, se preguntaba cuáles serían entonces las previsiones económicas. Pues bien, este banco dijo que serían «sombrias» y «desastrosas». Son palabras literales del informe del banco suizo UBS.

También apoyamos la moción porque, como ya se ha dicho por todos los grupos, trasluce un principio tan sencillo y tan normal como la transparencia, respecto a lo cual hay una ponencia actualmente que se está tramitando en este Parlament, por lo que espero que los que defienden ese principio no se escuden ahora en esperar a tener la obligación legal de publicar estos gastos para no dar apoyo también a esta moción. Porque son esas mismas personas las que se permiten criticar los gastos del Estado, que son muy legítimamente criticables, en cuberterías de las embajadas pero no publican lo que se gastan las delegaciones o las oficinas en ese mismo tipo de gastos.

Por lo tanto, como digo, apoyamos la moción, porque entendemos que la acción exterior de la Generalitat debe orientarse a la necesidad básica actual de Cataluña, que es la reactivación económica...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant.

José María Espejo-Saavedra Conesa

...—acabo ahora mismo, presidenta—, y no a lo que se orienta ahora mismo, que es en promover el conflicto, la inseguridad jurídica y económica, y la desconfianza y kosovización de Cataluña.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta; bon dia a tothom. Podríem votar a favor dels tres primers punts de la moció, que demanen publicar a la web la informació i els comptes de les delegacions de la Generalitat a l'exterior; també un report trimestral i un estudi anual. Podríem, però, òbviament, no ho farem. I no ho farem perquè ens els creuríem si estiguessin realment preocupats per l'efectivitat de les delegacions, com de qualsevol organisme públic o privat; ens els creuríem si vostès donessin exemple pel que fa a les delegacions espanyoles i si hi hagués transparència i efectivitat en els organismes que vostès governen. Tots els ens públics necessiten transparència, retre comptes periòdicament, participació i avaluació dels seus projectes i de les seves accions. Tots. No només les delegacions de la Generalitat a l'exterior. Qualsevol projecte públic i privat, també les empreses privades, necessita sempre una avaluació del seu impacte. Només faltaria. Ens els creuríem si les seves intencions anessin per aquí, per millorar el que tenim. Però, malauradament, ens temem que del que es tracta en aquesta moció és de publicar costos per destruir aquestes delegacions, d'agafar qualsevol informació de manera subjectiva per carregar-se de raons a l'hora d'argumentar en contra de qualsevol organisme que porti el concepte de català o Catalunya en la seva nomenclatura.

Els punts 4, 5 i 6 avalen les nostres desconfiances, precisament, envers les seves intencions. Vostès busquen el frontisme amb la causa catalana, i ens diuen clarament que la Generalitat no té dret a tenir la seva pròpia política exterior. Ens alleguen motius econòmics, quan tots sabem que es tracta clarament de motius identitaris, legítims, però que, òbviament, no compartim. Nosaltres, a diferència de vostès, no compartim el contingut de la política d'acció exterior del Govern, però defensem a capa i espasa que en tingui una, que Catalunya tingui la seva pròpia manera de relacionar-se amb el món.

Curiosament, la política d'acció exterior del PP és la mateixa que la de Convergència i Unió. Només es diferencien en qüestions nacionals, però els objectius són els mateixos, o el mateix, perquè només en tenen un, que és internacionalitzar l'economia, ficar la banya en els països emergents continuant amb el mateix model econòmic de sempre, com si aquí no hagués passat res, com si el model neoliberal que hem aplicat

fins ara no hagués fracassat, com si encara no haguéssim fet prou mal, encara.

Internacionalitzar l'economia catalana, sí. Ara bé, a qualsevol preu, de qualsevol manera i sense condicions, no... Un model que durant anys s'ha basat a explotar els països en via de desenvolupament sense escrúpols, aprofitant-se de la manca de drets laborals, dels conflictes armats, dels recursos naturals que aquí no tenim i no podem explotar perquè estan mediambientalment protegits i allà no. És clar, allà tot s'hi val. Nosaltres, tots els drets; ells, cap. Ja vam veure com es van pronunciar també, a més amb Convergència i Unió conjuntament, a favor del dret a l'autodeterminació del poble tuareg i kurd. Òbviament, ho dic irònicament.

M'agradaria que l'economia catalana fos un exemple d'ètica..., ser pioners en economia del bé comú. Per què no? Sí, ja entenc que tot això els sona estrany. Però els puc recomanar amb tota humilitat i sense pretensions que llegeixin Felber. Avui, precisament, el tenim de visita a Barcelona. Val la pena un altre concepte d'economia, un altre concepte molt interessant.

Com dèiem, però, basar l'acció exterior de Catalunya en la internacionalització de les empreses és, si més no, insuficient, i, si em permeten, impropï com a política d'acció exterior. És més aviat propi de la Comissió d'Empresa i Ocupació que no pas d'Acció Exterior. L'acció exterior, des del nostre punt de vista, va de les relacions amb altres països, i sobretot de relacions de cooperació i de solidaritat; de la influència que tindrà Catalunya en les polítiques de la Unió Europea, de com podrem influir per no haver d'aplicar les polítiques d'austericidi a què se'ns aboca des de la Unió Europea; què farem i quina posició prendrem en els nostres..., processos de pau o conflictes en què estan immersos altres països; com influir en els canvis estructurals que necessita el mateix projecte europeu; com combatre el feixisme i la ultradreta a escala europea de forma conjunta i unitària.

Ens agradaria poder començar a parlar i a debatre això en comptes de continuar amb aquest tipus de mocions, que són legítimes, però que no van enlloc, perquè hi ha una majoria del poble català que ja no va en aquesta direcció.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, la senyora Mireia Canals, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats –saludem també els membres de la Secretaria d'Afers Exteriors que ens acompanyen–, a veure, abans de començar amb l'argumentació de la moció, m'agradaria respondre al diputat Milián en el sentit que no tenim delegació del Govern a Itàlia, és cert, però tenim un centre de promoció de negocis d'ACCIÓ a Milà, eh? Per tant, una per l'altra. Després, a la diputada Segú, del PSC, miri i estigui atenta com nosaltres continuem pactant amb el Partit Popular, i deixi ja de dir que pac-

tem amb el Partit Popular, perquè això no els serveix. Si el que pretenen és afeblir el nostre grup parlamentari, doncs, ja no és un bon argument. I a Ciutadans, també, dir-li que no confongui la ciutadania, perquè sí que el Govern publica els pressupostos de les delegacions.

Dit això, ens ha semblat que aquesta moció..., vostès posen en dubte la utilitat de l'acció exterior del Govern de la Generalitat i ens demanen, amb arguments diversos, que suprimim les delegacions de la Generalitat a l'exterior i els centres de promoció de negocis d'ACCIÓ –bé, vostès en diuen «integrar», eh?–, però aquest Govern no té previst ni suprimir les delegacions ni les oficines, evidentment, perquè tenen unes funcions que es desprenen de l'Estatut d'autonomia i que van més enllà de la promoció econòmica. El fet que el Govern de la Generalitat estigui aplicant reduccions en el pressupost no implica que aquest país hagi de renunciar a tenir veu pròpia en el concert internacional, al contrari, cosa que sembla que vostès sí que desitgen. I a alguns de vostès, no únicament el Partit Popular, ja els està bé que la llengua i la cultura catalanes siguin un petit apèndix de les activitats de promoció de la cultura castellana que desenvolupa l'aparell exterior de l'Estat espanyol. Però, per a nosaltres, això és del tot insuficient. Ara bé, des del Govern s'optimitzen els recursos i es fan treballar les oficines sectorials d'ACCIÓ, de l'Agència Catalana de Turisme, l'Institut Ramon Llull, l'ICEC i les delegacions, totes conjuntament, per tal de crear sinergies i accions, amb l'objectiu sempre clar i rigorós de potenciar el país, l'economia i la cultura catalana.

Tristament, és la crisi econòmica i la necessitat d'ajustar, precisament, la despesa de la Generalitat allò que novament els ha donat una bona excusa per intentar suprimir el que vostès anomenen i altres diputats han reiterat, d'una manera molt tendenciosa, «ambaixades». I dic novament perquè ja van provar-ho la passada legislatura sense èxit, eh? Però, en realitat, el que hi ha darrere el seu discurs és el convenciment que Catalunya no té el dret de parlar de tu a tu amb la resta de nacions del món. I sí que el té, novament li diem que sí que el té. I ara més que mai. Catalunya té tot el dret de parlar de tu a tu amb la resta de nacions del món. Perquè, a més a més, en això no ens posarem d'acord, eh?, ja ho sap, diputat Milián. Des del nostre grup parlamentari, nosaltres tenim uns objectius diferents que els seus per a la nostra nació.

I esperonats vostès per la voluntat de transparència, demanem allò que no fan a Madrid. Prediquin amb l'exemple. En lloc de demanar i collar aquest Govern, demanin al Govern del PP de Madrid que el Ministeri de Asuntos Exteriores publiqui de forma detallada al seu web el cost de manteniment, funcionament i inversions previst per a aquest 2013 de totes les delegacions diplomàtiques espanyoles. I també el cost que va destinar-hi el 2012, de pas. I, en aquest sentit, de fet ens ha agradat molt llegir l'esmena que els ha presentat Esquerra Republicana i que, òbviament, vostès no han acceptat.

El Govern de Convergència i Unió està molt compromès amb l'estat del benestar, amb importants conse-

qüències en l'àmbit de l'acció exterior, conseqüències que s'han assumit fent més amb menys. Només una dada que ja parla per si sola: mentre es redueix el pressupost, les importacions i exportacions de Catalunya sobre el conjunt de l'Estat espanyol tenen un pes situat entre el 27 per cent d'intercanvis comercials. Catalunya és el territori de l'Estat espanyol que més exporta, seguida de lluny per Madrid i Andalusia. Segons l'informe del *Catalonia Life Sciences Report*, del 2011, d'Ernest & Young, el nombre d'empreses exportadores a Catalunya ha augmentat en un 75 per cent en onze anys, passant de 25.000 empreses el 2000 a 43.000 el 2011. Durant el 2012, la xarxa dels trenta-quatre centres de promoció de negocis van dur a terme prop d'un miler de projectes de suport a la internacionalització de més de sis-centes empreses catalanes. Es tracta d'una xarxa dinàmica, en constant evolució i que s'adapta a les necessitats reals de l'empresa catalana, de la nostra nació, de Catalunya. Per tant, amb aquesta excel·lència i personalitat pròpia, diputat Milián, d'integrar, res de res. Animar, de fet, els centres de promoció de negocis que continuïn l'excel·lent tasca que estan desenvolupant, i, si de cas, demani al Govern del seu partit a Madrid que un dia ens expliqui també quins són les resultats de la seva acció comercial i econòmica internacional i quant costa.

Per acabar, dir-los que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió veiem molt encertat que el Govern consideri que té l'obligació de desenvolupar l'Estatut d'autonomia en tot allò relatiu a l'acció exterior i la Unió Europea, per la qual cosa ha iniciat els treballs d'una llei d'acció exterior i el servei d'acció exterior de Catalunya. I aquesta llei el que té com a objectius, la concreció i articulació política, institucional i administrativa de les competències...

La presidenta

Senyora diputada...

Mireia Canals i Botines

...recollits –ja acabo, presidenta, mig minut–, de l'Estatut, i desenvolupant la missió, l'estructura i les funcions d'un veritable i complet servei exterior català. Aquesta llei, de fet, ha de ser el primer pas per a la creació d'unes estructures modernes, amb una xarxa de representacions a l'exterior sostenible i un personal preparat per assumir els reptes de futur que es plantejen a Catalunya.

Els anuncio, doncs, que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarem en contra tots els punts d'aquesta moció, i també en contra l'esmena del Grup Socialista.

Gràcies, presidenta, conseller, diputades, diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Sí; gràcies, presidenta. Alguns diputats han fet una psicoanàlisi sobre les meues pulsions internes o de les intencions ocultes, però jo no he parlat ni d'ambaixades ni de política exterior, he parlat de delegacions i d'acció exterior, que és la competència de la Generalitat de Catalunya. Potser a alguns sí que els ha traït el subconscient. De totes maneres, jo voldria començar el posicionament respecte a les esmenes presentades agraïnt als diputats que les han presentat amb la intenció d'enriquir el text de la moció, o, com en algun cas, també, posar llum sobre les intencions del Govern de Catalunya.

En primer lloc, dir que acceptarem l'esmena presentada pel Grup dels Socialistes. És una esmena que va en la línia que nosaltres defensem, de col·laboració amb l'Estat, per aconseguir una acció exterior més eficaç i més barata. I, tot i que les rebutgem, també voldria agrair les esmenes d'Esquerra Republicana, que han ofert quelcom que demanàvem en aquesta moció, que és transparència, no transparència amb les dades, que és el que demanàvem, sinó transparència amb les intencions. La segona esmena, de fet, d'Esquerra Republicana ens diu, per exemple, que cal «fer una acció exterior més ambiciosa al servei d'un estat independent per a Catalunya». Això és important saber-ho, perquè són qui estan marcant l'acció exterior de la Generalitat. Evidentment, rebutgem aquestes esmenes, perquè creiem que l'acció exterior ha d'estar al servei d'allò que uneix tots els catalans i que és la lluita contra la crisi econòmica. En canvi, vostès volen una acció exterior que agreujaria aquesta crisi, perquè proposen anar al món, sortir al món a explicar que la solució als reptes globals és aixecar noves fronteres. I el món, i sobretot Europa, sap que aixecant murs polítics que separen les societats no es resol cap problema econòmic ni cap problema social.

Mirin, la identitat dels catalans és molt més forta del que vostès creuen. No necessita delegacions que imitin ambaixades pel món. Ens continuarem sentint perfectament catalans si deixem de pagar lloguers de luxe, alguns de més de 400.000 euros anuals, i sous de director general a amics del separatisme. La identitat dels catalans no depèn de tenir una ambaixada, una delegació al Rockefeller Center de Nova York. De fet, els catalans ens sentirem més orgullosos si el Govern deixa de llençar diners pel món amb delegacions que no serveixen per als interessos de Catalunya i es dedica realment a ajudar els empresaris catalans.

Quan parlem d'escoles o dels deutes amb les farmàcies, CiU i Esquerra Republicana diuen que la Generalitat pateix ofec econòmic, però quan parlem de les delegacions diuen que faran més acció exterior que mai i que obriran més delegacions i oficines a l'exterior que mai. Això no és seriós, i demostra que amb el pacte CiU-Esquerra la prioritat no és l'estat del benestar i l'economia, sinó les estructures d'un estat que no existeix i el malbaratament dels recursos de tots els catalans.

Moltes gràcies, presidenta.

(Pausa.)

La presidenta

Passarem a la votació de la següent manera. Tinc petició de votació separada però conjunta dels punts 1, 2 i 3. Va bé? *(Pausa.)* Després tinc petició separada i també conjunta dels punts 4, 5 i 6. Va bé? *(Pausa.)* I finalment votarem l'esmena del Grup Socialista. D'acord? *(Pausa.)* Doncs, comencem amb la votació 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

Passem a votar ara 4, 5 i 6.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor i 98 en contra.

I votem ara l'esmena del Grup Socialista.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 68 en contra i 13 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les persones desocupades i el tancament d'empreses (tram. 302-00014/10)

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les persones desocupades i el tancament d'empreses. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

(Pausa.)

Ja pot començar, senyora Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades –en tot cas, també, comitè d'empresa que avui ens acompanya a l'hemicicle–, com saben, i com no deixem de dir en cada ocasió que tenim, per als socialistes el centre del debat polític a Catalunya és i ha de ser l'atur. No només a Catalunya, sinó també a tot Espanya; l'atur i com fer-hi front. Ja ho sabem, estem parlant de més de 900.000 persones, o de gairebé –perdó– 900.000 persones segons l'Enquesta de població activa, o el darrer atur registrat de 664.050 persones. El mes de març sembla que ens va donar una petita treva, tot i que hem de considerar que estàvem en període estacional; la Setmana Santa segurament ens hi va ajudar.

També, si segmentem, estem parlant de grups d'atenció especial, de moltes persones, elles, les seves famílies, que els preocupa i els ocupa la manca de feina al nostre país. Com diem, col·lectius d'atenció especial, com poden ser els joves, i celebrem que aquest

Ple, a proposta de la Joventut Socialista de Catalunya i del Grup Socialista, aquest Parlament hagi acceptat, doncs, tirar endavant un ple monogràfic adreçat justament a la situació dels joves a Catalunya, i, en concret, l'atur. Però també especialment els més grans de cinquanta anys, sobretot també aquell 30 per cent de persones que a Catalunya no tenen graduació d'ESO i que, d'entrada, no tenen accés a cap possibilitat de formació; aquests també ens preocupen. Podríem dir que estem parlant de persones amb un potencial de ser desnonades del mercat de treball. I això ens preocupa i ens ocupa. I sobretot també el darrer exercici, el 2012, el ritme de destrucció d'ocupació, eh? Tot i que aquí segurament tenim discrepàncies amb el conseller però les dades, com deia, són, com vaig dir en la interpellació, molt clares; no ens enganyen.

Per tant, per això el Partit dels Socialistes de Catalunya hem presentat aquesta proposta, aquesta moció, amb propostes, justament, per fer front a la situació de les persones desocupades i també pel tancament d'empreses. Els expedients de regulació d'ocupació, que, com sabem, són una xifra alarmant. I aquesta moció planteja molts punts, ho sabem. És complexa, complicada, han presentat moltes esmenes els grups. Però justament per això, perquè la situació és complexa i l'ànim de presentar la moció justament era intentar recollir un gran acord a Catalunya per l'ocupació i contra la destrucció, el tancament d'empreses.

Per això proposem..., fem propostes, primer, perquè es financin adequadament els serveis públics d'ocupació, es financin, es dotin, es tinguin els recursos adequats per poder fer front a la situació. Però també propostes per al desenvolupament local, per a plans d'ocupació local. Com deia l'altre dia, molts ajuntament ja hi fan front *motu proprio*. Crec que és el Govern de Catalunya també qui ha d'impulsar, amb ells i amb totes les diputacions, per exemple, accions adreçades a això: a aquestes persones que no tenen cap recurs ni cap ocupació. També lligades a ocupació solidària, la participació dels treballadors a l'empresa, la igualtat, perquè avui encara ens trobem, a Catalunya i a Espanya, amb desigualtats en els sous entre homes i dones. Però també el que proposem és la derogació de la reforma laboral. Tenim una oportunitat, conseller, avui, amb aquesta moció, justament de derogar o proposar la derogació de la reforma laboral, que, com diem, no ens està donant els resultats que algú esperava.

Bé, en tot cas, també parlem d'accions adreçades als treballadors amb dificultats especials a través de les clàusules socials de la contractació pública de la mateixa Generalitat. Mesures urgents per a la contractació de majors de cinquanta anys, un col·lectiu per al qual jo demanaria una atenció especial també en aquest Parlament. Perquè parlem de joves, i és una preocupació important, però també hauríem de parlar de majors de cinquanta anys perquè aquest col·lectiu..., i un ciutadà, un català, ens va adreçar a tots –permeteu-me que el citi, el Jordi Tomás Martínez–, ens va adreçar a tots els grups parlamentaris justament la seva situació de manca d'ocupació, d'estar a punt de perdre la seva prestació i de no tenir cap recurs de cara al futur. I estava buscant feina, no estava aturat a casa se-

va esperant que el vinguessin a buscar. Aquest senyor representa milers de catalans i catalanes que no tenen una perspectiva de futur, aquests majors de cinquanta anys que el mercat no els vol. Per tant, crec que és important que hi fem una acció important.

I després, finalment, també un pla d'ocupació juvenil, un pla de xoc –en parlarem en el Ple–, i una acció també intensiva vinculada als expedients de regulació d'ocupació. I, per tant...

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Capdevila Tatché

...proposen el suport de tots els treballadors i treballadores que es troben en processos d'expedient de regulació. L'altre dia en vaig citar uns quants. Avui aprofito per afegir-hi, per exemple, els d'ACN, els de TV3, Catalunya Ràdio, Alstom Wind, Gráficas de Prensa Diaria –saludo el seu comitè, que ens acompanya. I, per tant, també instar el Govern a fer totes les accions i una unitat d'acció ràpida orientada justament a treballar la viabilitat de totes aquestes empreses i evitar-ne la deslocalització o el tancament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, en nom d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Tal com ha dit la diputada, és evident que en aquests moments l'atur és el problema més greu que tenim al país i que la creació d'ocupació i evitar precisament el tancament d'empreses hauria de ser l'obsessió d'aquest Govern i també d'aquesta cambra. Hauria de ser una obsessió. Perquè no és només un problema de facilitar que s'exerceixi un dret, que és el dret al treball, és, sobretot, també una qüestió de dignitat personal i és una qüestió de cohesió social. Precisament d'allò que ens identifica com a societat. Una societat desballestada és una societat que no té futur i és una societat que condemna, precisament, les generacions futures.

Per això, encara que no es pogués invertir en res més, jo crec que aquesta seria la darrera partida que s'hauria de tocar. És més, tinguem en compte també una qüestió de regeneració econòmica: un euro invertit en ocupació retorna a la societat; retorna a la societat en forma de menys despesa social, retorna a la societat en forma de més contribució per a la fiscalitat del país. Per tant, un euro invertit en ocupació, ben invertit en ocupació, tampoc té un cost econòmic sinó que té un efecte regenerador per a l'economia. Jo crec que aquestes –la inversió en ocupació i la inversió a preservar els drets de ciutadania– són aquells elements que no hauríem de poder tocar. Mireu, si no podem fer

això –si no podem fer això–, és que no ens queda cap justificació per governar ni cap justificació per legislar. Si no ho podem fer per les raons que siguin.

Per això donarem suport a aquesta moció. Donarem suport íntegrament a aquesta moció encara que, tal com ha dit, sigui en alguns punts un compendi de bones intencions que difícilment poden acabar-se executant. Fins i tot, encara que tingui un plantejament de mínims en polítiques essencials per al que acabem de dir com les polítiques actives d'ocupació. Vull dir que és de mínims demanar ser on érem quan la situació s'ha multiplicat per molt i, per tant, hauríem de ser molt més enllà. Penseu que no s'entén que en dos anys s'hagin retallat les partides destinades a polítiques actives d'ocupació per part del Govern d'Espanya. I, per tant, estem d'acord que, com a mínim, es recuperin les dotacions de fa dos anys. Hi donarem suport per això i perquè, a més a més, hi ha hagut un gran esforç de negociació, un gran esforç de presentació d'esmenes per part de tots els grups. I, per tant, hi ha un consens que ens obliga, jo crec, al pragmatisme que hauríem de tenir des d'aquest Parlament i que és el que més pot visualitzar la ciutadania que ens està escoltant. Que no estem fent aquí partidisme sinó que intentem arribar a acords en temes essencials com aquest que estic dient.

Per tant, nosaltres entenem que en alguns dels punts hem presentat esmenes que se'ns han acceptat. En el punt 3 ens sap greu que ens hàgim quedat en allò que ja teníem decidit que aprovaríem en una resolució i que, fins i tot, el Govern ho ha presentat –ho va presentar el dimarts, que es faria. Per tant, ens quedem amb molt poc però és evident que és un avenç i, per tant, ho seguirem votant encara que no s'hagi acceptat íntegrament la nostra esmena. També se'ns ha acceptat el fet que entenem que ha de ser una aportació d'aquest Govern, econòmica, més enllà de les que aporta l'Estat, i també se'ns ha acceptat el fet que això s'hagi de fer, el treball en xarxa, entre les administracions, i especialment les administracions locals.

Hi ha un punt, que és el de la reforma laboral, que jo crec que s'ha de tenir en compte. Nosaltres també hi votarem a favor, perquè hem de tenir clar que si hem arribat fins aquí és perquè no hem fet prou bé les coses, i hauríem de fer un acte de contrició; hauríem de tenir clar que les coses s'haurien de fer diferent si volem sortir del pou en què ens hem posat. És hora de fer-ho, a més a més, donant veu als treballadors, que sovint no s'han tingut en compte, s'han obviat a l'hora de negociar.

I per últim, donar aquest suport explícit a tots els treballadors que estan patint la situació d'expedients de regulació d'ocupació. Se n'han citat molts. Ahir vam llegir, precisament, una declaració sobre Alstom, avui tenim per aquí els treballadors de les Gráficas..., de la rotativa –perdó– que fa *El Periódico*. A tots ells –els presents i esperem que pocs dels futurs perquè n'hi hagi menys cada vegada–, aquest Parlament hi ha de tenir un suport explícit. I, per tant, és just que demani crear una unitat funcional dins del departament que treballi intensivament i de veritat per intentar pal·liar la situació en què es troben molts treballadors i treballadores...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Marc Vidal i Pou

...de la nostra societat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Desde Ciudadanos compartimos plenamente la preocupación que se puede extraer del trasfondo de esta moción relativa a empleo presentada por el Partido Socialista. Por eso, nosotros siempre insistimos en que dejemos de hablar tanto del derecho a decidir, de cuántas embajadas tenemos en el exterior, de internacionalizar el conflicto, y que nos centremos en lo que realmente importa, y es en sacar adelante a Cataluña y en ayudar a todas las familias que hoy en día sufren el paro y lo sufren desde hace desgraciadamente mucho tiempo. Por lo tanto, compartimos cuando se habla de que se aumenten las dotaciones tanto por parte de la Generalitat como por parte del Estado para aumentar las políticas activas de empleo, cuando se habla de creación de planes específicos que vayan a favorecer la inserción laboral de los colectivos más afectados, nosotros compartimos plenamente la tendencia y la línea.

Sin embargo, hemos presentado muchas enmiendas porque entendemos que esta es una moción casi de perdigonada que toca muchos temas: habla del SOC, habla de la Inspección de Trabajo, habla del Consell de Relacions Laborals..., y hemos presentado enmiendas para intentar dar un poco de realismo, seriedad y concreción. No tengo tiempo de comentarlas todas ellas, pero sí que me gustaría poner de manifiesto algunas que reflejan un poco la tendencia que tiene el Partido Socialista. Nosotros hemos centrado la atención en que los que tienen que crear empleo son las empresas. Son las empresas y los autónomos, y no tanto los organismos públicos. Ya sabemos cómo es el modelo *tripartit*, que es que en ocho años triplica los organismos públicos de Cataluña, pero ese no debe ser el modelo. El modelo debe ser ayudar a las empresas a que contraten, no que contraten los organismos públicos más allá de los servicios básicos que se deben garantizar.

Otra enmienda: «Derogar la reforma laboral.» Vale, la derogamos ¿y qué? ¿Volvemos a la normativa laboral que había con el Partido Socialista? Era fantástica, generaba muchísimos puestos de trabajo y evitaba que se cerraran empresas. No. Yo creo que sería más serio decir que pidiéramos la reforma de la reforma laboral para hacer hincapié en los aspectos de creación de puestos de trabajo y de contratación, para no centrarnos tanto en facilitar los despidos. O algún brindis al sol como plantean ustedes en su moción: «Que

todo el mundo reciba los ingresos que necesita.» Muy bien. ¿Eso lo garantizaban ustedes cuando estaban gobernando? ¿Las familias catalanas tenían todos los ingresos que necesitaban cuando ustedes gobernaban? A mí me parece que no, y por eso les hemos presentado también una enmienda más concreta respecto a la renta mínima de inserción. O promover la Ley de empleo. Es que en Cataluña no necesitamos una ley de empleo. Necesitamos empleo, no leyes sino empleo. Por eso nosotros pensamos que se deben centrar, los señores del Gobierno, en reformar el SOC, en poner en marcha planes de trabajo, y no tanto en un desarrollo legislativo que lo único que puede hacer más bien es alargar el proceso y entorpecer la salida de la crisis.

Además, como reflexión general nos gustaría poner de manifiesto que sus recetas para combatir el paro no son muy fiables. Y lo hemos comprobado, ¿eh? Les hemos dado a ustedes muchas oportunidades para que tanto en Cataluña como en el resto de España nos hagan crear empleo y favorezcan el mercado de trabajo, pero da la casualidad que ustedes han sido el partido que más paro ha creado. Y eso son datos estadísticos.

Pero a ustedes les pasa una cosa, si me lo permiten, ¿eh? Ustedes, del Partido Socialista, cuando dejan de gobernar se iluminan. Cuando están gobernando hacen una cosa pero cuando dejan de gobernar tienen visiones fantásticas de soluciones para combatir el paro. Y no solo en el ámbito del empleo, sino también en otros ámbitos como en los desahucios. Gobiernan ustedes, no reforman la Ley hipotecaria, votan tres veces en contra de la dación en pago, pero hoy en día son los abanderados de los desahucios. Yo creo que los votantes socialistas les agradecerían mucho que ustedes, cuando vayan a pedir cita con el oráculo de Delfos, que les dé las soluciones mágicas a todos los problemas, lo hagan justo cuando están empezando a gobernar y que no pidan cita ya cuando han dejado de gobernar, para que ustedes mismos sean los que implanten las medidas y las soluciones mágicas que ustedes proponen.

Por tanto, desde Ciudadans vamos a votar a favor de algunas de las líneas de esta moción, sobre todo aquellas en las que ustedes amablemente han aceptado nuestras propuestas y no podemos dar apoyo a algunas enmiendas que ustedes han apoyado de otras fuerzas políticas, como Esquerra Republicana, que lo que hacen es desviar, «pasarle el muerto», por decirlo coloquialmente, al Estado diciendo que se cree un plan para favorecer la inserción laboral, pero que lo pague el Estado.

Bueno, como a nosotros nos gusta hacer las cosas de forma seria, pensamos que en el Servei d'Ocupació de Catalunya y que en la Generalitat tenemos competencias y recursos suficientes para poner en marcha nuestros planes, sin tener que excusarnos delante del Gobierno de Madrid, que también pensamos que deberían aumentar las partidas presupuestarias de políticas activas de empleo.

Así que votaremos a favor a muchas de sus líneas y en otras, pues, nos abstendremos o votaremos en contra.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, aquesta moció, segur, és una moció ben intencionada, però ho hem parlat, i, certament, és una moció «de perdigonada» que abraça molts temes i segurament tot allò que, doncs, amb tota l'estima, en set anys vostès no van poder abordar, és impossible també que avui ho abordem amb una moció.

Dit això... (*Veus de fons.*) És així, ha parlat de la inspecció, de reformar la PIRMI, de la Llei del SOC, de reformar la Llei del SOC, de derogar la reforma laboral, de fer polítiques concretes en joves, amb les persones més grans de cinquanta anys, amb les persones amb discapacitat, amb plans d'ocupació específics en els ajuntaments, a les comarques, etcètera.

I demanen també, doncs, lògicament, com no pot ser d'una altra manera, que els diners del Govern central per poder fer polítiques actives d'ocupació..., que això cal que ho sàpiga tothom, les polítiques actives d'ocupació que aquest país pot fer és a través de les transferències que l'Estat fa, doncs, siguin les adequades.

I en aquest sentit, doncs, en el primer punt, que vostès reclamaven que hi hagi la mateixa dotació que l'any 2011, i que l'any passat, cal dir-ho, ens van treure el 57 per cent dels diners per poder fer polítiques actives d'ocupació, nosaltres demanem no només que sigui la partida del 2011, sinó que sigui proporcional al nombre d'aturats que en aquests moments hi ha a Catalunya, que aquest seria el tracte més just. O que el Prepara, per altra banda, que vostès reclamen que es mantingui, nosaltres creiem que cal fer un pas més enllà, no només que es mantingui, sinó que es pugui gestionar i, per tant, traspassar a aquest país, i, per tant, governar-ho des de Catalunya.

Vostès demanen... —és cert, aquí se n'ha parlat— el tema dels organitzadors i promotors del SOC. Sembla inversemblant que, en un moment com estem ara d'aquest nivell d'atur, aquesta figura que el Govern central va crear i que, doncs, a través d'un govern socialista, certament, va posar en marxa, en aquests moments hagi desaparegut, i, per tant, ens hagin manllevat els recursos per poder fer aquestes polítiques. Malgrat això, i aquí s'ha dit, és cert, hi ha hagut una voluntat per part del Govern de Catalunya de donar resposta a aquesta mancança. I això ha volgut dir formació de cinquanta persones que en aquests moments estan fent altres tasques perquè puguin fer orientació i promoció laboral. I, per una altra banda, també, els deia, el dimarts s'aprojava, el que és... —inclús avançant-se a la conferència sectorial—, el que és la incorporació de cent deu persones per fer aquestes tasques.

Per tant, aquest és un àmbit que és important de disposar dels recursos per poder fer les polítiques. En matèria de polítiques locals, com vostès saben, ja hi ha aprovat el Pla de desenvolupament de polítiques

actives en el si del Consell de Direcció del SOC, i, per tant, hi han previstes actuacions territorialitzades i pactades, evidentment, amb el món local, sindical i, també, empresarial.

Ens parlen també, com els deia, de polítiques específiques per a col·lectius amb dificultats dels joves. I, doncs, sí, certament, se celebrarà un marc, en el marc d'aquest plenari, un ple monogràfic per parlar d'aquest tema, i és bo que, doncs, aquest tema pugui tirar endavant i analitzar-se amb profunditat, i, per tant, a partir d'aquí veure quines són les polítiques més adequades; així mateix en polítiques en majors de cinquanta anys o en les persones amb discapacitats, no?, que jo crec que aquí el Govern està fent un esforç important d'inclusió de clàusules socials en els processos de contractació, i, per tant, de tenir-ho en compte.

Respecte al SOC. Aquí hi ha, vostès ho saben, un compromís de fer un projecte de llei per al SOC, i, per tant, fer el que durant anys s'ha vingut predicant, però que a l'hora de la veritat no ha pogut materialitzar-se, i, per tant, fent un SOC que doni una resposta més adequada a la situació actual.

Respecte a la inspecció nosaltres hem volgut introduir un punt que és rellevant i que té com a objectiu la lluita contra l'economia submergida. Aquest és un àmbit en el qual creiem que s'hi han d'esmerçar els esforços, i, de fet, d'aquesta manera s'està fent.

Respecte a la reforma laboral, lamentem sincerament que no hagin tingut en compte la nostra esmena en què demanem que hi hagi una valoració de quins són els efectes d'aquesta reforma, i, per tant, la possibilitat d'obrir-hi canvis. I, hi insistim, aquest creiem que no és un tema menor.

Respecte als ERO. Certament, nosaltres també donem suport a tots els treballadors afectats. Se n'ha parlat, en vam estar parlant i ens vam comprometre, doncs, amb la gent d'*El Periódico*, i així s'ha inclòs en aquesta moció.

Respecte al tema de l'atur, només dir una cosa: és tan necessari disposar dels nostres recursos perquè només disposant dels nostres recursos d'una forma molt més clara la situació a l'atur en aquest país també seria diferent. Qui vulgui separar el que és l'agenda nacional de l'agenda social, de l'agenda contra la lluita de l'atur s'equivoca, només cal que miri quins són els índex d'atur a Catalunya i quins són els índexs d'atur al País Basc, que tenen els seus propis recursos, i hi ha una diferència de més de deu punts de l'atur de Catalunya respecte al País Basc.

Per tant, nosaltres votarem favorablement molts dels punts que han presentat, i, això sí, impulsarem des del Govern, que és l'important, les polítiques perquè no hi hagi pèrdua de llocs de treball...

La presidenta

Senyora diputada...

Meritxell Borràs i Solé

...que és la garantia que es puguin reiniciar.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Oriol Amorós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aprofito per saludar els treballadors de gràfiques de premsa diària, d'*El Periódico*, perquè estan en lluita per al seu lloc de treball, com tants i tants treballadors i treballadores de la indústria d'aquest país.

En primer lloc, vull agrair a la senyora Montserrat Capdevila que hagi presentat aquesta moció i que hagi obert aquest debat. I, certament, ho fa ampli, amb molts punts, però jo no voldria dir que aquesta és una moció «de perdigonada». Em sembla una falta de respecte cap al treball dels altres grups parlamentaris. Em sembla que és una moció que planteja molts temes damunt de la taula. És veritat que no ho fa amb profunditat i detall, però sí a partir de principis bàsics que ens ha permès establir en aquest Parlament un primer marc de debat sobre temes importants, en alguns dels quals haurem de fer posteriorment iniciatives parlamentàries més detallades, com és la tramitació d'algunes lleis; però, en tot cas, sí que em sembla molt oportú senyalar una cosa, una cosa que a vegades no diem des d'aquest faristol i sí que ho diem en les reunions que tenim privades: a la Comissió d'Empresa i Ocupació, i els seus portaveus, tenen una bona tradició de debatre coses i de mirar d'arribar a acords. I la intenció del nostre grup és que, davant del primer problema dels catalans que és la falta de feina, aquesta tradició es mantingui i es reforci, i, per tant, la nostra voluntat, clara i ferma, d'arribar a acords amb tots els grups, fins i tot aquells amb els quals tenim una distància ideològica més gran.

Dit això, passem a parlar de les esmenes que presentem. El primer punt que han plantejat em sembla que és molt necessari de dir, no? A l'any 2011 hi havia 400 milions per a les polítiques actives d'ocupació a Catalunya –400 milions–, el primer problema dels catalans; per dir-ho en paraules del senyor Rajoy: el primer problema de los espanyoles.

Doncs bé, el que és el primer problema passa de 400 a 190, el 2012, i el 2013 no ho sabem, 11 d'abril al matí, no ho sabem. Aquesta tarda hi ha la conferència sectorial de polítiques d'ocupació i ja veurem com va, però portem tres mesos i mig d'any i no sabem què tindrem en el que és, segons el senyor Rajoy, *el primer problema de los españoles*.

Escoltin, finançar bé això i finançar bé Catalunya sí que té a veure... –no és una qüestió de debat abstracte nacional–, sí que té a veure amb el benestar de la gent. Jo vull recomanar a aquells diputats que encara soste-

nen que el fet que et prenguin el 8 per cent del PIB no té cap incidència en l'economia, diguéssim que és una novetat en els plantejaments econòmics que ningú del món entendria, aquells que encara diuen això..., una, que comparin les dades d'atur entre Catalunya i el País Basc, o entre Catalunya i Navarra, o entre qualsevol comunitat autònoma, i el País Basc i Navarra, qualsevol; i, dues, que es llegeixin, per exemple, l'estudi que ha sortit més detallat sobre la qüestió, de Ramos, Suriñach i Vayá –el tenen penjat al web a l'Observatori d'Empresa i Ocupació–, que diu, ho estima, que «una Catalunya que es gestionés els seus recursos propis generaria, d'entrada –d'entrada–, entre 229 i 383.000 nous llocs de treball –383.000 nous llocs de treball. Home..., dir que això no té incidència en l'economia em sembla molt absurd.

Agrair l'esforç negociador que han tingut tots els grups d'aquesta cambra en recolzar una solució, que no és la més satisfactòria per als orientadors i promotors laborals, no ho és; però sí que la pressió que ha fet aquest grup, modestament, que, pel fet de donar estabilitat parlamentària, doncs, té aquesta funció, a vegades, de negociar les coses més de prop, però que sí que ha servit de molt la pressió que va fer el diputat Marc Vidal en comissió o la pressió que ha fet la diputada Capdevila també en aquest Ple, perquè puguem recuperar 160 d'aquests llocs de treball que en aquests moments són zero, que el 23 de març eren 238. Per tant, d'entrada, abans de saber recursos, que tinguem aquests llocs de treball, és important.

Miri, nosaltres donarem suport a gairebé tots els punts excepte a tres, i explico les divergències. El primer punt és el que diu «i si l'Estat no hi posa prou la Generalitat hi posarà de la seva butxaca.» Home, perdonin..., no em sembla estratègic enviar el conseller d'Ocupació aquesta tarda a Madrid per dir: «Escoltin, si no en posen prou no es preocupin, tinc una moció del Parlament de Catalunya que diu que em rasqui la butxaca.» No em sembla una bona estratègia de negociació.

Si vostès volen, en el debat posterior, quan aquí es debatin pressupostos o l'instrument de governança de la tresoreria pública que determini aquest Parlament, aleshores «apretem» cap a on calgui, però avui dir-los: «No es preocupin, que si no em donen el que m'han de donar el Parlament de Catalunya ja m'ha mandat a ficar-hi del pressupost de la Generalitat.» I el pressupost de la Generalitat –aquí no ho ha dit ningú, eh?, encara–, però els ingressos ordinaris d'aquest any en curs i les despeses ordinàries tenen, d'entrada, com a punt de sortida, 5.800 milions de menys per a Catalunya.

Per tant..., li he parlat de la tresoreria, senyor Lucena, i vostè això ho ha de saber distingir.

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

Acabo, senyora presidenta –acabo. Per tant, a aquest punt no li hem donat suport.

En el tema de la renda mínima, amb l'esmena que han acceptat de Ciutadans, no li podem donar suport, tot i que li asseguro que lluitarem com el qui més perquè en l'horitzó de la reforma de la Llei de renda mínima aconseguim recuperar la seva universalitat; amb les xifres que hi han avui, amb la caixa com està, amb la tresoreria com està la Generalitat avui saben vostès que aquest punt avui no és possible.

I el tercer punt és el de les... Em sap greu que no hagi acceptat l'esmena que li hem fet al punt 14 perquè era purament tècnica. Hi estem totalment d'acord, el que passa és que vostè posa coses allà que no són competència de la Generalitat. Jo vull que la Generalitat les faci, només cal que afegeixi que aquelles que no són competència de la Generalitat ho siguin, i estarem d'acord, senyora Capdevila...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...amb el punt 14. I acabo, senyora presidenta, si em permet, llegint, perquè no ho ha fet ningú encara, l'esmena que segurament serà aprovada, que afecta els treballadors que avui ens acompanyen, que diu el següent –i amb això acabo–: «El Parlament expressa el seu suport als treballadors i treballadores de l'empresa Gráficas de Prensa Diària, i insta el Govern a fer les gestions oportunes per afavorir la continuïtat de la seva activitat empresarial i salvar els llocs de treball.»

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, des del nostre Grup Parlamentari no direm que això ha estat una «perdigonada». Això nosaltres ho hem vist dintre de la positivitat d'aquest, un «poti-poti». Vull dir que vostè ha anat agafant coses, les ha anat buscant, les ha anat traient, però el bo de tot això, senyora Capdevila, és que ha buscat coses que són interessants, i coses que nosaltres esperem que després de votar-les això anirà acompanyat d'algun text que sigui refós, com és el text de projectes de llei que s'han de portar.

Nosaltres també volem dir una cosa: sobtarà que nosaltres votéssim a favor de molts punts en els quals, senyora Capdevila, vostè, com a ponent que és, ha acceptat esmenes d'Esquerra Republicana. I la veritat és que no és estrany: nosaltres no funcionem per sectarisme d'un color, d'un partit o un altre, sinó que, com són esmenes que tenen ulls i forma, doncs, nosaltres no podem dir que no. I en aquest cas Esquerra Republicana ha donat un pas important. Jo no sé, ja, senyor

Amorós, si és perquè vostès ja tenen responsabilitats de govern, o que quan s'han aproximat al grup del Govern s'han adonat que el món no era un món petit i meravellós, un món de guixos i colors, com pintàveu vós. Per tant, nosaltres acceptarem moltes d'aquestes esmenes.

En primer lloc, evidentment, no acceptarem totes aquelles esmenes que tenen a veure amb la cantarella de sempre, no?: «Escoltin, Madrid, Madrid...» És clar, és molt fàcil tota l'estona dir: «Escoltin, jo vull fer això, però que paguin els pares. Jo vull fer això però que paguin els pares.» Bé, mireu, en algun moment, que les coses les haguéssim de fer nosaltres i haguéssim de tindre la creativitat i buscar els recursos, per exemple: poder reduir costos que tenim o inversions que s'està fent des de la Generalitat de Catalunya en qüestions que no són prioritàries. Molts de cents de milions de pessetes se'n van en temes, en estudis que no tenen la prioritat que han de tindre. Per tant, al punt 1.2 direm que no.

Al número 3, senyora Capdevila, ens hi abstenim, per una qüestió molt simple: perquè vostès parlen, i a mi..., ens hi abstenim i no diem que no perquè no sabem si l'increment de llocs de treball al SOC és degut per ficar gent a treballar o per donar qualitat al SOC, perquè jo no he vist molt clarament a on van destinats o a què van destinats. Per tant, ens hi abstindrem.

Sí que votarem a favor del punt, penso que hi havia..., sí, hi havia un punt, el 3 bis; a això votarem a favor.

Al punt 4, votarem a favor.

Al punt 5, no; una altra vegada pel mateix concepte que estàvem dient abans del Govern d'Espanya, hi votarem en contra.

Al punt 6, votarem a favor.

Al punt 7, votarem en contra.

I al punt 8... Al punt 8 ens ha sorprès moltíssim –moltíssim–, senyora Capdevila, que vostè vulgui portar als consells d'administració de les empreses la participació dels treballadors per prendre decisions que afecten el que és, per exemple, distribució de beneficis o inclús d'inversió.

Miri, nosaltres li hem fet una esmena que diu que hi estem d'acord. Però hi estem d'acord sempre que, conjuntament amb els agents socials –vol dir, amb els sindicats–, se faci una reforma sindical. Una reforma sindical encaminada a què? Al que vostè està dient: una reforma sindical encaminada a tindre uns sindicats de quadres, com els països nòrdics, com Alemanya, amb els quals sí que existeix la cogestió, que és la participació dels treballadors en la gestió de l'empresa, però amb sindicats de quadres. Per tant, haurien de canviar el panorama. No li diem que no; li diem simplement, possiblement, sempre i d'acord amb els sindicats, amb els agents socials, fer una reforma sindical per orientar aquesta nova bretxa de què vostè parla. Amb la «salvetat», evidentment, que vostè parli d'empreses o de cooperatives d'ocupació.

Vaig de pressa. Al punt 9, sí.

Al punt 10... Bé, miri, benvinguts, senyors d'Esquerra Republicana; vostès han fet una esmena que a mi, de veritat, m'ha agradat. Llàstima que no l'hagin acceptat! Gràcies que no l'hagin acceptat! I evidentment que no la hi han acceptat per una qüestió molt simple: perquè l'acceleració de destrucció de llocs de treball ve de l'època del senyor Zapatero, ve de l'època del Govern del Partit Socialista. Aquí és quan més se dona l'acceleració en el que és la destrucció de llocs de treball. I la reforma actual? Possiblement se n'hauria de mirar alguna cosa, però és una reforma que ara per ara ha aturat realment el que és la destrucció de llocs de treball massius.

Senyor Amorós, què li passa? (*Veus de fons.*) Ah, aixecava la mà... Espero que acabe, que igual hi ha alguna cosa més que, per contradiccions, la vol dir.

El que és el punt 11, votarem a favor.

El que és el punt 12, votarem a favor.

El que és el punt 13...

La presidenta

Senyor Luna, vagi de presseta.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, amb tots els respectes, demanaria el mateix temps que ha tingut el senyor Amorós, que ho he comptat, de rellotge. Moltes gràcies.

La presidenta

Sí, no... Bé, no, no demani el que no pot ser. Per tant, vagi de pressa.

Rafael Luna Vivas

Doncs, molt bé. Senyora presidenta, com sóc molt obedient, moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia, de nou. Una salutació especial també al Comitè d'Empresa de Gràfiques de Premsa Diària i també especialment a l'assemblea de treballadors i treballadores del SOC.

Segurament ens repetim en la valoració d'una moció presentada pel Grup Socialista d'aquesta cambra amb algunes coses que ja hem dit en ocasions anteriors, que, en la nostra llengua, a misses dites, en castellà *a buenas horas, mangas verdes*. Però ho direm i després intentarem expressar-nos.

Hi votarem a favor, òbviament, perquè no hi ha altre remei des d'una perspectiva transformadora que pretengui lluitar contra les injustícies, l'auge de les desigualtats i els efectes devastadors de la crisi.

Sí que és veritat que com a nounats en aquesta cambra tampoc sabem quina és la traducció política operativa; és a dir, això en què quedarà.

I respecte a algunes coses que s'han dit, també compartir algunes reflexions que s'han fet, que és obvi que el dret a decidir és fonamental per sortir de la crisi, per governar-nos a nosaltres mateixos i per poder revertir la pitjor crisi, que no va començar ara fa cinc anys, sinó que és una ofensiva neoliberal de llarga durada que va començar el 1973.

Atès que s'han dit ja molts arguments, només algunes reflexions addicionals, quan fem aquesta reflexió al Grup Socialista. Tot el que diuen –millores pressupostàries; fomentar plans d'ocupació des d'ajuntaments i diputacions; fomentar programes de suport i promoció a la participació dels treballadors a les empreses; derogació de la reforma laboral del PP, i nosaltres hi afegiríem també les del PSOE, una darrera de l'altra; promoure polítiques d'igualtat de gènere al món laboral; fomentar polítiques d'ocupació de treballadors majors de cinquanta anys, i expressar el ple suport del Parlament a la corrua d'ERO diaris, setze el 2012, si no ens fallen les dades ni la memòria–, tot això es podria fer si el Partit Socialista no hagués modificat amb traïdoria i nocturnitat la vostra Constitució –135.2–, que ens obliga a abonar cada dia des de les arques de l'Estat espanyol, no?, doncs, 120 milions d'euros en interessos del deute. És així. Si no ho recordo malament, en una discussió sobre model sanitari també vam tenir la mateixa discussió, però val la pena recordar-ho.

No és d'ara, tampoc. En la nostra memòria com a generació que en crisi estem fa quinze anys –en Quim i jo mai hem cobrat més de..., som d'una generació que ha sigut mileurista tota la vida–, en la nostra memòria difusa però concreta, la nostra primera vaga general va ser el 1988, contra el Partit Socialista i contra el Plan de empleo juvenil, i la nostra segona vaga general –oi, Quim?– va ser el 1994, contra algú que es va atrevir a legalitzar les empreses de treball temporal, les sangoneres de la misèria, aquelles cues d'abans sota el franquisme a la plaça Urquinaona per exigir un lloc de treball esclavitzant, i que després van venir, i va ser l'inici del desmantellament del servei públic d'ocupació.

Per tant, la precarització, la flexibilització, la dualització del mercat laboral tenen en uns quants ministres socialistes els màxims responsables, i òbviament no els únics. Són paradoxes de la vida política del país veí. El senyor Rodríguez Zapatero va arribar al Govern amb la gent al carrer i va marxar del Govern amb la gent al carrer, amb una vaga general.

Respecte a altres referències al SOC, nosaltres denunciem un cop més la descapitalització, l'afebliment, no?, i seguir desballestant un servei públic imprescindible. És una paradoxa de la crisi que quan tenim més aturats a casa nostra –880.000 a Catalunya, gairebé 2 milions als Països Catalans–, doncs, desballestem el sistema públic d'ocupació i ens emmirallem en aquell model britànic d'externalització i de fer del dret al treball també una mercaderia per la qual s'ha de pagar. Té una competència deslleial el SOC, que són cent

empreses de mediació i intermediació privades a Catalunya, i, per tant, és complicat.

Vaig acabant. És obvi que avui també podríem destacar l'auge del cooperativisme en la seva capacitat de resistència i resiliència davant la crisi: nous llocs d'ocupació i redistribució de la riquesa i generador de drets socials.

Respecte a les esmenes, i ja acabo, òbviament, i amb coherència política, aprovarem les que reforcin i aprofundeixin el sentit social de la moció i votarem en contra de les que pretenen igualar-la.

I, finalment i per acabar, i per dir-ho sintèticament, a nosaltres no ens preocupa el que fa l'esquerra quan està a l'oposició; ens preocupa el que fa l'esquerra quan governa. Tenim memòria, ho anem guardant tot, som bons arxivers, sobretot per fer possible aquella frase que diu que les paraules només són paraules si no van acompanyades de fets que les converteixin en realitats.

Gràcies. I ànim a tota la gent que lluita contra els ERO.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies. No sé si tindrè temps de poder donar resposta a tot, tot i així hem presentat a la Mesa la proposta de transaccions, que crec que tenen tots els grups i per tant ens farà més fàcil la feina.

Simplement, agrair a tots la voluntat. Certament ha estat una moció amb molta feina, amb moltes propostes d'esmena per part de tots i amb molta voluntat per part de tots, que crec que justament era l'ofertament que en el seu moment vam plantejar en la interpellació; és la voluntat de diàleg català per a la cerca d'acords per l'ocupació a Catalunya.

Per tant, certament, la inversió en ocupació és cohesió social. Per això proposem, doncs, que l'Estat..., i també la Generalitat, amb un pressupost que avui és l'única comunitat que no ha presentat a la cambra –i per tant reitero, en aquest sentit, per què encara no tenim aquest pressupost–, amb el qual podríem debatre, doncs, quins recursos hi hem de posar. Per tant, demanem partides de l'Estat i pròpies.

Senyora Arrimadas, el seu populisme segurament és propi d'aquell qui es mira les coses des de la barrera i mai ha estat, eh?, a l'arena. I, per tant, des de l'arena les coses es plantegen diferents. També, senyor Fernández, de la CUP, eh? Segurament és perquè vostès volen esgarrapar vots del Partit Socialista. Ja ho entenem, eh? Tot i així, li recomanem que es miri l'Estratègia europea per l'ocupació i de què està parlant. Estem plantejant en aquesta moció, hem plantejat justament tots aquells elements alineats amb l'Estratègia europea per l'ocupació, en què els recursos públics i els serveis públics són els eixos principals.

En tot cas, l'esmena que ens presenta el que pretén justament, recollint-la –i lamentem que en aquest cas ni Esquerra ni Convergència hi vulguin donar suport–, és justament garantir el mínim del PIRMI. Recordem, eh?, que la meua companya Eva Granados plantejava aquests deu mil expedients que estaven embossats l'any passat. Segurament aquest any potser són menys. Ens agradaria saber-ho.

Però, com a mínim, com deia, hem governat i governem. Ens agrada que el senyor David Fernández ens faci història en aquest Parlament, perquè també ens permet, la història, aprendre dels errors i corregir-los, eh? I segurament és quan som a l'oposició que ho podem fer per a quan tornem a governar poder-ho fer molt millor, perquè aquesta és la nostra ambició.

Senyora Borràs, en set anys justament el que vam fer és abordar moltes coses de les que avui plantegem en aquesta moció i que vostès en dos anys i escaig de governar moltes d'elles el que han fet és carregar-se-les. Per tant, no ens digui que no fèiem; ho fèiem i aquí ho han deixat de fer. Ho ha deixat de fer l'Estat, reduint i eliminat pressupostos; per això ens referenciem als pressupostos de l'Estat del 2011, perquè allà és on l'Estat va dotar el màxim nivell de recursos justament en polítiques d'ocupació. En aquell moment ja hi havia molt atur. I avui, amb molt més atur, s'ha reduït gairebé el 75 per cent. Per això ens remetem a aleshores. I a moltes accions, com plans d'ocupació, recursos propis, que la Generalitat, amb un govern d'esquerres, també amb el senyor Amorós, va dotar específicament. I avui aquí ens està dient que no, que no els dotarem. Aleshores, ho va fer i molt ben fet, justament com estan fent els ajuntaments, dotant amb recursos propis, perquè tothom està creient i apostant que aquesta és una política per al país i per a les persones del país.

Ens alegrem també...

La presidenta

Senyora Capdevila, ha d'acabar, eh?

Montserrat Capdevila Tatché

...que gràcies a la feina que hem pogut fer tots plegats es segueixi garantint una plantilla mínima d'orientació, d'orientadors laborals; que, sí, és pels seus llocs de treball, però sobretot pels treballadors i treballadores, els ciutadans als quals donaran servei en el seu procés i en la seva desesperació.

Per tant, agrair a tots la seva voluntat d'arribar a aquest màxim acord, que jo crec que és molt positiu i molt bo per al nostre país.

Moltes gràcies.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós, trenta segons.

Oriol Amorós i March

No sap per què li ho demanava, senyora presidenta, i ja diu «trenta segons»?

La presidenta

M'ho he imaginat, perquè ja m'ho ha demanat abans.

Oriol Amorós i March

D'acord. No, hi ha contradiccions. Miri, dir-li al senyor Luna... Hi ha una afirmació que no és certa, que es fa sovint en aquest Parlament, i m'agradaria contrastar-la amb dades. Diu el senyor Luna que la reforma laboral ha atenuat la destrucció de llocs de treball. Amb dades això no és cert. La destrucció de llocs de treball no depèn tant de les legislacions com de l'evolució del producte interior brut. I li diré en el marc espanyol, que és el que a vostè li agrada, quines han estat les dades. El 2009, amb un 3,8 de baixada del PIB, es destrueixen 1,2 milions de llocs de treball; el 2012, baixant el PIB quatre vegades menys, es destrueix gairebé igual de llocs de treball. És a dir, per baixada del PIB, amb la seva reforma laboral...

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

...es destrueixen 550.000 llocs de treball i abans 300.000. Aquest és l'efecte de la seva reforma laboral, senyor Luna.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Señora presidenta...

La presidenta

Per què ho demana?

Inés Arrimadas García

Por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

A la señora Capdevila: yo creo que el súmmum del populismo es venir aquí y proponer cosas desde la oposición que cuando ustedes están en el gobierno no hacen. Eso es el súmmum del populismo.

Y al señor Oriol Amorós, que no puede aceptar nuestra enmienda de la renta mínima de inserción porque no hay dinero..., pediría por favor a la Mesa que se leyera el punto 11, en el que se ha aceptado una enmienda propuesta por Ciudadanos en la que se pide que haya una dotación presupuestaria abierta para que todo el mundo que cumpla los requisitos establecidos legalmente pueda obtener esta renta mínima de inserción. Y me gustaría que se leyera para que quedara de manifiesto cuál es la posición de Esquerra y cuáles son sus prioridades, mientras se rasgan las vestiduras cuando hay un recorte en otra partida...

La presidenta

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...y luego cuando proponemos esto no lo apoyan.

Gracias, señora presidenta.

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Luna...

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Senyor Luna...

Rafael Luna Vivas

Mire, senyor Amorós, jo li he dit una cosa i és que vostè ha presentat una esmena en la qual no demana que es derogui la reforma laboral del Govern d'Espanya. Jo accepto que..., benvingut al club, perquè vostè s'ha adonat d'una cosa, que l'acceleració de pèrdues de llocs de treball va ser amb el Govern del Partit Socialista de Zapatero, i amb aquesta reforma actual avui lo que estem fent és mantenir o estancar lo que és la pèrdua de llocs de treball. Recordar-li també una cosa: que Catalunya...

La presidenta

Senyor Luna...

Rafael Luna Vivas

...és la segona comunitat autonòmica, després d'Andalusia –que, per cert, no és del Partit Popular–, en destrucció de llocs de treball.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Montserrat Capdevila Tatché demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, presidenta. A la senyora Arrimadas: no només populista, sinó de dretes, a més a més; perquè, no?, acceptant aquesta reforma laboral, o com a mínim l'esmena que ens feia, ens està demostrant que justament el que no vol és la protecció dels treballadors i treballadores, com feia la reforma laboral del tan anomenat en aquest Ple senyor Zapatero, eh? És curiós perquè per a tothom, sigui Govern o oposició, sempre som els dolents de la pel·lícula. Alguna cosa bona podem fer.

Tot i així, jo el que li volia demanar, molt honorable presidenta, és si la Mesa podia llegir tal com queda, a través de les transaccions, el punt número 18 de la moció, tal com quedarà a partir de les votacions, perquè tots puguem saber què estem votant.

Moltes gràcies.

La presidenta

És una... (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Sí, senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, era per demanar la votació separada. Crec... (*Pausa.*) Sí? Nosaltres demanaríem votació separada dels punts 4, 8, 10, 11 i 14. Podem fer-ho en un sol bloc, eh?, per nosaltres.

La presidenta

És una transacció bastant feixuga, i té dinou punts. No sé si altres grups volen altres votacions separades, perquè, si no, la meua intenció era votar-los un per un, perquè he vist que en les seves intervencions alguns demanaven votacions diferents i la lectura de dos punts; d'acord?

Doncs, si els sembla, com que els portaveus tenen el document a la mà, començarem per la votació del punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 17 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 104 vots a favor i 26 en contra.

Punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*) Abstenció.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor i 26 abstencions.

Votem el punt 3 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*) No. Sí?

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 68 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 en contra, 9 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Punt 7.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Passem a votar el punt 8.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 65 en contra i 9 abstencions.

Passem a votar el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 65 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a votar el punt 11, però abans procedirem a la seva lectura. Senyor vicepresident segon... (*Pausa.*) Sí.

El vicepresident segon

«Adoptar com a eix principal d'actuació la intensificació en la creació de polítiques de creixement i d'ocupació, amb una dotació pressupostària adient que garanteixi l'obtenció de la renda mínima d'inserció per a tots els sol·licitants que compleixin els requisits establerts legalment.»

La presidenta

Passem a la votació d'aquest punt, que és l'11.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)* No.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 71 en contra.

Passem a votar el punt dotzè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Passem al punt tretzè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem el punt catorzè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 69 en contra.

Passem a votar el punt quinzè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Passem a votar el punt setzè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 9 abstencions.

Passem a votar el punt dissetè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Ara passarem a votar el punt 18; prèviament en farem la lectura: «Expressar el seu suport als treballadors i treballadores afectats per expedients de regulació d'ocupació a Catalunya, com per exemple Ercros, Arbora & Ausonia, Gallostra, Power Controls, Cacaolat, Carrossera Noge, Tableros Tradema, ACN, Alstom Wind, tant en el present com en situacions futures; expressar també la seva solidaritat amb tots els treballadors i tots els autònoms que han hagut de cessar la seva activitat, i instar el Govern a utilitzar tots els

recursos de mediació per evitar la deslocalització i la pèrdua de teixit industrial a Catalunya.»

Passem a la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el nou punt 18 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Passem a votar el darrer punt, que és el 19.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Passem al següent punt a l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les propostes en matèria de política tributària.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les propostes en matèria de política tributària (tram. 302-00015/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Generalitat de Catalunya, govern autonòmic que gestiona més diners del conjunt de governs autonòmics de tot Espanya. Generalitat de Catalunya, govern autonòmic que té el deute més elevat del conjunt de comunitats autònomes de tot Espanya: 52.000 milions d'euros de deute. Catalunya, comunitat autònoma d'Espanya on es paguen més impostos, no per decisió del Congrés dels Diputats, sinó per decisió del Parlament de Catalunya, primer pels governs de vint-i-tres anys de Convergència i Unió, després pel tripartit i ara per l'acord de govern ERC-CiU. Aquest és el balanç de gestió del separatisme.

I, davant d'aquesta situació, què fan? Davant la incapacitat de finançar-se, la Generalitat de Catalunya, per la consideració creditícia de bo escombraria, què fan? Doncs, no presentar els pressupostos d'aquest any 2013. Estem a 11 d'abril de l'any 2013, i el Govern de Catalunya de l'acord ERC-CiU és incapaç de presentar els pressupostos d'aquest any 2013. No ha dit si vol o no presentar els pressupostos i no ha dit quan o no pensa presentar els pressupostos. La Generalitat de Catalunya és l'única comunitat autònoma del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya que a dia d'avui, 11 d'abril de l'any 2013, no té pressupostos d'aquest any 2013.

I el senyor Mas i el senyor Junqueras, davant d'aquesta situació de no presentar els pressupostos, doncs, ells tots cofois, i deixen la Generalitat de Catalunya en evidència, no per ser la primera de la classe, no, sinó per ser l'única comunitat autònoma, l'únic govern autonòmic incapaç a dia d'avui de presentar pressupostos. Avui la Generalitat de Catalunya està governada

per un partit, Convergència i Unió, que ha decidit fer seu el programa electoral, les idees del que va ser autor intel·lectual i material del tripartit: Esquerra Republicana de Catalunya. Ha decidit fer seu el programa electoral del senyor Junqueras.

Per tot això, per la paràlisi i deixadesa dels primers cent dies de govern del senyor Mas, pel desconeixement que tenim tota la societat catalana i la majoria dels grups parlamentaris d'aquesta cambra del que volen fer..., si és que volen fer alguna cosa, perquè a dia d'avui l'únic que coneixem és que vostès estan, doncs, practicant una espècie de debat sobre el repartiment de cadires, repartiment de poder entre Esquerra Republicana, Convergència i Unió i PSC –no sabem si entraran al Govern, qui no entrarà al Govern, qui tindrà les cadires del Govern... Doncs, mentre vostès es dediquen a això, a parlar del repartiment de cadires, després de cent dies, mentrestant a Catalunya continuem amb un govern autonòmic completament aturat, mentrestant a Catalunya continuem amb un govern autonòmic que es troba en vaga, amb una vaga que sembla perpètua.

És per tot això que presentem aquesta moció el Partit Popular català; una moció perquè després de cent dies de govern comencin per fi a fer alguna cosa, perquè informin de quins impostos volen apujar aquest any 2013, si volen posar un impost a les llaunes de Coca-Cola, quant volen apujar l'impost de successions, si volen posar un impost sobre els avions, quines taxes noves volen crear, que expliquin què els passa pel cap envers les butxaques dels catalans. No volem, els catalans, pagar més que la resta d'espanyols; no per decisió del Congrés dels Diputats, sinó per decisió d'aquest Parlament. Per això demanem que no hi hagi pujades d'impostos ni nous impostos que impliquin una desigualtat envers la resta d'espanyols per decisió d'aquest Parlament, i especialment de la majoria ERC-CiU.

Demanem també que expliquin si tenen algun pla de tresoreria per fer front als pagaments de proveïdors, creditors i deutes de la Generalitat de Catalunya. A dia d'avui la Generalitat de Catalunya, l'últim any, ha rebut 20.000 milions d'euros de rescat del Govern d'Espanya. Per tant, volem saber si continuaran demanant rescats, més recursos a la resta d'Espanya, al Govern espanyol, per fer front al pagament de farmàcies, al pagament de proveïdors, de creditors, de concerts sanitaris, de concerts socials.

I també demanem que portin a terme una disminució important de despesa pública en despesa supèrflua, que no gastin 34 milions d'euros en lloguers d'edificis només a la ciutat de Barcelona, que no gastin 700.000 euros en una associació panseparatista a la Comunitat Valenciana, que no gastin 1 milió d'euros només per pensar com pensen organitzar l'Onze de Setembre del 2014, que no es gastin 236.000 euros en un programa de...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

José Antonio Coto Roquet

...sí, acabo, senyora presidenta–, que no gastin 236.000 euros en un documental del senyor Jordi Pujol, just el mateix dia que el seu fill Oriol Pujol Ferrusola ha d'anar a declarar davant els jutjats pel cas de les ITV. La de tots, TV3. Doncs, la de tots es gasten 236.000 euros en un documental del senyor Pujol –Jordi– el mateix dia que el seu fill, Oriol Pujol, ha d'anar per un presumpte cas d'intervenció en el mercat regulat de les ITV.

No volem que es gastin 7.000 milions d'euros...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

...ja acabo, senyora presidenta–, no volem que el Govern de la Generalitat es gasti 7.000 milions d'euros en empreses públiques. No volem que Catalunya continuï sent la comunitat autònoma amb més diputats que cap altra comunitat autònoma del conjunt d'Espanya; o que tingui més conselleries, fins i tot, que la Junta bolivariana d'Andalusia, governada per PSOE i Izquierda Unida.

La presidenta

Senyor...

José Antonio Coto Roquet

Ja acabo –ja acabo....

La presidenta

Ha d'acabar.

José Antonio Coto Roquet

Deu segons, presidenta...

La presidenta

És que ja s'ha passat un minut.

José Antonio Coto Roquet

Deu segons –deu segons.

Per tant, en definitiva, demanem que després de cent dies de govern, per fi, d'una vegada, es posin a governar, que per això han estat elegits i que per això cobren com a membres del Govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Els recordo que tenen cinc minuts, i hi han molts diputats, aquest matí, que s'estan passant més d'un minut en cada intervenció.

A continuació, atès que no s'han presentat esmenes, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

No, per tot el contrari.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Consellers, diputados, diputadas, presidenta... Bueno, ya que alguien no tiene nada que decir en el Parlamento, porque prefiere hacerlo en otros sitios, acosando a personas, pues le ruego que me ceda su tiempo. Porque yo sí que tengo muchas cosas que decir. (*Veus de fons.*) ¿Eh que sí, verdad?

La presidenta

Té el mateix temps, eh? Li ho recordo, eh?

Jordi Cañas Pérez

Oh, lástima.

La presidenta

El mateix temps, eh?

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta...

La presidenta

Per tant, ja... L'hi he parat, però ja li'n queden 4,51.

Jordi Cañas Pérez

Pero este grupo, como tiene a bien hacer política en el Parlamento, que por eso nos votan, y no acosando a nadie en la calle..., pues utilizaré mi tiempo.

«¿Hasta cuándo, Mas-Colell, abusarás de nuestra paciencia?», podríamos decir si este fuera un debate sobre los presupuestos. Pero bueno, es un debate que plantea el Partido Popular, ¿eh?, de una forma poco sutil. Porque yo sé que están enfadados. El señor Coto está enfadado, porque sabe que tarde o temprano..., llevamos ciento ocho días sin gobierno, y por lo tanto ciento ocho días sin presupuestos, pero tarde o temprano los actuales presupuestos, aprobados por el Partido Popular, que están prorrogados, llegarán a su fin. Porque actualmente Cataluña tiene unos presupuestos prorrogados, pero unos presupuestos que tienen dos padres; no sé si intelectuales, porque sería denominarlos de una forma especialmente generosa, pero tienen dos padres, que son Convergència i Unió y el Partido Popular. Claro.

Todos esos gastos que dice el señor Coto, ¿eh?, de una forma quejosa, que este Gobierno utiliza de una forma incorrecta, bueno, son partidas presupuestarias que su partido votó en los anteriores presupuestos. Es que, claro, es muy duro hacer una cosa y después decir la contraria; como también supongo que tiene que ser muy duro ganar una elecciones diciendo que no se van a subir impuestos y acabar subiendo el IVA y el IRPF, ¿verdad?, que afectan de una forma muy progresiva a los ciudadanos, sobre todo a los que tienen las rentas más bajas. Las personas mayores les agradecen a ustedes que el IVA esté al 21 por ciento, y las personas que cobran unas pensiones ridículas o que no cobran nada y que subsisten les agradecen a ustedes que su forma de equilibrar los presupuestos públicos sea subiendo el IRPF y el IVA, especialmente el IVA.

En definitiva, esta es una moción que tiene como intención intentar, bueno, pues cubrir un hueco que la inacción –porque en esto sí que compartimos con el señor Coto su reflexión– de este Gobierno... Bueno, «de este Gobierno»..., es que decirle «gobierno» ya en sí es decirle demasiado. Lo que diríamos desde Ciutadans y les decimos habitualmente es «un comité de operaciones» que tiene un objetivo, que es llevar a Cataluña hacia un escenario de conflicto. Esta es su prioridad 1 –prioridad 1. Supongo que les sonará, esto, en el Departamento de Economía. La prioridad 1 de este Gobierno no es resolver problemas; la prioridad 1 de este Gobierno no es legislar para mitigar el sufrimiento de los ciudadanos; la prioridad 1 de este Gobierno no es resolver problemas de los cuales tiene plenas competencias; la prioridad 1 de este Gobierno –y por eso no gobierna– es poder continuar avanzando con Esquerra Republicana hacia el conflicto y la división de los catalanes. Esa es su prioridad. Y por eso no puede hacer nada. No pueden hacer nada porque el no hacer nada es una condición *sine qua non* para poder continuar.

Porque, claro, es muy duro tener que ver aquí cómo Esquerra Republicana de Cataluña vota junto con Convergència i Unió la imposibilidad de que las personas que tienen derecho a recibir una prestación mínima de la renta de inserción no podrán cobrarla, porque deciden que no puede haber recursos suficientes. ¡Ay! Qué poco tiempo hace que Esquerra Republicana planteaba esto mismo que ha planteado Ciutadans hoy y que ellos han votado en contra en este mismo Parlamento, en este mismo *faristol*. Creo que ni cuatro..., bueno, cuatro no: cinco meses, puede ser. Lo mismo. ¿Ha cambiado el panel macroeconómico? En absoluto. ¿Ha cambiado la coyuntura a mejor? En absoluto. ¿Hay menos personas que necesiten esa renta de inserción? En absoluto.

Lo que sí que está absolutamente claro es que algunos tienen una prioridad, que no es la que tiene el conjunto de ciudadanos de Cataluña. Y su prioridad nos está saliendo muy cara. Ustedes han decidido apostar por la inseguridad política, la inseguridad jurídica, y están llevando a Cataluña a una situación límite.

Mire, ustedes hace ya mucho tiempo que dejaron de ser una posible solución, para ser una parte fundamental del problema que vive Cataluña. Su irresponsabi-

lidad en la gestión de lo público, su irresponsabilidad en la gestión de los problemas de los ciudadanos, su irresponsabilidad lleva a nuestra comunidad a una situación límite.

Es imprescindible construir alternativas a esta situación. Cada vez hay más catalanes, más sectores empresariales, que saben que ustedes son un serio problema, un gran lastre para nuestra comunidad, y que tienen ustedes que abandonar el Gobierno. (*S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) Ustedes no gobiernan, porque no tienen ninguna intención de gobernar –acabaré, presidenta–, ninguna; por eso ustedes son un problema. Y cada vez más catalanes saben que ustedes son el problema: Convergència i Unió y Esquerra Republicana, cuyo objetivo es agravar la situación económica que viven los catalanes con una propuesta política cuya intención última es dividir, enfrenar a los ciudadanos de Cataluña, y Cataluña con el resto de España. Y algunos seguiremos haciendo política desde este *faristol*, desde este Parlament, desde la palabra, no desde la coacción, para defender que hay una...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...alternativa posible a esta irracionalidad.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustrat senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Bé, el Partit Popular planteja novament una moció que té, jo crec que bàsicament un únic objectiu, en què insisteixen reiteradament, no?, que és donar compliment als objectius de dèficit fixats pel Govern espanyol i fixats per la Comissió Europea, tal com estan ara, en aquests moments. I a més afegeix: «prioritzar la despesa destinada a la implementació de polítiques per a la recuperació de l'economia i de polítiques socials, en salut, educació i atenció social».

Ho hem dit moltes vegades, ho tornarem a repetir avui, no ens cansarem de dir-ho: o compliment dels objectius del dèficit establerts –és igual si és del 0,7 o de l'1 i mig–, o reactivació de l'economia i polítiques socials. Les dos coses són absolutament incompatibles. I això ja no ho diu només aquest grup, ja no només ho diuen alguns economistes de prestigi. És pura constatació empírica, és la realitat que podem veure cada dia. I són les previsions de la mateixa Comissió Europea, una cosa que té delictes, no? La Comissió Europea, que diu que hem d'arribar a uns determinats objectius de dèficit, és la mateixa que al mateix mo-

ment diu: «I a més a més, a vostès l'any que ve el PIB els caurà a l'1,4 per cent, i a més a més el nivell d'atur de l'Estat espanyol arribarà al 27 per cent», malgrat que les previsions del Govern espanyol solen ser molt més optimistes, no? Però les previsions de la Comissió Europea i les previsions dels diferents organismes independents diuen: vint-i-set per cent; potser el 2014 el 26 per cent; caiguda de la demanda interna; caiguda dels crèdits; creixement de la pobresa i de les desigualtats socials...

No hi ha llum al final del túnel, no hi ha horitzó de sortida de la crisi amb la política que vostès proposen. L'única llum que es veu és la del tren que ve cap a nosaltres, malauradament. L'únic que fan amb aquesta política d'austeritat és cavar, encara fer més fonda la fossa de la crisi on ens ha situat allò que se'n diu l'«austericidi», una política que malmet, que retalla, que trenca l'estat del benestar i que privatitza i mercantilitza els serveis públics.

Però, miri, vostès són un partit que governa a l'Estat; vostès tenen responsabilitat; vostès poden fer coses directament per alleugerir la situació de les finances de la Generalitat, a més de plantejar un canvi radical d'aquestes polítiques d'austeritat; vostès podrien complir els compromisos amb Catalunya, podrien complir l'Estatut d'autonomia de Catalunya pagant allò que es deu de la disposició addicional tercera; vostès podrien pagar tot allò, deia, que es deu al Govern català, no?

I, miri, una qüestió en què insisteixen molt, també: el tema de la fiscalitat, no?, d'apujar... El que ha passat en aquest país és: abans de la crisi, un procés de des-fiscalització que va suposar una pèrdua d'ingressos de 28.000 milions d'euros, que després va ser compensada amb endeutament, i, després de la crisi, incomplint totes les promeses, apujada dels impostos que vostès van fer, alguns de forma general, lineal, injusta i sense perspectiva social; per exemple, com és el cas de l'IVA. I es va repetint el mantra aquest que som, Catalunya, l'Estat espanyol, els països amb la fiscalitat més elevada de la Unió Europea i fins i tot del món. Doncs no, no és cert: estem en una pressió fiscal del 31,4 per cent del PIB; la mitjana de la Unió Europea dels vint-i-set és del 38,4 per cent; segons la consultora KPMG, el tipus efectiu per a les rendes de cent mil dòlars l'any és del 32 per cent, per sota de Turquia, Bòsnia, l'Índia, Grècia, molt lluny de Suècia, Alemanya, Bèlgica... Del tipus efectiu. Per què? Perquè la raó es troba a la llarga llista d'exempcions, reduccions de la quota, deduccions, bonificacions... Tenim un sistema fiscal que discrimina les rendes del treball.

Ja per anar acabant, dues altres coses que vostès proposen, no? El pla per fomentar la competitivitat. Si no ho recordo malament, ja fa un temps es va crear una comissió, justament pel Govern català, per analitzar la situació de la inflació a Catalunya. Caldria veure'n l'origen, si és també per les gran empreses que intenten maximitzar beneficis. Podria ser raonable, fins i tot, no? Però allò que ens espanta és quan vostès utilitzen la paraula «competitivitat». Ja ens posem a tremolar, perquè per vostès «competitivitat» és reducció dels salaris, és acomiadaments barats, és precarització de les condicions de treball i de vida.

És la devaluació interna que provoquen en el conjunt de la societat catalana. És aquesta paradoxal manera de sortir de la crisi: més pobres, especialment classes mitjanes i treballadores, menys capacitat i poder adquisitiu... Resulta que així sortirem de la crisi.

I sí, hi ha algun plantejament raonable, com el que vostès diuen que el Govern hauria de donar compte de les sol·licituds i de les previsions de sol·licituds que s'han demanat al Fons autonòmic de liquiditat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Socialista, l'Il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, bé, és la meua primera intervenció en aquest plenari, i voldria manifestar la meua satisfacció de formar part d'aquest espai de la política, perquè penso que estem en un moment històric de país, i sobretot per a la nostra gent.

Bé, però voldria començar..., senyor Coto, amb vostè només compartim, amb el seu grup, la voluntat, la necessitat, que el Govern porti uns pressupostos. Però ara també compartim amb el Govern la necessitat que el Govern central flexibilitzi l'objectiu de dèficit, per tant, perquè entenem que uns pressupostos fets amb el 0,7 de PIB són molt i molt difícils.

Però, miri, voldria... L'he escoltat molt atentament, a vostè, avui i en totes les intervencions que ha fet en tema econòmic, i vostès tenen un fil conductor que és claríssim: quan parlen de Madrid la culpa és dels socialistes, tant si governem com si estem a l'oposició, perquè és l'herència; si parlen de Catalunya, la culpa segueix sent dels socialistes, evidentment; hi incorporen el Govern d'esquerres de set anys, i ara hi incorporen Convergència i Unió, malgrat que fins ara han governat junts i aquest pressupost que en aquest cas està prorrogat és de vostès. I s'obliden de les contradiccions, contradiccions que impliquen que vostès també han governat a Madrid durant vuit anys, que vostès en molts territoris han governat amb majoria absoluta. I vull denunciar aquí aquesta expressió que vostè ha dit de la «junta bolivariana d'Andalusia». Bé, si l'exemple ha de ser València, Múrcia o Madrid, doncs no sé què és pitjor. Però, en qualsevol cas, vostè posa aquestes contradiccions, i, a més a més, en el cas de Convergència i Unió, com dic, han governat junts fins ara, i aquest pressupost que està prorrogat és el seu pressupost. Per tant, és veritat que també en el cas de Convergència i Unió utilitza arguments similars. Vull dir, la culpa és de Madrid, o quan vol la culpa és del Govern d'esquerres, a nivell d'herència. Però també s'obliden que han governat vint-i-tres anys en aquest país i que una part del deute que hi ha en aquest moment també està generat per ells, i en els dos últims anys amb la seva col·laboració.

Però anem al que és la moció, una moció que trobem que és genèrica, que parla de dèficit, parla d'austeritat, parla d'impostos i parla de competitivitat. Jo li proposaré votar per separat els punts. El nostre grup donarà suport al punt número 5 i al número 6, perquè el 5 parla de competitivitat. I hi estem d'acord: ens fa por també la paraula «competitivitat» que vostès utilitzen. La competitivitat per nosaltres no és només un tema salarial, no és només un tema de mercat de treball. És un tema de formació, d'innovació i, en tot cas, de simplificació administrativa.

I en l'últim punt, també, el punt número 6, que parla d'informació perquè el Govern expliqui el que és el Fons de liquiditat autonòmic, també hi estem d'acord.

Però, miri, en la resta de punts no hi estem d'acord, bàsicament per dos elements. Vostès fan un dogma del dèficit, i per nosaltres el dèficit ni és bo ni és dolent; depèn de com es generi i depèn de què comporti, aquest dèficit. Si és un dèficit conjuntural, fruit de la crisi, doncs bé, cal tenir-lo per intentar suplir les mancances del sector privat. Si és estructural, cal ajustar-lo, perquè és veritat que un dèficit elevat durant molts anys implica a la llarga o més impostos o menys despesa. Per tant, cal ajustar-lo.

Però també fan un dogma del que és apujar o abaixar impostos. Nosaltres tampoc volem fer un dogma d'això. Nosaltres volem fer en tot cas un dogma del manteniment de l'estat del benestar. Si per a això cal ajustar impostos, si per a això cal ajustar una fiscalitat més justa, més progressiva, doncs ja hi estem d'acord. Per tant, si per fer un pressupost que garanteixi l'estat del benestar... Per tant, jo no demanaria al Govern que renunciï a apujar impostos. No, jo li diria que renunciï a retallar l'estat del benestar. Si per aconseguir això, cal ajustar impostos a l'alça, cal lluitar contra el frau fiscal, cal més dèficit, diguem-ne, flexibilitat del dèficit, i cal un nou model de finançament, hi estem d'acord. Per tant, més enllà de la renúncia a apujar impostos, nosaltres volem que renunciïn en tot cas a retallar l'estat del benestar.

I, per últim, dir-li que, en aquest moment, per nosaltres, pel nostre grup, la prioritat és que el Govern porti uns pressupostos el més ajustats possibles, uns pressupostos que garanteixin l'estat del benestar, i que alhora es posi a treballar en el nou model de finançament autonòmic; un model, aquest model que ara en aquest moment tenim vigent i que acaba el 2013, insuficient, segur, però molt millor que el que hi havia, que van pactar Convergència i Unió i el Partit Popular l'any 2001, molt millor que el que hi havia, i un model, per cert, el que hi ha vigent, que en el seu moment, quan es va aprovar a les Corts Generals, el PP hi va votar que «no», amb l'argument que Zapatero subhastava Espanya per donar calés a Catalunya. Ara demanen un model singular per a Catalunya. Perfecte. Convergència i Unió hi va votar que «no», perquè deia que el model no s'ajustava a l'Estatut. Suposo que el pacte fiscal aprovat aquí s'ajusta a l'Estatut. Ja hi estem d'acord, amb aquest nou pacte fiscal. I Esquerra Republicana hi va votar que «sí», amb l'argument que...

La presidenta

Senyor diputat...

Juli Fernandez Iruela

...era el millor model per a Catalunya. Per tant, aquestes són paradoxes de la vida, de la política, que posen manifest que a vegades les coses també tenen les seves contradiccions.

Per tant, el nostre grup, ja ho he dit, en els punts 5 i 6 dirà que sí; en la resta de punts direm que no. I en tot cas instem el Govern perquè al més aviat possible porti els pressupostos a aquesta cambra.

Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats..., diputat del Partit Popular, senyor Coto, primera cosa: vostè ha parlat d'aquests dos darrers anys com si vostès no hi haguessin pintat res; els dos exercicis pressupostaris que s'han tancat i als quals vostès van donar suport a l'aprovació del pressupost, el dèficit... Diu que no hi van donar suport, el senyor Chumillas. Vaja, no ho sé. Potser jo estava en un altre parlament. Bé, ja revisarem les actes, i em sembla que les hemeroteques diuen que vostès van facilitar l'aprovació d'aquest pressupost. El dèficit pressupostari acumulat d'aquests dos exercicis és de 12.000 milions. Alguna cosa hi deuen tenir a veure, vostès. Potser no, però sospitem tots que alguna cosa hi deuen tenir a veure, no?

Vostè ens diu que als cent dies de govern s'ha parlat de les cadires. Jo recordo que qui ha parlat de les cadires és la senyora Sánchez-Camacho, en un gest inaudit, oferint no el seu partit per donar suport a Convergència i Unió, sinó oferint el PSC, que em sembla que no els ha agradat gaire, per donar suport a Convergència i Unió, amb l'objectiu de treure'ns a nosaltres. Per tant, qui ha parlat de cadires, en aquest cas, és la senyora Sánchez-Camacho.

Bé, anant a la moció, vostès aquí el que ens demanen és que quadrem el cercle. I els cercles no es poden quadrar. Per això són cercles, no? Demanen que presentem els pressupostos, que es presentin immediatament, però que alhora es compleixi l'objectiu de dèficit imposat per l'Estat, que com vostè sap això provocaria un ajust de la despesa d'uns 4.800 milions d'euros. Alhora demanen que amb un ajust de la despesa de 4.800 milions d'euros es recuperi l'economia i es potenciïn i es prioritzin les polítiques socials, en especial la sanitat, l'educació i l'atenció social. És clar, això és impossible, si no és que augmentem molt els impostos. Però vostès ja es cuiden, eh?, d'intentar fer

que quadrem el cercle, i els cercles no es poden quadrar, demanant que no hi hagi increments impositius.

Per tant, vostès demanen coses impossibles. I si vostès estiguessin avui facilitant la governabilitat de Catalunya segurament no proposarien això, com ho demostra el fet que quan vostès han entrat a governar a l'Estat espanyol han aplicat les mesures, com a mínim en matèria tributària, tot al contrari del que vostès deien. Vostè mateix es feia fotos en una campanya defensant que no s'augmentés l'IVA. I quan el seu Govern entra a Madrid, doncs augmenten l'IVA. Vostès aquí voten en contra d'un impost als dipòsits bancaris perquè és aberrant, i ara el senyor Montoro anuncia que aquell impost que ens impedeix fer aquí..., a nivell d'estat hi haurà un tipus per satisfer alguns territoris que ja el tenien, i, evidentment, no preveuen que hi hagi ni un euro que vingui a Catalunya.

Vostès també ens demanen en aquesta moció que, a sobre, després de tot això, els donem la medalla que els diners que deuen a la Generalitat, perquè hi ha unes disposicions addicionals que no es paguen i que estan obligades, d'acord amb la sentència del Tribunal Constitucional, també, i que el senyor Montoro diu que no hi ha diners per pagar-ho..., doncs a canvi d'això ens ofereixen uns diners a crèdit, com si fos el gran favor, com si aquests diners fossin de la butxaca del senyor Montoro, quan són diners dels contribuents de tot l'Estat espanyol, singularment els contribuents catalans —el 23 per cent de la recaptació d'impostos de l'Estat espanyol es produeix a Catalunya. Per tant, encara demana que els donin una medalla per uns diners que són en bona part dels contribuents catalans..., que vostès tenen uns deutes que no paguen i llavors els donen a préstec amb un interès, òbviament. Per tant, amb això volen una medalla. És com aquells bancs que han estafat clients amb les preferents i els diuen: «Miri, la solució és que li doni un crèdit.» Vostès fan el mateix fent aquesta mateixa estafa, podríem dir-ne, política, eh?, i que se m'entengui bé, sobre els ciutadans de Catalunya: demanen que s'augmenti la competitivitat, però un dels problemes principals de la competitivitat de la nostra economia és la dotació de l'estoc de capital públic, que, no només a la nostra economia, catalana, sinó també al País Valencià, i singularment a tot el que és la zona al voltant del Mediterrani de l'Estat espanyol, està infradotada de capital públic..., infraestructures singularment..., i això afecta la competitivitat de la nostra economia.

Per tant, nosaltres no donarem suport a la seva moció. Però li fem algunes propostes, li fem algunes propostes perquè això es pugui solucionar. Hi ha un problema estructural. Més enllà del cicle econòmic, hi ha un problema estructural, que és que la Generalitat està infrafinançada, que hi ha un dèficit fiscal persistent i que això s'ha d'abordar. Això vostès no ho volen abordar, perquè comportaria desmuntar el sistema de poder a la capital de l'Estat.

Però, en tot cas, hi ha coses que poden fer conjunturalment: flexibilitzin l'objectiu de dèficit; reparteixin l'augment de l'IRPF, que van fer aquest gravamen complementari que, qui faci la declaració de renda podrà trobar aquest dèficit fiscal suplementari a les

caselles 624 i 629 de la declaració de la renda; comparteixin l'increment de l'IVA amb les comunitats autònomes; no impugnin les mesures tributàries que s'estan fent, i no redueixin despeses financeres.

Si fem tot això, potser el cercle es podrà començar a semblar a un quadrat, però, mentrestant, la quadratura del cercle que vostè ens demana és absolutament impossible. Per això votarem absolutament tot en contra.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Conseller... Presidenta, diputades i diputats, aquesta moció no l'aprovaré. Deixi'm que comenci potser per al final desvetllant una posició que, d'altra banda, no crec que sorprengui al diputat popular ni al seu grup.

Vol dir, aquest vot negatiu, que nosaltres no estem disposats a adoptar mesures de contenció de la despesa pública? No. Vol dir, aquest vot negatiu, que no estem disposats a explicar quines noves figures tributàries volem impulsar i les raons per les quals ho faríem? No. Vol dir això que no volem establir estratègies per millorar la competitivitat o donar compte de les previsions de l'ús i de la petició del Fons de liquiditat autonòmica? Tampoc.

No aprovarem aquesta moció simplement perquè els arguments que la sustenten són parcials, són partidistes i en algun cas, fins i tot, són extravagants.

I és que el diputat Coto va basar la seva interpellació al conseller en tres fonaments i va començar llegint cites textuais contra l'augment de la fiscalitat fetes per l'ambaixador dels Estats Units d'Amèrica, fetes pel president del CAREC, fetes pel president de la cambra de comerç, que serien evidentment del tot aplicables, cent per cent aplicables com a cites en contra de l'augment de la fiscalitat, al Govern d'Espanya. Perquè és el Govern d'Espanya l'autèntic responsable en termes quantitatius i en termes qualitatius de l'augment de la fiscalitat dels catalans. Ja li ho han dit: l'IVA, l'IRPF, la benzina, les taxes judicials, els autònoms...

Però és que el senyor Coto no va acabar aquí. El segon fonament de la seva intervenció va ser censurar que el Govern català volgués ser diferent. Volgués ser diferent i no hagués presentat un pressupost per aquest 2013 ajustat al 0,7 per cent del dèficit.

Diputades i diputats, nosaltres ho hem dit per terra, per mar i per aire, i ara ho tornarem a repetir: no presentarem un pressupost sense saber quin tant per cent de dèficit es marca des d'Europa.

I ho farem defensant que l'esforç en la nostra contenció equivalgui al terç del que se li permeti fer a l'Estat. I això, per què? Doncs perquè si la despesa de les comunitats autònomes significa el 33 per cent del global de la despesa pública, sembla de lògica correspon-

dència que l'ajust del dèficit es limiti al terç d'aquesta despesa.

I l'altra raó per la qual no presentarem aquests pressupostos és coneguda per tothom: no podem, no sabem, no volem –posin en l'ordre que vulguin el verb–, fer un pressupost amb 4.000 milions d'euros de retallada. I això és el que ens estan demanant els diputats del Partit Popular de Catalunya. I això nosaltres no ho farem.

I en la interpellació que el senyor diputat va fer al conseller hi havia un tercer fonament, un fonament de fang, és clar. I crec que aquí hi havia l'autèntica motivació del seu grup. No era una interpellació amb un interès real de parlar de política tributària o de política fiscal. L'autèntica motivació del diputat Coto era fer propaganda d'Esquerra Republicana.

Vostè, senyor Coto, és un militant actiu d'Esquerra Republicana de Catalunya. El dia 14 d'abril li haurien de donar un premi, li ho dic de veritat, perquè, no han après encara els diputats del Partit Popular de Catalunya, el senyor Coto especialment –no ho han après encara–, que posant-se a criticar a Esquerra li fan la campanya? No han après encara del passat? O potser n'han après massa, i necessiten parlar d'Esquerra Republicana per poder mantenir i augmentar el seu propi suport electoral? I, en aquest cas, la resposta no està en el ben estar..., en l'evident tàctica partidista que desprenen tots els seus gestos.

Aquesta moció no l'aprovaré senzillament perquè resulta extravagant: donar suport a iniciatives sorgides del grup parlamentari que representa a Catalunya els interessos del Govern Central. I mai en la història d'Espanya havien estat tan divergents els interessos del Govern central i les necessitats i els interessos del poble de Catalunya.

Jo li proposo que parlem d'economia i que completem una mica els seus arguments parcials. Podem parlar dels 971 milions d'euros de la disposició addicional tercera que encara no hem rebut, dels 713 milions d'euros que hem deixat de rebre per a la centrifugació del dèficit que l'Estat practica a Catalunya. Podem parlar del Fons de competitivitat, del 2011 i del 2012, que encara no s'ha vist. Podem parlar de per què Catalunya no pot participar d'aquests ingressos extra, provinents de l'IVA i de l'IRPF, que vostès han decretat. Podem compartir aquest criteri que els deia de fer del nostre ajust un terç, en un terç del que se li permeti fer a l'Estat.

No aprovarem aquesta moció perquè vostès representen una posició absolutament subsidiària que ve aquí a defensar el Govern d'Espanya i no ve aquí a defensar els interessos del conjunt del poble de Catalunya. Perquè vostès no critiquen mai ni els incompliments de l'Estat ni reclamen que les comunitats autònomes puguin participar dels augments d'impostos que decreta l'Estat. No critiquen que es bombardegin iniciatives destinades a, precisament, complir amb els objectius de dèficit, etcètera.

I, sobretot, no aprovarem aquesta moció per una raó final: no hi ha, en la seva intervenció, ni una llum de

reconeixement a la feina feta pel Govern de Catalunya en aquests darrers cent dies. Aquesta feina que...

La presidenta

Senyor diputat...

Ferran Falcó i Isern

...ha fet passar el dèficit públic –acabo de seguida– del 4,02 el 2011 a l'1,96 el 2012. No han fet cap esment positiu al voltant del que s'està fent a favor de l'economia, malgrat l'herència rebuda, malgrat el context internacional, malgrat la voluntat uniformitzadora de l'Estat: 170 noves operacions de crèdit de l'ICF en els primers cent dies de Govern...

La presidenta

Senyor diputat..

Ferran Falcó i Isern

...racionalització del sector públic passant de 273 entitats públiques a 196 quan acabi aquest any.

La presidenta

Acabi..., ha d'acabar, ja eh?

Ferran Falcó i Isern

Acabo de seguida. Senyors del Govern, escoltin, no es posin nerviosos. El pla de finestra única empresarial –i acabo–, que ha permès eliminar 64 tràmits i simplificar-ne 189.

Podríem seguir, però, en tot cas, aquesta moció no l'aprovaré perquè vostè no l'ha presentada per ajudar, per proposar, per empènyer o per canviar la realitat, vostè l'ha presentada per demonitzar un acord parlamentari i prou.

Gràcies.

(Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Vendrell...

Josep Vendrell Gardeñes

Demana votació separada, punt per punt.

La presidenta

Passem a la votació de la moció, la votarem punt per punt.

Comencem amb el punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 103 en contra i 8 abstencions.

Passem al punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor i 104 en contra.

Passem al punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)* No.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor i 91 en contra.

Passem al punt quart.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor i 104 en contra.

Passem al punt cinquè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 72 en contra i 13 abstencions.

I votem ara el punt sisè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 72 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la informació relativa al deute de la Generalitat (tram. 302-00017/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la informació relativa al deute de la Generalitat. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Bon dia. Venim a presentar una proposta per demanar una auditoria del deute de la Generalitat. Volem deixar clar, en primer terme, que el concepte auditoria del deute ha estat promogut i és propietat dels moviments socials de bona part dels països afectats pel deute, que és un moviment social que reclama transparència en aquesta informació i, per tant, un seguiment i una anàlisi del deute per part de la ciutadania, per part dels moviments socials. I, en aquest cas, nosaltres no volem manllevar aquest terme, el de l'auditoria ciutadana, sinó que volem demanar una auditoria, un procés de transparència i d'anàlisi del deute per part de la Generalitat, per part del poder públic, que, com a mínim, facin més transparent, agrupi les dades i posi llum sobre diverses qüestions.

Cal entendre, en primer terme, que vivim en una societat, en un moment econòmic i de les finances públiques marcada pel que és conegut com a «deutecràcia». La «deutecràcia», en termes generals, es resumeix bàsicament en quatre característiques, o provoca quatre conseqüències principals. Primer de tot, és un sistema en el qual les reformes dels models tributaris, les reformes dels impostos es fan en funció del deute i per afavorir els bancs, a través de l'augment d'impostos i les taxes als serveis públics. En segon lloc, provoca reformes legals per garantir la prioritat legislativa dels bancs i dels pagaments dels bancs. En concret, a l'Estat Espanyol tenim l'exemple de la introducció a la Constitució de l'article 135.2, per part del Partit Popular i el Partit Socialista, entre d'altres, per afavorir justament el pagament dels bancs per sobre de tot. Provoca l'aparició de governs de tecnòcrates, siguin imposats a través dels homes de negre, o siguin assumits pels mateixos governs, que deixen de governar democràticament i comencen, bàsicament, a prendre decisions que giren entorn de com pagar el deute a través d'aplicar retallades basades suposadament en criteris tècnics. I, en quart lloc, és un sistema caracteritzat perquè fa aflorar la corrupció, que ja existia abans però que, en tot cas, és molt útil per despistar la població d'aquella causa principal del mecanisme de transferència de rendes de baix a dalt, que és el deute.

El deute, tal com ens afecta ara mateix i per dir algunes xifres..., els i les catalanes estem pagant de deute de la Generalitat 6 milions d'euros al dia, d'un deute total de la Generalitat d'uns 50.000 milions. El deute dels ajuntaments a Catalunya deu estar al voltant, pels càlculs que hem fet, d'uns 5.000 milions d'euros, cosa que suposa set-cents euros per habitant de deute en els seus ajuntaments, de mitjana. Els interessos del deute de l'Estat fan que paguem cada any 40.000 milions d'euros, i a nosaltres com a catalans, la part proporcional, ens toquen uns 20 milions d'euros d'interessos del deute de l'Estat espanyol al dia.

I cal que en aquesta auditoria es parli també de pagaments diferits. Com a exemple hem posat sempre el desdoblament de la C-55, que ens va costar..., que en realitat tenia un cost de 700 milions d'euros i ens en costarà vora 2.000 milions per aquests pagaments diferits. Ara mateix tenim pagaments diferits a la Generalitat fins a l'any 2038 per valors superiors als 1.000 milions d'euros i tenim pagaments contrets, és a dir, deutes contrets a dia d'avui fins a l'any 2108, cosa que ens sembla una barbaritat.

L'auditoria, pensem que cal fer-la per una qüestió de transparència informativa obligada quan es gestionen els diners de tots, perquè és la partida pressupostària que més creix, quasi l'única que no es retalla, i és l'única que provoca, per la seva prioritització, retallades en la resta de partides, perquè paradoxalment és la partida més fosca, menys analitzada com a tal; les informacions, les poques que existeixen, estan disperses per milers de documents oficials. Perquè el deute és bàsicament la dependència de les entitats financeres, les mateixes que són a l'origen de la crisi, paradoxalment, i, per tant, els dona *de facto* poder d'intervenció en les decisions dels nostres governs, allò que

en dèiem aquell dia «les cadires que falten en aquest Parlament».

Què vol l'auditoria del deute? Vol una anàlisi especialitzada del deute, vol la projecció a futur d'aquest deute, vol que es delimitin les responsabilitats polítiques de cada operació, vol l'anàlisi de cada projecte o raó de l'endeutament, vol saber les condicions inicials, les posteriors, les renegociades i les futures de cada operació d'endeutament i vol saber el nom i cognoms dels creditors i dels comissionistes i el càlcul del benefici empresarial de traficar amb el deute públic.

I per què ha de servir aquesta auditoria? Ha de servir perquè cal començar a entendre que el deute és aquí per quedar-se i cal que formi part del debat de pressupostos i del debat ciutadà, perquè cal rendir comptes i passar comptes, cal que tothom sàpiga com opera l'endeutament, qui hi guanya i qui hi perd. Perquè la participació política és *sobretot* informació que ha de permetre jutjar, a la ciutadania, què és just i què no. I que, davant l'argument que alguns esgrimeixen que els mercats tindran por si fem una auditoria del deute i delitem responsabilitats, hem de defensar l'argument que la transparència i el rigor han de reconfortar en tot cas els mercats. I perquè cal que a més a més amb la informació sobre la mà cadascú...

La presidenta

Senyor diputat, quan pugui...

Quim Arrufat Ibáñez

...políticament –ara mateix acabo–, cadascú tregui les seves conclusions polítiques.

Per això demanem al Govern que sigui valent, que faci una auditoria, que faci un primer pas de transparència en el tema del deute, d'agrupar la informació i de dir a la ciutadania per què paguem el deute, qui hi surt guanyant i qui hi surt perdent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Josep Vendrell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Manifestar, en primer lloc, el nostre acord amb aquesta moció presentada per la Candidatura d'Unitat Popular. Aquest és un debat que es planteja en la moció de la CUP, i també en la moció que posteriorment es veurà del nostre grup, és un plantejament, amb relació al debat sobre el deute, amb una lògica diferent de la que s'ha estat debatent en aquest Parlament: el deute com a mecanisme de control polític del sistema financer sobre les polítiques públiques, el risc de pèrdua de control democràtic i el mecanisme de drenatge de recursos de baix, de les classes populars, cap a dalt, cap al sistema financer, no?

I això té un origen en un comportament estructural del nostre sistema, no?: l'accés al crèdit barat durant molt de temps, que va provocar sobreendeutament familiar –prou bé que ho sabem– i que ha estat la forma de mantenir, era la forma de mantenir la demanda que no garantien uns salaris baixos, que es mantenien baixos, que no creixien, i un sistema laboral profundament precaritzat. Aquesta era la funció estructural a què es destinava l'endeutament. Tot això ajuntat amb l'euro, amb l'entrada de l'euro, va facilitar la circulació de crèdit impulsant un creixement de l'endeutament privat fins al 300 per cent del PIB.

I la pregunta és evident, no?, la pregunta que es planteja també en l'exposició de motius d'aquesta moció és si tot plegat això té sentit i si el creixement exponencial en un planeta finit des d'una perspectiva ecològica té algun sentit. I jo crec que és un debat important, és un debat de fons, que ens hem de plantejar: la necessitat de transitar cap a una nova idea del desenvolupament, de la prosperitat, que per nosaltres ha de ser ecològica i compartida.

I al darrere hi ha tot el debat sobre el deute il·legítim i, fins i tot, que algú ha considerat «el deute odiós», no? I en l'Estat espanyol en tenim molts exemples, d'això: un programa de despesa armamentística de 32.000 milions d'euros –bé, ens hauríem de preguntar a qui beneficia això–; grans infraestructures amb un molt baix retorn social, començant per l'AVE i molts aeroports, també a casa nostra, i un fort impacte ambiental; els tipus d'interès a pagar a bancs i caixes, quan aquests obtenen diner del Banc Central Europeu al 0,75 i ofereixen crèdit a les administracions públiques al 4, al 5 o al 6 per cent; o el rescat de les concessionàries d'autopistes aprovat el 2011, aprovat per Convergència i Unió i el Partit Popular al Congrés dels Diputats. I el més escandalós encara és el deute generat no per inversions de caràcter social, sinó pel rescat bancari. Només el 2010, els ajuts al sector financer van costar 1.847 euros a cada ciutadà o ciutadana de l'Estat espanyol. Les xifres són estratosfèriques, no? El deute privat s'ha convertit, per aquest mecanisme, en deute públic, un veritable espoli que a través de les retallades detreu diners de les classes populars que van a parar al sistema financer.

Però també cal dir que l'endeutament, l'endeutament no per despesa corrent, sinó l'endeutament per inversions, per infraestructures, equipaments i de caràcter social, pot ser un instrument necessari i ha estat un instrument necessari i raonable, si es fa bé. És evident que passats determinats llindars i en determinades condicions abusives o determinades condicions que no responen a la situació actual que es van signar, per exemple en el cas dels finançaments específics per a infraestructures i equipaments, que es van signar en un determinat moment, i, quan ara la situació ha canviat radicalment, és evident que això cal replantejar-s'ho i que cal canviar-ho. Però l'endeutament ha estat a vegades necessari també per suplir un altre dèficit i un altre endeutament, un altre deute que té, que és el deute social, no?, el deute social especialment d'un país que ha tingut un endarreriment considerable en aquest sentit. I, per tant, cal mesurar el sentit

de l'endeutament amb relació a les condicions en què ha estat subscrit i amb relació al benefici o perjudici que provoca, si provoca un retorn de caràcter social o no provoca un retorn i només una pèrdua de caràcter financer.

I en el nostre cas és la crisi i determinades polítiques el que provoca la crisi del deute, i no a l'inrevés. Només cal mirar al conjunt de l'Estat l'increment de l'endeutament públic que s'ha produït especialment a partir de la crisi, s'ha produït especialment a partir dels processos de desfiscalització que s'han produït, de rebaixes d'impostos especialment als més rics, i una cosa que també diu la moció: per un model de finançament que clarament penalitza Catalunya. Totes són raons estructurals, però, com sovint es diu des de perspectives neolliberals o lliberals, és la crisi i determinades polítiques el que ha provocat les polítiques d'austeritat, el que ha provocat el creixement exponencial del deute, i no a l'inrevés.

La nostra esmena, que hem fet, va en el sentit que aquella proposta que es planteja..., i coincideixo que l'auditoria que aquí es planteja no és l'auditoria ciutadana que plantegen moviments socials, plataformes, sinó que aquest és un altre tipus de procés, és un procés de més llarg abast; és una auditoria que s'ha de fer, que ha de venir aquí al Parlament, és una anàlisi del deute que s'ha de fer aquí al Parlament, però voldríem –és en aquest sentit la nostra esmena– que comptés amb la participació dels agents socials i de la societat civil. Em sembla que és important garantir algun mecanisme de participació en aquest sentit, de coresponsabilització dels agents socials i de la societat civil en aquesta auditoria. I, com ahir els deia als companys de la CUP, hem de vetllar perquè encara ens trobaríem..., no ens trobem –permetin-me la ironia– que no encarreguessin aquesta auditoria a alguna consultora amiga, tipus PriceWaterhouse o Deloitte. Permetin-me la ironia.

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Consellers, diputats, bé, als diputats del Grup Mixt dir-los que nosaltres, pel que fa al conjunt de la moció, doncs, pel que fa a la part expositiva, on hi han aquestes constatacions i consideracions sobre l'impacte del deute, tenim una part de coincidència, en alguns casos faríem matisos, en algun cas algun matis important. Però és evident que endeutar-se molt avui, això genera un proble-

ma de cara a l'endemà, perquè aquests diners s'han de tornar a un interès; per tant, l'amortització i la despesa financera que això provoca restringeix, si cada vegada es va menjant més part del teu pressupost, doncs, dotacions que anirien a la despesa corrent, no? Per tant, a partir d'aquí, doncs, és absolutament lògic que en la qüestió de l'endeutament s'ha de poder posar llum i hem de poder fer una anàlisi per, sobretot de cara al futur, fer les coses de manera diferent, no?

De raons de l'elevat endeutament de la Generalitat, nosaltres considerem que n'hi ha quatre. La primera és que en bona part hi ha un finançament insuficient de la Generalitat, i, per tant, en moments en què el crèdit és barat, aquest finançament insuficient fa que vulguis completar el teu finançament per fer inversió pública, inversió pública que es demana sempre per part de la ciutadania, dels moviments socials, i també de les forces polítiques –nosaltres també l'hem demanat–; doncs, ho fas i ho finances amb endeutament, no? Això en bona part respon al finançament insuficient; si a més hi ajuntem la baixa inversió de l'Estat a Catalunya i que la despesa, doncs, no és la que hauria de ser conforme al seu potencial, fa que moltes vegades aquesta despesa sigui assumida, això sigui substituït per l'acció de la Generalitat mitjançant endeutament.

També és veritat que els darrers anys hi ha hagut una reducció de la fiscalitat, sobretot sobre les rendes del capital, que ha produït una disminució dels ingressos públics que s'ha substituït per endeutament, i, per tant, hi ha hagut algú aquí que abans pagava impostos i ara deixa diners i cobra interessos, no? Per tant, això també és una realitat que hi ha a Catalunya i a l'Estat espanyol i en el nostre entorn.

També és veritat que s'han utilitzat el que sempre se n'han dit «les fórmules de cooperació publicoprivades», que ens ho han dit durant molt de temps, però que bàsicament és buscar algú que et financi l'obra que has de fer. I això es finança potser amb drets de superfície, o es finança amb peatges a l'ombra, o es finança amb finançaments estructurats d'un altre tipus, no? Això probablement no només a Catalunya: a tot arreu hi ha un debat a nivell internacional sobre si aquesta cooperació publicoprivada ha anat massa enllà en alguns casos, que després provoca el rescat d'algunes d'aquestes concessions.

I la quarta raó és la crisi econòmica: hi ha una baixada molt gran dels ingressos, i, per tant, avui l'endeutament ja no és només per pagar inversions, sinó que és també per afrontar la despesa corrent.

Per tant, estem d'acord que cal donar la màxima informació sobre l'endeutament de la Generalitat.

Aquesta màxima informació també indicarà en quins períodes es va adquirir bona part d'aquest endeutament i qui governava en aquells períodes i quins partits donàvem suport al Govern en aquells períodes, com és el cas d'Esquerra Republicana, del PSC i d'Iniciativa, en què es va produir un endeutament elevat aquells anys. Probablement els que eren els protagonistes de decidir això ho justificaran, i ben justificat, amb la necessitat de seguir mantenint una activitat in-

versora, perquè es preveia que la crisi no duraria tant, que les condicions eren les més bones en aquell moment i, per tant, ho defensaran. Això vol dir també revisar bona part de les actuacions passades, no només, evidentment, dels governs d'esquerres entre el 2003 i el 2010, sinó també de governs anteriors, que hi han alguns finançaments estructurats que vénen de l'època del president Pujol, no?

Per tant, estem d'acord a donar la màxima transparència. Això ha d'incorporar que les dades han de ser accessibles; avui aquestes dades es poden trobar moltes d'elles a la web del Departament d'Economia, i d'altres, remenant una mica pel *Diari Oficial de la Generalitat*, es poden trobar. Però és cert que no tothom ha de fer aquest esforç, i, per tant, com que és una qüestió important, s'ha de poder fer-ho accessible, no?

Per això nosaltres hem presentat una esmena en què precisem, doncs, d'aquestes dades, quines haurien de ser més accessibles, no?, tot el que són compromisos de despesa a càrrec d'exercicis futurs, quines són les característiques, tipus d'interès, qui ha fet, qui és el prestador, qui és el prestatari, en les fórmules de col·laboració publicoprivada, i el mateix sobre l'endeutament a curt, mitjà i llarg termini, no? Per tant, per conèixer, i a partir d'aquí què es pot fer amb aquest endeutament, i a partir d'ara què es pot fer.

Aquesta és una esmena que nosaltres presentem. Demanem que ho faci la Sindicatura de Comptes. A partir d'aquí, després, aquesta informació accessible es pot traslladar a la ciutadania per a la seva avaluació. Però creiem que tenim un instrument prou bo, de prou qualitat, com és la Sindicatura de Comptes, que ja fa això –i acabo, senyora presidenta– en bona part amb l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat que presenten anualment, però que ho podrien ampliar.

Aquesta és l'esmena que nosaltres presentem, i que esperem que, perquè això pugui ser viable i puguem posar més llum sobre l'endeutament de la Generalitat, doncs, la Candidatura d'Unitat Popular ens l'accepti.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Bé. Bon dia, diputats i diputades. Gràcies, presidenta. Doncs, la veritat és que, com deia l'anterior diputat, és veritat que en algunes de les constatacions que fa el Grup de la CUP..., en algunes podem estar d'acord, en d'altres no tant. Ens sembla... –i no ens agrada massa aquesta criminalització que es fa del deute des de la CUP–, nosaltres creiem que el deute és un instrument financer totalment legal, que permet realitzar, doncs, entre altres coses, inversions a mitjà i llarg termini. Ens ha permès endeutar-nos, i, per tant, poder invertir en escoles, fer centres d'atenció primària, hospitals, infraestructures. És a dir que aquesta criminalització del deute, com si fos quelcom dolent que han fet els

govern, ens sembla que és una mica esbiaixat, i potser, doncs, caldria parlar-ne, nosaltres ho creiem, amb una mica més de serietat; segurament perquè moltes d'aquestes inversions que es fan generen o permeten arribar a donar a la ciutadania molts serveis, i, per tant, a garantir la igualtat d'oportunitats. I, en aquest sentit, doncs, nosaltres creiem que aquesta criminalització excessiva que es fa no és positiva.

El deute és un instrument, com deia, per assolir recursos. És cert que en aquests moments estem molt endeutats, i que el deute no està servint sempre per fer aquestes inversions, ara està servint potser per a altres coses. I, evidentment, caldrà revisar-lo, i nosaltres estem d'acord que això ha de ser així.

I, evidentment, també amb aquesta prioritització que s'ha de fer dels pagaments. És cert que no s'està fent en aquests moments, i la Generalitat, doncs, té deutes amb el tercer sector, té deutes amb les farmàcies, té deutes amb molts proveïdors, que creiem, doncs, que en aquests moments estan donant serveis a compte de la Generalitat i que estan vivint moments difícils. I, per tant, és veritat, creiem, que caldria prioritzar i caldria posar negre sobre blanc en aquest tema.

També és cert que..., em sembla que no només és el deute, el tema que ens preocupa, també hauríem de pensar d'on podríem treure més ingressos –també ho comentava el diputat Aragonès. Ens sembla que podem aconseguir ingressos d'altres vies. Nosaltres creiem, per exemple –també ho cita en la seva proposta–, que una lluita més dura contra el frau fiscal podria ajudar a aconseguir més ingressos per a la Generalitat. Aquest és un tema que està d'actualitat. Cada vegada, doncs, se'n parla més, està més sobre la taula; perquè, evidentment, doncs, és d'una gran injustícia que hi hagi qui, a través dels paradisos fiscals, evadeixi impostos. I si, tal com diuen –no ho dic jo– molts experts tributaris, poguéssim ingressar part d'aquest frau, doncs, realment no tindríem els problemes que tenim. Per tant, és veritat que cal atacar alguns dels punts negres que tenim en aquests moments en els nostres comptes.

Nosaltres, com deia, doncs, això, ens sembla que no es pot criminalitzar el deute, però que sí que és cert que caldria analitzar-lo, en concret quina és la seva estructura, qui són els seus creditors. Una de les coses que no ens agrada –i hem fet una esmena en aquest sentit, que no sabem si finalment la CUP ens l'acceptarà– és que, quan es parla de «responsables polítics» –evidentment, sempre hi han responsables polítics de tot, però–, aquesta idea que el responsable polític és el culpable d'haver-se endeutat, no ens acaba de convèncer, perquè, com deia, creiem que és un instrument. Però, més enllà d'això, no és que hi hagi una persona que sigui la que decideix endeutar-se, sinó que el Govern és un òrgan col·legiat, per tant, és el mateix Govern qui decideix fer aquesta acció. Per tant, en aquest sentit, sabent en quin moment es va contraure el deute, doncs, sabem quin és el Govern que hi havia darrere i, per tant, per quins motius i per fer què es va endeutar, no?

Per tant, aquest llenguatge criminalitzador no ens acaba d'agradar, i, per tant, esperem que aquesta esmena

se'ns accepti, perquè la resta, doncs, evidentment ens sembla positiu, no?, que puguem auditar els comptes i saber en quin moment està el deute, quina és la seva estructura, la seva composició, els creditors. Creiem que..., bé, aquesta informació és important. I, per tant, estarem a l'espera del que el Grup de la CUP digui sobre les esmenes que hem presentat.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Consellers*, diputados, diputadas..., para manifestar el posicionamiento de Ciudadanos respecto a la moción presentada por el Grupo Mixto en relación con la auditoría de la deuda.

Se formulan con esta moción tres preguntas básicas. Primero, saber quién contrajo la deuda; con quién se contrajo, y sobre todo para qué. Esta moción busca resolver estas tres preguntas, fundamentales sobre todo para saber por qué estamos donde estamos y quién es el responsable político de ello. Cuánto se debe, a quién se debe y por qué se debe. Y entonces tenemos que hablar de Cataluña. Y, parafraseando un famoso libro, hacer «una anatomía del desastre», la anatomía del desastre. Porque algunos ya tenemos parte de las respuestas que formula o busca resolver esta moción. ¿Quién contrajo la deuda? ¿Con quién la contrajo? Y ¿para qué la contrajo?

¿Cuál es la deuda actual de la Generalitat de Cataluña? Entorno a los 52.000 millones de euros. Pero ¿cuáles son los compromisos de pago de la Generalitat de Cataluña? Hasta el año 2108, lo repito: 2108. Esto no es una hipoteca a treinta años. No, no..., esto es una hipoteca a cien años. Fíjense, ¡y se la dieron! Claro, como no la pagaban ustedes, ¿verdad? Cincuenta y dos mil millones ya..., y cerca de 70.000 hasta el 2108.

Datos. ¿Cuál era la deuda de la Generalitat en el año 2003? Quince mil millones de euros. ¿Cuál era cuando el tripartito..., es decir, a aquellos que ignoren quién componía el tripartito: Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya –gran timonel de la economía catalana en estos momentos– y Iniciativa per Catalunya Verds –estos que quieren saber cuánto hemos gastado. Se ve que no estaba en las reuniones de *govern*, ¿eh? Pues, estos señores, desde el año 2003 –hay que sonreírse, porque es tan dramático– hasta el año 2010 multiplicaron por tres el endeudamiento. Y hay que recordar que desde el 2003 al 2008 era el *boom* inmobiliario, es decir, había ingresos. Pero no tenían bastante. Eran adictos a la deuda.

Se preguntaba el portavoz de Iniciativa per Catalunya Verds: «¿Pero cómo estamos en manos de los acreedores?» Que nos lo expliquen, porque si no se hubieran endeudado no estaríamos en manos de los acreedores..., digo yo, ¿no? Porque uno si no se endeuda inne-

cesariamente no está en manos de ningún complot del mal. Pero resulta que los que provocaron la situación de quiebra financiera, de endeudamiento desmesurado, de dopaje, dopados de crédito, adictos al crédito –abro paréntesis: claro, cómo no lo pagaban ellos..., cierro paréntesis. Y ahí nos lo dejaron –toma regalito– para las generaciones futuras; no ya para la gestión de este Gobierno –que, bueno, por suerte o por desgracia es como si no lo tuviéramos–, sino para las generaciones futuras, hasta el 2108.

Por lo tanto, ¡claro que queremos saber, hombre! Queremos saber lo que muchos intuimos. En algo sabemos, pero no lo tenemos claro. Queremos saber las medidas de los bonos patrióticos, donde las entidades financieras se llegaron a llevar casi el 5 por ciento o el 4 por ciento por colocar los bonos. ¡Claro que queremos saber quién se ha beneficiado de esto! ¡Claro que queremos saber cómo impactan estas decisiones negligentes en los servicios sociales hoy en día! ¡Claro que lo queremos saber!

Por lo tanto, votaremos a favor de esta moción, pero sobre todo votaremos a favor de esta moción para que aquellos que van dando lecciones a día de hoy, para que aquellos que están al mando de este Gobierno –en la sombra o ya, descarado, bajo los focos–, aquellos que dan lecciones de lo que se tiene que decir o hacer desde la oposición, aquellos que nos dan lecciones de cómo gobernar y que han llevado Cataluña a la quiebra financiera y a un endeudamiento insostenible, rindan cuentas ante aquellos que van a acabar pagando su fiesta, que no son ni más ni menos que el conjunto de ciudadanos de Cataluña.

Gracias, presidente, *consellers*, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Molt honorable presidenta... Honorables consellers, senyores i senyors diputats, senyor Arrufat, endavant amb la màxima transparència. Però ja ho acaba de sentir vostè: deute financer el 2003, 11.000 milions d'euros; deute financer 2010, 34.000 milions d'euros; deute financer avui, 50.900 milions; deute total –financer més diferit– d'aquí al 2108, 79.000 milions. Aquestes xifres fan tremolar. El deute públic de Catalunya preocupa i el seu creixement encara més. Al servei del deute, efectivament, com diu el grup proponent; cada vegada és més gran i és més gran en la mesura que hi ha més dèficit. Les quantitats que van pagant els interessos del deute no van a d'altres coses; ni hi ha polítiques socials, ni hi ha polítiques de reactivació econòmica, ni hi ha polítiques identitàries; van exclusivament als interessos dels préstecs que la Generalitat de Catalunya ha hagut de demanar per gastar més del que ingressàvem.

Si des del 2002 el deute s'ha multiplicat gairebé per cinc, senyor Arrufat, no és per no tenir una hisenda pròpia –i estic seguint el seu ordre– que estableixi un

sistema fiscal més progressiu. Catalunya té el sistema més progressiu d'Espanya. Però es poden recapitar més impostos i al mateix temps gastar encara més. La qüestió no és només d'una banda, sinó de les dues. El problema està en el fet que si un govern no és prou responsable, fa dues coses: quan van bé les coses gasta tot el que pot i quan van malament, també. I, llavors, això és encara més deute.

Què ha passat amb el tripartit? El que estic dient, i ho acaba de dir el grup anterior. No dubti ningú que això –i ara em refereixo a Convergència i Unió– seguirà passant si un dels integrants del tripartit, qui sigui, forma part del Govern –sigui de forma formal o informalment.

Seguint la seva moció, senyor Arrufat, li diré que té tota la raó en el tercer punt de la introducció o del comentari, com diu, o de la justificació. Però això ja ho sabem, els catalans, de fa molt temps: qui paga mana. Si qui paga és Alemanya, mana Alemanya; si qui paga són els bancs, manaran els bancs, i si qui paga som els ciutadans, manarem els ciutadans. Però, perquè realment manem els ciutadans, el que s'ha de fer és precisament el contrari del que s'ha fet; és a dir, no ens podem endeutar així; en el moment en què un s'endeuta, perd sobirania, de què ara parlarem.

Diu també la seva moció que el mecanisme del deute obre pas a un escenari més propens a les privatitzacions, a plans d'ajustos, a vendes de patrimoni públic, etcètera. Doncs, li he de tornar a donar la raó. És veritat, però no perquè aquell mecanisme que vostè diu que és el deute atribueix més poder a les entitats financeres. No és un mecanisme abstracte el que atribueix aquest poder a les entitats financeres sobre l'esfera pública. Aquest poder l'ha atribuït a les entitats financeres qui s'ha endeutat, és a dir, qui mana: els governs. En aquest cas, podem parlar d'un govern tripartit, i veurem què passa amb l'aliança que té ara Convergència i Unió, si segueixen la mateixa tònica.

Deia, qualsevol que governi ha de ser conscient d'això. Si un govern pensa que s'ha d'endeutar, ha de ser conscient que perd independència econòmica i, per tant, política. I al voltant nostre hi han uns quants països on això es veu ben clarament. Tothom suposo que estarà pensant en la paraula «troica». Bé.

I, senyors del Partit Socialista de Catalunya, no tinguin por que se sàpiga qui ha decidit endeutar-se. No crec que sigui una qüestió de criminalitzar l'endeutament. O sigui que no fa falta que a la seva esmena, doncs, ratllin qui han sigut els polítics que han demanat les coses. Aquí, a la pàgina 92 de l'Informe de la Sindicatura de Comptes 1/2013, sobre el Compte general de la Generalitat, tenen vostès aquesta informació. Hi surt absolutament tot.

Senyor Arrufat, aquí, de la pàgina 92 a la 112, hi surt tot; dona la informació que vostès demanen: origen, composició, responsables polítics i creditors principals. Falten els noms i cognoms, però hi vénen les dates, i qui governa ja se sap qui és. Qui signa en algun lloc deu estar; potser no fa falta conèixer tota aquesta informació. Això ja ho devien saber vostès. Llavors, el que penso és que segurament el que demanen és que

aquesta informació que any rere any es dona, doncs, es doni d'una manera més, podríem dir... –de seguida acabo, presidenta–, per exemple, cada tres mesos; informàticament, es podria donar. Jo crec que el Govern no tindrà cap problema de fer-ho.

Parlaria una mica més, però no m'estendré. Només dir-li que criteris humanitaris han d'estar per davant a tot arreu, però no només a l'hora de pagar el deute sinó a la de gastar qualsevol euro, a aquest Parlament, qualsevol euro, perquè no és nostre, dels polítics, no és del Parlament, és de cada ciutadà. La bona voluntat de la transparència, vegin qui la tenen, i no ens oposarem que tiri endavant aquesta moció.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Començarem agraint i celebrant, senyor Aragonès, el reconeixement que vostè ha fet des d'aquest faristol. L'honora. Ho ha dit així, posant l'èmfasi i la solemnitat amb què cal dir-ho. Responsabilitat respecte al deute en teníem, ha dit, i Esquerra Republicana de Catalunya formava part d'un govern –Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya–, que van, i ja li ho han explicat aquí altres col·legues, multiplicar més del triple el deute que havia deixat el Govern de Convergència i Unió. Això vostè ho ha contextualitzat, és clar. Però jo li agraeixo de veritat, amb tota sinceritat, que vostè ho digui aquí. Va molt bé.

Senyor Arrufat, jo vaig assistir un punt atònit a la seva intervenció en l'anterior Ple parlamentari, en debat amb el conseller Mas-Colell; l'he sentit avui, m'he llegit l'exposició de motius, i hi estic en un profund desacord.

Però, clar, llegeixo la moció, i, tal com ens ha presentat la moció, en podríem parlar, d'aquesta moció, si no fos perquè sabem exactament el paper de la Sindicatura de Comptes, sabem perfectament el paper de la Intervenció General, sabem el paper del pressupost, de l'acció del Govern, de com penja l'evolució del deute trimestre a trimestre, i estem acostumat a seguir-lo; sindicatura, Intervenció General, pressupost, trimestralment informació. I, cregui'm, diputat Arrufat, ho seguim atentament trimestre a trimestre. I tenim una molt bona informació, conseller Mas-Colell, molt bona.

Naturalment, vostè té dret a demanar-ne més, més transparència i més participació. Però com que creiem que hi han elements positius, doncs, creiem que és suficient. Sempre es pot anar més enllà? Sempre. Però creiem que amb el que tenim és suficient.

Dit això –per tant, vostè ja pot entendre que votarem en contra de la seva moció–, a mi en el que m'agradaria aturar-me és a fer-li tres consideracions de caràcter general, que no neixen de la docilitat de la moció que vostè planteja aquí, després del que vam arribar a sentir, sinó del que vam arribar a sentir, que això és el que a mi m'interessa, cregui'm, diputat Arrufat, no només avui, sinó al conjunt de la legislatura, que crec que ho hem de poder parlar.

La primera consideració té a veure amb el següent, diputat Arrufat. Tenim un deute públic i un deute privat que té unes característiques alarmants –públic i privat–, amb una dinàmica expansiva que cal aturar. Jo crec que això vostè ho pot compartir. Aturar, què vol dir exactament? Consolidar fiscalment. Aturar vol dir ajustar pressupostàriament. Aturar vol dir batallar contra el dèficit. Jo crec que això, diputat Arrufat, vostè –vostè– això ho pot compartir, dir: «Escolti'm, això ho hem de fer.» Després podrem discutir, que segur que discutirem, el ritme i la intensitat de la consolidació fiscal, el ritme i la intensitat de l'ajust pressupostari, però això tenim per endavant tota una legislatura per fer-ho.

I crec que no ens discutirà, malgrat que no li agradi –a mi tampoc, i al conseller Mas-Colell tampoc– la intensitat d'aquest ajust pressupostari. I m'estalvio tota la part que fonamenta l'ajust pressupostari, perquè vostè segurament la comparteix.

Per tant, crec que podem estar d'acord que s'ha d'aturar l'onada expansiva de deute, i parlem del ritme, parlem de la intensitat, parlem de com lliguem ajust a creixement econòmic, que no sé si estariem d'acord del tot. Amb alguns grups parlamentaris no ho hem aconseguit. Amb Iniciativa, per exemple. No ho hem aconseguit. Però, ves, qui sap si en això podríem arribar a un punt d'acord.

Segona consideració de caràcter general; té a veure també amb la qualificació de «deute il·legítim», que vostè la fonamenta des del punt de vista següent, ho diu textualment: «Originada per crèdits instrumentats pels prestadors contra els interessos del poble.» I afegeix: «Un sistema de redistribució de la riquesa de pobres a rics.»

Pregunta de fons, diputat Arrufat: ideologia o ignorància? I li ho dic, ja ho veu, eh?, d'aquest bon to. I no em preocupa tant; el que em preocupa és que el seu grup parlamentari i el nostre grup parlamentari, amb tota la presència dels grups, entrem en un debat seriós en la caracterització política d'això. No em preocupa tant que estiguem d'acord o no; em preocupa que estiguem d'acord a discutir-ho.

Per exemple, avui un diputat parlava ja del «deute odiós», concepte que es posa en marxa per un teòric rus, el senyor Sack, l'any 27. Parlem-ne, d'això, però amb seriositat, amb rigor, posant-hi la política. Diu: «Escoltin, el deute que hi ha avui a Catalunya és un deute il·legítim o un deute odiós en els termes que ha expressat la doctrina econòmica o no?» Crec que en podrem parlar.

I jo estic molt desitjós..., no he tingut l'oportunitat encara de discutir amb vostès durant aquesta legislatura, estic amb la voluntat de fer-ho i d'arribar a conclusions polítiques. I tant de bo pogués canviar una engruna algunes de les coses que respecte a això pensen, sobretot, sap?, aquest concepte una mica mecànic i alhora maniqueu d'una gran conspiració contra el poble per arruïnar-lo, per enllestir-lo, per oprimir-lo. Jo això no ho acabo de veure de la mateixa manera, ja m'ho perdonarà, que ho veu vostè.

I l'última qüestió...

La presidenta

Acabi ja...

Antoni Fernández Teixidó

Acabo ja, presidenta. Ben senzill: perillosa. Aquí sí que no podem admetre acord, paciència. Ens va dir vostè, en un abrandat discurs, diu: «El deute, si cal, el rebutgem.» Així, tal qual. Diu: «No el paguem» –diu–, «perquè és un deute indigne, és un deute odiós, és un deute... No el paguem –no el paguem.» I jo fins i tot recordo que li vaig fer des de l'escó, diu: «I com ho fem això?» Diu: «Mitjançant un decret del Govern.» Això sí que no ho podem acceptar, diputat Arrufat, no ho podem... Això és molt més complicat; compregui-ho. Això no hi ha...

La presidenta

Senyor diputat!

Antoni Fernández Teixidó

Acabo, senyora presidenta, dient el següent. Sobre aquesta qüestió no podrem arribar a cap tipus d'acord. Al contrari, aquest Parlament ha d'arribar a la conclusió d'explicar a tota l'opinió pública i a tot el món que el Govern de Catalunya compleix amb els seus compromisos: pagarem el deute, pagarem els interessos i farem honor a la paraula donada pel Govern. I només així, diputat, hi ha futur per a aquest país.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula el senyor Quim Arrufat per pronunciar-se sobre les esmenes.

Quim Arrufat Ibáñez

Començaré pel final, per la vehemència de les paraules i de l'exposició. Aquí tothom fa ideologia. El que passa, que el marc econòmic i financer en què ens movem és el que li convé i li escau a la seva ideologia.

Però no em dirà que és gaire ideològic demanar que, davant del pagament obligat dels crèdits, dels interessos dels bancs, però també davant de la misèria de milions de persones que viuen al nostre país, puguem

plantejar com a mínim, per exemple, la renegociació dels terminis del deute, del pagament del deute. No em sembla absolutament ideològic plantejar això.

I pel fet que el marc ideològic en què ens movem i el marc de les estructures financeres sigui el que li convé a la seva ideologia segurament també li deu haver agradat que les esquerres, la socialdemocràcia europea, hi hagi caigut de quatre potes, confiant que es pot confiar justament en les entitats financeres, que bàsicament es guanyen la vida amb l'especulació, confiant-los part del pressupost públic o ajuda pública com si fos un mecanisme normal i democràtic, quan no ho és, quan és la jungla de l'especulació.

Ens ha posat vostè a nosaltres en boca moltes paraules que no han sortit, eh?, de la nostra boca. Les ha, diguéssim, exagerat, i ja li admeto la llicència. Però, en tot cas, miri, que se'ns hagi tret als estats, que se'ls hagi tret als estats la capacitat de fer política econòmica, la capacitat monetària, de fer política monetària, que no existeixi una banca pública, que no tinguem dret a tenir els nostres estalvis en una banca que respongui als interessos col·lectius, als que més beneficien el conjunt de la societat, i que pugui prestar a l'Estat o a les empreses amb criteris de productivitat i no amb criteris especulatiu, això és ideologia, això és un sistema fet a base d'ideologia pels interessos d'uns pocs, on es mouen ara mateix les polítiques públiques i on vostè òbviament se sent molt còmode i on altres han caigut de quatre grapes.

Respecte a la proposta d'Iniciativa, acceptarem la seva esmena. Entenem que el procés d'auditoria no només es tracta d'oferir llum sobre com es va contraure el crèdit, amb qui, amb quins interessos, quant ens està costant i qui hi està guanyant, sinó que a més a més hi ha d'haver participació de la societat civil en aquesta indagació, hi ha d'haver un informe, hi ha d'haver un procés d'audiència, per això es diu «auditoria».

No estem d'acord a admetre l'esmena del Partit Socialista, perquè entenem que sí que és necessari desgarnar qui van ser els responsables polítics, qui va estar present a les reunions, qui va prendre aquestes decisions.

I no acceptarem l'esmena de substitució, però havíem fins i tot acordat que podria ser d'addició, d'Esquerra Republicana, perquè entenem que això justament ja és una informació que dóna la Sindicatura de Comptes i que en tot cas els emplacem que, si hi estan d'acord i consideren que l'esmena d'Esquerra Republicana pot fer més transparent el deute de la Generalitat o el procés d'endeutament de la Generalitat, doncs, la tirin endavant; no cal que a costa de la nostra moció, sinó que la poden tirar directament endavant.

Ara crec que assistirem a una votació on els grups que donen suport al Govern votaran en contra d'aprofundir en la transparència del deute. És la primera moció, és la primera moció juntament amb la d'Iniciativa, que es presenta en aquest tema. En vindran moltes més. La pressió ciutadana entenem que creixerà i entenem que més endavant es farà evident que s'ha de treballar el deute com si fos una partida pressupostària a banda, i cal tenir debats exclusius del deute i cal-

drà fer política amb el deute i no només obediència cega als mercats.

(Pausa. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, para confirmar que habrá dos votaciones, una de las constataciones, consideraciones... (*Veus de fons.*) Que no se vota...

La presidenta

Les constatacions no es voten.

Jordi Cañas Pérez

Nada. O sea, solo votamos el punto 1...

La presidenta

Només el punt 1...

Jordi Cañas Pérez

«Iniciar un procés...»

La presidenta

...el punt 1 amb l'esmena incorporada, eh?

Jordi Cañas Pérez

Vale. Gracias.

La presidenta

Un punt.

(Pausa llarga.)

Passem a votació la moció, que té un sol punt amb una esmena incorporada, la proposada per Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? (Pausa.) Sí.

Senyor Santi Rodríguez? (Pausa.) Abstenció.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 67 en contra i 33 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estabilitat pressupostària i el deute (tram. 302-00019/10)

Passem al punt vintè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estabilitat pressupostària i el deute. Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida té

la paraula el senyor Josep Vendrell. (*Remor de veus. Pausa.*) Ja pot començar. Senyors diputats, acabin de marxar.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, mirin, en aquestes més de tres setmanes des que es va produir la interpellació hem conegut un parell de notícies que voldria remarcar.

La primera, l'informe del Síndic de Greuges, que alertava sobre el fet que a Catalunya hi ha 285.000 menors de setze anys en situació de pobresa. I com deia el síndic, és una situació absolutament inacceptable, que està lligada a la situació econòmica i social que viu ara el país. Nosaltres els ho hem repetit: miri, sempre que parlem de dèficit, de pressupostos, nosaltres parlarem de la realitat social de Catalunya.

I la segona notícia: les patronals de la sanitat concertada, del tercer sector social, el Col·legi de Farmacèutics, s'han unit, han creat un front comú per exigir allò que el Govern els deu. I fins i tot han iniciat accions judicials contra el Govern per exigir els seus compromisos. Es tracta de sectors sencers que estan en una autèntica situació de fallida econòmica, que no tenen accés al crèdit i que fan una funció social absolutament fonamental.

La pregunta és: què més ha de passar? Quant atur, quanta pobresa, quants impagaments, quants desnonaments, pot suportar la societat catalana? Aquesta és la pregunta. I el que els plantejem és un altre horitzó, una altra política, una política basada en tres objectius. La prioritat és la creació d'ocupació. El dèficit principal que té Catalunya en aquests moments és una xifra: 885.000 persones aturades. Aquest és el dèficit més greu que té la societat catalana. Segon objectiu: preservar els drets i les polítiques socials. I tercer: repartir els esforços per sortir de la crisi, tant en els ingressos com en les despeses, les prioritats a l'hora de fer el pagament.

Mirin, la primera qüestió. Proposem que el Parlament manifesti clarament el rebuig a la política d'austeritat europea, una política que ha aconseguit convertir una crisi econòmica en una crisi social, i, fins i tot, al sud d'Europa en una crisi democràtica, en una crisi de sistema. I el Parlament de Catalunya ha de parlar clar i ha de dir al Govern de l'Estat i a la Comissió Europea que ja n'hi ha prou, que per aquí no.

Segona qüestió: una altra política d'estabilitat pressupostària, presentació immediata de la Llei de pressupostos. S'aplica automàticament el 0,7 per decret, sense cap tipus de debat democràtic a fons al Parlament, sense possibilitat de plantejar alternatives, ni noves mesures fiscals, ni prioritzacions de la despesa.

I una qüestió que per nosaltres és absolutament fonamental. El conseller deia: «Cal, sense qüestionar l'objectiu de l'estabilitat pressupostària, però sí el seu ritme, una política fiscal menys contractiva.» Miri, el que cal és una altra política. Com és possible que es desvinculi la política pressupostària de la situació d'atur? Com si les finances públiques no tinguessin res

a veure amb l'economia real i amb la vida de la gent! Per això proposem que damunt la taula de negociació amb l'Estat hi hagi un nou paràmetre, que és l'atur. Fins que l'atur no es redueixi, quin sentit té continuar contraient, continuar ofegant, l'economia? Com es pot reduir el dèficit i l'endeutament sense reactivació? No pot ser que el debat sigui del 0,7 –4.400 milions de retallades–, de l'1,5 –3.000 milions–, del 2 per cent –2.000 milions–, sense ni una sola referència a l'objectiu d'atur, que hauria de ser l'objectiu fonamental.

Miri, els ho dèiem ahir, els ho deia el Joan Mena ahir: és igual ofegar-se a dos metres que ofegar-se a un pam; d'ofegar-nos, ens ofeguem; l'ofegat s'ofega igual. No volem menystenir, és important..., que la dècima són 200 milions. Però l'objectiu és canviar aquest objectiu vinculant-ho a la reactivació de l'economia i a la creació d'ocupació. I, mirin, la prova del cotó..., si hi ha voluntat real, no només d'un canvi de discurs, sinó un canvi de política. Hem de donar una batalla frontal contra les lleis d'estabilitat pressupostària, la de l'Estat, que ens ofega, però també la de la Generalitat.

I la tercera qüestió: la gestió de l'endeutament. El conseller i el president diuen sovint: «Hem de satisfer els compromisos que tenim amb les entitats financeres, amb les concessionàries...» Miri, hem de satisfer els compromisos amb els ciutadans que pateixen una llista d'espera; hem de satisfer els compromisos amb les escoles, escoles que tanquen; hem de satisfer els compromisos amb la gent que ho passa pitjor a Catalunya; hem de satisfer els compromisos que tenim amb les entitats del tercer sector social.

I per això, i amb relació també al debat de l'endeutament, el que els proposem és la constitució d'un grup de treball, perquè ens volem implicar i ens volem comprometre en aquesta qüestió, format pels grups parlamentaris, les entitats de la societat civil, els agents socials i el mateix Govern, per analitzar la qüestió del deute, per prioritzar els pagaments, per veure quines possibilitats de reestructuració hi pot haver. I, en aquest sentit, també, plantejar el tema, com s'ha fet abans a la moció anterior, de l'auditoria ciutadana i la prioritització dels pagaments. Per nosaltres cal prioritzar els pagaments, els socials, sanitaris, als ajuntaments, que és la xarxa bàsica que aguantava la societat.

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

No diem no pagar, sinó prioritzar els pagaments.

I acabo, presidenta. Miri, l'altre dia, Convergència i Unió, el senyor Rull, proposava un front català per les dècimes aquestes d'austeritat. Miri, nosaltres el que volem..., l'únic front que té sentit és un front clar i decidit contra una política d'austeritat que no ens porta enlloc.

I ara sí, per acabar, voldria recordar la figura d'un economista indignat que posava l'economia al servei de

la dignitat humana, José Luis Sampedro, mort recentment, que deia que les retallades s'accepten per una de les forces més importants de la humanitat: la por. Superem la por, perquè les batalles que segur que es perden són les que no es donen, i Catalunya té una necessitat imperiosa de donar la batalla a favor del dret a decidir, sí, però també en contra de les polítiques d'austericidi.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per presentar les esmenes té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Honorable presidenta, consellers, diputats, diputades, bé, sobre la moció que sotmetem avui a debat, des del nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió en compartim part del traç gruixut. I és per això que hem presentat una sèrie d'esmenes que creiem molt importants.

Permetin-me posar l'antecedent abans, però, que a Convergència i Unió ens preocupa i ens ocupa la situació actual, com a tots els membres i tots els grups d'aquesta cambra. I creiem que si el seu grup parlamentari ens hagués acceptat totes les esmenes hauríem fet un gran pas més enllà del partidisme. I, evidentment, des del Grup de Convergència i Unió som els primers interessats que hi hagi transparència, que els números de la Generalitat siguin clars, especialment els del deute, així com també defensem la importància de les polítiques per promoure la reactivació de l'economia i la creació d'ocupació.

Ara bé, només acceptant la realitat serem capaços de transformar-la. I per què els ho dic, això? Doncs perquè la realitat de les finances catalanes és molt delicada. Ens cal analitzar l'origen de la situació abans de fer re. I trobem tres punts principals: la situació de crisi econòmica, coneguda per tothom, el deute del Govern tripartit i l'ofec econòmic del Govern espanyol. Bé, més aviat dels diversos governs espanyols.

El primer, la situació de crisi econòmica, ha causat una important caiguda dels ingressos, i això ens ha limitat la capacitat de les finances públiques de la Generalitat, i ha provocat un endeutament i un augment dels interessos d'aquest deute.

El deute, que deia abans, del tripartit, que ens va deixar el Govern tripartit..., les xifres són aclaparadores: un deute viu de més de 34.000 milions d'euros; un dèficit públic de més de 8.000 milions d'euros; pagaments diferits de més de 79.000 milions d'euros. En total, si ho suméssim, més de 120.000 milions d'euros. O perquè ho entenguem millor: significaria uns 16.000 euros per català. I, sí, senyor Vendrell, vostès hi van ser i en són responsables. Per tant, prenguin-ne nota. Així és com prenen les decisions: 120.000 milions d'euros, 16.000 euros per cap. Endeutar-se i que

pagui un altre és molt fàcil. Però, al final, els agradi o no, s'ha de pagar. El seu estil de prendre decisions és aquest, on també vostès van ser capaços d'hipotecar el nostre país per més d'una generació, amb terminis, en molts casos, fins al 2041, i fins i tot n'hi haurà algun que l'acabarem de pagar el proper segle. En definitiva, un autèntic despropòsit, que no només manifesta aquesta diputada, sinó que la mateixa Sindicatura de Comptes ens ho clarifica al Compte general presentat fa poques setmanes.

I el tercer, no menys important, l'ofec econòmic i la constant deslleialtat per part dels diferents governs espanyols. El dèficit fiscal, l'impagament de la disposició tercera, impugnació de taxes d'impostos, la reducció en transferències en polítiques socials, etcètera.

En faria una llarga llista, avui aquí, però és coneguda per tots vostès, i avui ens situarem en la moció, i és aquí on farem èmfasi en un punt concret, que és la flexibilització del dèficit, una flexibilització que situem en allò que és just, en allò que representa Catalunya amb relació al PIB dins del conjunt de les administracions públiques, una flexibilització que no ha de ser utilitzada per qüestions polítiques i que en conseqüència suposi un ofec econòmic per als catalans i les catalanes. Una realitat que no ens deixa indiferents, evidentment. I s'han pres i s'han de prendre encara ara moltes mesures.

I és per això que inicialment els deia que en la moció que presenten estem d'acord amb part del traç gruixut que vostès plantegen. I, de fet, amb el pacte que tenim amb els senyors d'Esquerra Republicana..., un pacte de legislatura que incorpora gran part del que vostès ens posen sobre la taula, com la modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària –i els recordo..., diputada ponent de la llei..., per tant disposats a fer aquest canvi–, modificació de l'impost de successions, impostos ambientals, etcètera.

Però, com els deia, només acceptant la realitat serem capaços de transformar-la. I és per això que des del Grup de Convergència i Unió estem convençuts que si vostès avui ens haguessin acceptat les nostres esmenes hauríem fet un gran pas. Però, tot i així, hem arribat a alguns acords, a alguna esmena transaccionada, i, qui sap, potser pot ser un primer pas per començar a transformar la realitat.

Moltes gràcies, diputats, diputades.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, diputat Vendrell, sovint se'ns diu des d'Iniciativa, amb raó, que del que es tracta ara no és d'esmenar la misèria. Però per deixar d'esmenar la misèria hem de tenir independència política. Si no, no ho podem fer.

Perquè per deixar d'esmenar la misèria tenim diferents instruments. Uns són els tributaris, i això ho tenim molt restringit. Tenim marge, creiem que l'acord d'estabilitat a què hem arribat amb Convergència i Unió agafa aquest marge fins al màxim. Si hi han noves propostes, les estudiarem. Però tenim el marge que tenim.

El tema de l'endeutament i del dèficit no el marquem nosaltres, i la distribució que es fa en el si de l'Estat espanyol és extremadament injusta i en contra de l'estat del benestar, perquè són els serveis que presten les comunitats autònomes, que són les que més es collen. Hi ha moltes despeses de l'estat del benestar que depenen de transferències de l'Estat que s'han reduït, i avui hem parlat de totes les despeses de polítiques actives d'ocupació, que en dos anys s'han reduït a un terç del que hi havia, no?

Per tant, estem d'acord: cal que aquest país deixi d'esmenar la misèria. Però per deixar d'esmenar la misèria hem de tenir les eines que ens permetin fer-hi una esmena a la totalitat i canviar-la, per progrés, per creixement i per més justícia social. I per això necessitem aquestes eines polítiques que arreu del món són un estat.

Nosaltres en aquesta moció hem presentat diferents esmenes, en algunes de les quals, doncs, hem arribat a alguna transacció i, per tant, hi votarem a favor. També és veritat que el Grup de Convergència i Unió ha presentat unes esmenes que nosaltres subscriuim plenament i que ens agradaria que també incorporessin, perquè permetria donar sortida a moltes de les coses que es plantegen aquí amb una àmplia majoria, que si no s'accepten, doncs, ens veurem obligats a no donar suport a aquests punts de la moció.

Pel que fa a la política d'austeritat europea, estem d'acord, i aquí és un punt on hem arribat a una transacció, que és una política equivocada que cal redirigir. Hi han aquí dos punts, el punt b i el punt c, que parlen del govern dels dos darrers anys. Entenem que anar a posar el dit a l'ull a qui t'ha d'aprovar en un parlament una moció, doncs, probablement no és la millor estratègia de seducció política que podríem fer i, per tant, nosaltres no participarem d'aquest joc.

En el que sí que no estem d'acord és en el punt 1: els pressupostos no es poden presentar immediatament perquè impliquen un 0,7 per cent de dèficit, que, com s'ha dit repetidament, són 4.800 milions d'ajust. Si complim el punt 1 de la moció, no podrem complir ni el punt 3 ni el punt 5, que demana que no es facin més ajustos en el conjunt de polítiques socials i especialment en els treballadors públics. O una cosa o l'altra. Per tant, com que sembla que hi seran les dues coses, no podrem donar-hi suport. Creiem que en el tema de l'objectiu de dèficit hem d'insistir en el que és avui la pressió, on l'hem de focalitzar. L'Estat espanyol no és qui decidirà sobre si el dèficit hi ha més flexibilitat si està l'atur per sota del 15 per cent, això ho decidirà la Unió Europea; per tant, amb el Govern de l'Estat el que hem de focalitzar és que el nostre sigui un terç del que hi hagi i que amb mesures complementàries ens permeti tenir un pressupost gestionable.

Pel que fa a la Llei d'estabilitat pressupostària, hi havia una oferta per part de Convergència i Unió per impulsar aquest tema tots plegats. Si no l'accepten, doncs, gràcies, ja ho impulsarem nosaltres, no? Però, en tot cas, és una llei que nosaltres entenem que s'ha d'esmenar, i així està a l'acord d'estabilitat. I després pel que fa a la prioritització de despeses, hi ha una esmena molt interessant no només d'Esquerra, sinó també una de Convergència i Unió que demana prioritzar això d'acord amb la llei, perquè fins que no canviem la llei, i no la podem canviar en aquest Parlament perquè s'ha de canviar en el Parlament estatal, doncs, no ho podem fer i prioritzar en el que són salut, educació i serveis socials, no? I pel que fa a l'informe de l'endeutament, hem arribat a una transacció que permetrà això, que la Sindicatura de Comptes presenti un informe sobre l'endeutament, totes les seves característiques que ens permeti també de cara al futur prendre noves decisions, no?

I tot això és necessari –i aquí ens agradaria que hi hagués acord i que es repensessin el rebuig que ja ens han comunicat a algunes de les nostres esmenes–, tot això és necessari per poder gestionar el pressupost i les finances de la Generalitat en els propers mesos. Per tant, podríem incorporar aquí molts nous elements, però creiem que tots plegats hem de tenir una mica de flexibilitat. Esperem que la tinguin. En tot cas, tornar-los a recordar el que dèiem al principi, i aquesta és una de les raons que sustenten l'acord d'estabilitat parlamentària que hem signat amb Convergència i Unió: per deixar d'esmenar la misèria necessitem les eines, i les eines són les d'un estat, com tenen tots els estats que esmenen misèria. És una condició necessària però no suficient, la independència, perquè podem tenir la independència i seguir amb la misèria, però és una condició necessària. Primer aconseguim les condicions necessàries i després aconseguim les condicions suficients.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, des del Grup Socialista estem en general bastant en la línia del que planteja Iniciativa per Catalunya a la seva proposta de resolució, tot i que és cert que a alguns punts probablement, doncs, no acabem de donar tot el suport necessari, però sí que és cert que en el global de la proposta hi estem d'acord.

M'agradaria dir, per respondre alguna acusació que ens ha fet el Grup de Convergència i Unió, que en els dos darrers anys el Govern format per Convergència i Unió i amb el suport del Partit Popular va augmentar en 17.000 milions d'euros el deute de la Generalitat. Sembla que no se'n recordin quan parlem de deute i que tot sigui culpa del tripartit. Per tant, doncs, escolti'm, les culpes les hauríem de compartir tots per-

què ens hem anat endeutant en alguns casos, com ja he explicat en la meua anterior posició, per poder fer inversions necessàries per al país. Quan nosaltres vam arribar el 2003 també vam veure que hi havien unes certes mancances a nivell d'escoles, a nivell d'hospitals, de centres d'atenció primària, i per tant, s'hi havia de fer front per poder donar servei a tota la població. Per tant, l'endeutament no té per què ser negatiu; en tot cas, crec que es pot estudiar i, com que ja se n'ha parlat prou en aquesta cambra, quan es vegi per què s'ha utilitzat, doncs, en tot cas, podrem posar culpes a uns o als altres.

Com deia, estem en general d'acord amb aquesta posició d'Iniciativa. És cert que hem de lluitar contra aquesta austeritat que ens està asfixiant d'una manera molt clara, no ens permet sortir de la crisi, al contrari, ens porta a un bucle de més recessió, i no ho diu, doncs, el diputat d'Iniciativa o ho dic jo, sinó que en aquests moments l'economista en cap de l'FMI ja ho diu, és a dir, que aquestes polítiques d'austeritat no ens estan portant a res més que molta més recessió. Per tant, hem d'anar amb compte amb aquestes polítiques d'austeritat, sobretot amb aquestes retallades injustes, que és cert que estan afectant d'una manera molt clara les classes més treballadores, les classes més vulnerables. I en aquest sentit, doncs, caldria posar una mica el fre i veure com això es pot canviar.

Nosaltres estem d'acord amb un canvi en la política d'ingressos. De fet, durant els dos darrers anys ens hem passat en aquesta cambra dient al Grup de Convergència i Unió que calia millorar la política fiscal. I en aquest sentit, apostàvem per una modificació de l'impost de successions, l'impost del patrimoni. En dos anys no hem sentit cap paraula en positiu per part de Convergència i Unió, al contrari, doncs, han seguit amb la seva política fiscal. Sembla que això ara canviarà perquè el seu soci de govern, que és Esquerra Republicana, els ha convençut que s'ha d'entrar per aquesta línia per aconseguir millors ingressos, i per tant, doncs, ho faran, i nosaltres encantats que per fi puguem entrar en una política d'ingressos basada en una fiscalitat més progressiva i més justa.

Ens agradaria també, per això, que poguéssim anar una mica més enllà i poguéssim lluitar, per exemple, contra el frau fiscal, com hem dit abans, que probablement ens ajudaria a aconseguir uns ingressos justos, ja que hi ha en aquests moments moltes empreses i persones també, per desgracia, que evadeixen bastants impostos per la via dels paradisos fiscals. I hi han informes recentment que així ho testimonien.

Hem tornar a repetir en aquest Parlament, i ho diu la moció d'Iniciativa, sobre la falta de presentació dels pressupostos. És greu que a les dates que estem, doncs, encara no tinguem aquests pressupostos, que no els puguem estar debatent, però sembla que el Govern de Convergència i Unió no acaba de tenir-ho clar. És cert que la flexibilització del 0,7 hauria de rebaijar-se, però sembla que les negociacions no van per bon peu, potser perquè han començat massa tard. I per tant, doncs, seguim aturats amb una pròrroga que reté un 28 per cent del pressupost i que això suposa un 0,7, és a dir, això suposa moltes retallades. Per

tant, esperem que arribi el pressupost a aquesta cambra, perquè si no, el prorrogat realment és esfereïdor.

Estem d'acord també amb el que diu Iniciativa sobre el fet que cal prioritzar alguns pagaments i, per tant, potser caldria renegociar el deute; això no vol dir reestructurar-lo, vol dir renegociar-lo, terminis, condicions... Bé, aquesta és una línia que amb molta cautela i molta prudència, doncs, probablement hauríem d'encetar.

Per tant, en general, doncs, estem força en la línia del que presenta Iniciativa per Catalunya Verds i, a més a més, ens han aprovat..., hem fet una transaccional d'una esmena que nosaltres fèiem i, per tant, en termes generals, l'aprovaré amb alguna acotació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Breument, estem principalment d'acord amb la majoria de propostes que inclou la moció d'Iniciativa. Ens preguntem si no és bastant lògic estar en contra d'aquestes polítiques d'austeritat, molt més racional que no pas la restricció permanent de la despesa pública en benefici de no se sap què, ni se sap qui, i amb planificació de no se sap com sortir així de la crisi, bàsicament confiant una vegada i una altra que siguin els bancs, els únics que inflen els seus comptes, una altra vegada els qui ens treguin de la crisi. No entenem, per molt que ens ho preguntem..., sabem com va passar, però no entenem per quines raons en algun moment donat dels darrers vint, trenta anys es va decidir que els estats perdien la capacitat de fer política econòmica, la capacitat de decidir si podien reactivar economies, la capacitat de decidir si posaven per davant els drets de les persones abans dels drets del mercat, i es va donar absolutament tota la sobirania econòmica, tota la capacitat normativa, tota la capacitat política, d'actuar en política econòmica als mercats, a aquella irresponsabilitat permanent amb què operen els mercats i, en concret, els mercats financers.

Per tant, més que en contra de les polítiques d'austeritat estem en contra de la dictadura financera que ara mateix ens governa i que ens impedeix, malgrat dir-nos representants polítics de la ciutadania, operar en benefici de la majoria social i ens impedeix projectar sortides a la crisi amb un mínim de racionalitat que no sigui una confiança cega, absoluta que els mercats ells solets reactivaran, baixaran les primes de risc, tornaran a facilitar-nos crèdit o, en tot cas, generaran una altra economia especulativa que torni a posar en marxa la roda del creixement econòmic. Perquè, d'altra manera, des dels poders públics no s'està oferint a dia d'avui res, cap projecte, cap pla, cap planificació defensable per reactivar l'economia que sigui creïble i capaç de reactivar-la.

Per tant, en termes d'allò important per a la majoria de la societat, els governs pinten poc en aquesta crisi més enllà d'acatar i escometre les retallades que estan desmantellant l'estat del benestar. Estan servint de molt poc. I aquí està la base, de fet, de la desafecció democràtica, de la crisi de la democràcia a les nostres societats, perquè si els governs no serveixen ni tan sols per treure'ns de la crisi, ni tan sols per indicar com es pot sortir de la crisi, ni tan sols per salvar la gent de no caure al buit enmig d'aquesta crisi, per a què serveixen els governs i per a què serveixen els parlaments?

Per tant, entenem que el conjunt de mesures que es plantegen aquí van a intentar salvar la situació, a intentar posar per davant una certa racionalitat, una certa humanitat per davant de les directrius dels mercats del deute i dels mercats bancaris, i en aquest sentit estarem d'acord en el seu conjunt. Entenem que n'hi ha algunes de més il·lusòries que d'altres i en aquest sentit..., bé, no entrarem a desgranar-les una a una, perquè són nombroses, però negociar amb el Govern que permeti adaptar el topall del dèficit a les necessitats socials i, per tant, per exemple, adequar-lo al tant per cent d'atur, l'entenem il·lusori; és a dir, l'Estat no ho permetrà, l'Estat està governat justament pels bancs i des d'aquesta talaia no ho permetrà, i des d'aquest poder absolut no permetrà ni tan sols una certa racionalitat, que hauria de ser... Que, a més a més, fins i tot en termes capitalistes és molt més racional permetre que es reactivin les economies i que participin els estats en les reactivació de les economies que no pas l'explotació sense racionalitat que s'està escometent ara mateix contra les nostres societats, que, bàsicament, només van a engruixir els comptes d'uns pocs bancs.

Res més..., i res més.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *consellers*, diputados, diputadas... Moción sobre la estabilidad presupuestaria y la deuda. Estabilidad presupuestaria debe ser tener como objetivo el 2,4 y acabar con el 4,2. Eso se llama «estabilidad especular», pero no porque especule, sino que la pones en un espejo, ¿eh?, y se gira. ¿Eso es la forma de gestionar *el deute*, la deuda? ¿Con un espejo? Claro que no les cuadraban las cuentas, era imposible, por eso pasamos de 2003 a 2008 de quince mil a cuarenta y pico mil.

Antes lo decía, en los años... Lo digo para saber quién nos propone esto, ¿eh?, antes de entrar a valorar, porque siempre es bueno saberlo, porque el tiempo aunque cura los pecados, pero de vez en cuando hay que recordarlos, sobre todo porque hay algunos que postulan permanentemente sobre lo divino y lo humano, lo correcto y lo incorrecto, las izquierdas y las derechas, la moral y la inmoralidad, la ética y el agravio, ¿verdad? Entonces, ¿qué pasaba del 2003 al 2008? *Boom*, *boom* de ingresos, *boom* de ingresos

de las administraciones públicas; dopadas, ¿eh?, pero *boom* de ingresos. ¿Qué pasó en el Gobierno de España? Bueno, algún año hubo superávit –algún año, no muchos, alguno. ¿Qué pasó en el Gobierno de la Generalitat? Al revés: gastar a lo bestia, doblando, ¿eh?, la deuda de 2003 al 2008, respecto a la que habían adquirido.

¿Estos son los que dan lecciones de cómo estructurar la deuda, y se las dan al pobre conseller Mas-Colell? Claro, algunos dicen: «No...» Le digo «pobre» porque desde aquí ustedes saben que yo tengo una tendencia a, bueno, hacer oposición con el señor Mas-Colell, pero, claro, no es lo mismo los endeudamientos que adquirió este Gobierno estos últimos dos años que los que adquirieron ustedes. «Costes de financiación», se llaman. Los suyos, «ampliación del gasto», «atracción por el gasto», ¿eh? Esta forma de gestionar lo que, como no es suyo, o no lo sienten como suyo... ¿Se acuerdan de aquello? Esto..., ¿cómo era, lo que dijo aquella ministra? ¿Se acuerdan ustedes? Que lo público no es de nadie, y la deuda no es de nadie.

¿Sabe usted lo que es una deuda odiosa? Gastarse lo que no se tiene en lo que no se debe, y sobre todo comprometer una deuda, comprometer un gasto cuando uno no tiene asegurado un ingreso. Eso es una deuda odiosa, ¿y sabe lo que es, sobre todo? Una forma de gestionar lo público odiosa, hipotecando a futuro a las generaciones, hipotecando a los gobiernos que a uno le suceden. Eso sí que es odioso, es una forma de hacer política odiosa, que espero que la crisis corrija.

Pero es que algunos que viven desde la atracción al gasto, desde la adicción al gasto, algunos no aprenderán, y eso es lo que a Ciutadans nos preocupa. Nosotros creemos en la austeridad, no en el «austericidio»; en la austeridad, sí. En la austeridad como una forma de gestionar lo público de una forma estructural, permanente, gastar lo que se ingresa, endeudarse en lo que uno puede comprometerse a pagar, cerrar los ciclos políticos en aquello que uno está convencido que puede corregir, y no hipotecarnos hasta el año 2108 –2108! ¿Pero cómo se puede venir aquí a dar lecciones?

Miren, respecto a Esquerra Republicana, otro de los partícipes de la tragedia... Antes hablaba de la anatomía del desastre: PSC, Esquerra Republicana, Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa –que no me deje a nadie, ¿eh? Usted dice, el señor Aragonès dice: «Es que el problema es que nosotros, que hemos conducido una furgoneta y la hemos estrellado, evidenciando que no sabemos conducir, nuestro problema es que queremos un autobús.» (*Remor de veus.*) «El problema es que teníamos una furgoneta, no sabemos conducir, pero lo que queremos es un autobús.» Mire, el problema no es el vehículo, ni el tamaño; el problema es el conductor, el conductor y la dirección. Porque ustedes, con la furgoneta y con el autobús, van hacia el precipicio. Mal. Ustedes se la van pegando; ellos van un poco más rectos, pero también casi peor, porque llegarán antes, ¿eh? (*Rialles.*) El problema es que hay que dar la vuelta, hay que parar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)

–acabo, presidenta, porque esta imagen es muy gráfica– y dar la vuelta.

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Acabo, presidenta.

La presidenta

D'acord.

Jordi Cañas Pérez

No es el vehículo, son los conductores. Den la vuelta –den la vuelta. No sé si abran la puerta del copiloto y échenlos, no lo sé. No sé si es que simplemente salten los dos, pero antes de saltar den la vuelta. Porque, si no, pasará lo que pasa en la teoría de juegos, que en este caso ustedes, que son muy listos, saltarán los últimos, pero los que vamos montados en el autobús o en la furgoneta –yo espero que siga siendo una *van* muy moderna y muy acondicionada– no caigamos por el precipicio por su pésima gestión.

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados y diputadas.

La presidenta

En nom del Grup del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'ihlustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, Iniciativa Verds - EUiA ens presenta una moció en què el seu compliment implicaria multiplicar el dèficit de forma automàtica. Vostès són unes màquines de la multiplicació del dèficit; ho van demostrar quan van governar i ho continuen demostrant avui mateix presentant aquesta moció. Una moció que, si es complís, vostès ens estarien dient o potser ens volen dir..., que volen que sortim de la Unió Europea?, o que volen que sortim de l'euro? Vostès són fonamentalistes del malbaratament; vostès són experts en el «malbaraticidi» que ens ha portat a aquesta situació d'haver de pagar les factures pendents, els deutes pendents que va deixar la seva política durant set anys de –ho torno a reiterar– «malbaraticidi» fonamentalista.

Vostès el que ara estan dient és que no es paguin les factures. O, per exemple, que els que els van prestar els recursos per fer tot el que van fer, de malbaratament, ara no cobrin. Vostès amb aquesta moció referent al deute sembla que estan preocupats per evitar la fuga de vots que estan tenint cap a la CUP, perquè de fet la CUP acabava de presentar una moció amb relació al deute, i vostès, tot darrere, una altra moció referent al deute.

I vostès possiblement em diran: «És que, clar, no volem sortir de la Unió Europea, volem canviar la Unió

Europea.» Doncs, llavors els pregunto: no s'han preguntat mai per què mai vostès, la seva opció política ha guanyat mai a cap país de la Unió Europea? No s'ho han preguntat mai? No s'han preguntat mai per què a cap dels vint-i-set països de la Unió Europea mai la seva força política ha estat la primera força política en aquests països? Per tant, clar, estarem d'acord, senyors d'Iniciativa Verds, que la Unió europea és la zona del món, segons tots els índexs de desenvolupament humà, on es viu millor. Llavors, per què en aquests països on es viu millor segons tots els índexs de desenvolupament humà, mai vostès han guanyat cap elecció? No han pensat mai que potser són vostès els que estan equivocats? O potser és que estem equivocats la gran majoria d'europeus que no els voten majoritàriament com a primera força política enlloc?

Fixi's, el Partit Popular, des del Govern d'Espanya, on governem, vam aconseguir eixamplar l'objectiu de dèficit del 4,5, que va pactar el senyor Zapatero a la Unió Europea..., el mateix senyor Zapatero que el senyor Herrera, per cert, va fer president l'any 2004 al Congrés dels Diputats. Doncs, aquest senyor Zapatero va signar a la Unió Europea, amb el senyor Barroso, que el dèficit havia de ser aquest any passat, 2012, el 4,5, i que va aconseguir el Partit Popular que fos el 6,4. Els de «l'austericidi» vam aconseguir eixamplar dos punts el dèficit públic que el senyor Zapatero –qui va ser president, ho torno a reiterar, pel senyor Herrera–, doncs, va marcar com a 4,5.

El president mateix Mariano Rajoy és el mateix que amb el senyor François Hollande està aplicant una estratègia europea per tal que es produeixi una unió bancària perquè la política monetària sigui expansiva i afavoreixi el creixement, o alhora, doncs, intentant portar a terme polítiques de creixement econòmic.

Miri, senyor Herrera, l'any 2012, casualment, els de «l'austericidi», és a dir, el Partit Popular, el seu Govern, van aconseguir que es recaptés el doble en lluita contra el frau fiscal.

Ara bé, a Catalunya, per cert, qui està governant a dia d'avui o qui mana a dia d'avui són els que van ser socis seus durant set anys del Govern tripartit. Estaran d'acord amb mi que vostès comparteixen molt més amb Esquerra Republicana de Catalunya que no pas amb el Partit Popular. Doncs bé, aquests, amb els quals vostès van governar durant set anys, que ara tornen a manar a Catalunya, perquè ho ha volgut Convergència i Unió, són els que no presenten pressupostos; són els que no han portat a terme en cent dies cap tipus de reforma, cap pla de xoc per lluitar contra el gairebé milió d'aturats que hi ha a Catalunya; són els que paguen a les farmàcies; són els que no paguen als proveïdors i creditors; són els que han tret una paga extra als treballadors públics de la Generalitat de Catalunya; són els que han fet una privatització, i l'han fet manifestament malament. Aquests, els d'Esquerra Republicana..., que amb vostès, home, en alguna cosa coincideixen; per això han estat set anys governant junts. Eren del tripartit, els d'Esquerra Republicana? Sí.

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant.

Jose Antonio Coto Roquet

Ja acabo, senyora presidenta. Eren del Govern d'entesa? Sí. Eren els seus socis durant aquella època? Sí. Són dels que ara Convergència i Unió ha decidit fer seu el seu programa electoral? Sí.

Per tant, doncs, en definitiva, aprofitem també aquesta ocasió per demanar, doncs, un canvi en les polítiques, no confondre democràcia amb demagògia i, en definitiva (*remor de veus*), dedicar-se (*persisteix la remor de veus*) –senyora presidenta...–, i en definitiva dedicar-se a...

La presidenta

Diputat, vagi acabant.

Jose Antonio Coto Roquet

...parlar dels problemes reals de la gent, i no a intentar, doncs, a través d'aquest faristol, confondre la gent amb les seves polítiques, fracassades al conjunt d'Europa.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. M'hauria de deixar deu minuts si he de respondre a tot el que s'ha plantejat. No li ho demano, eh?

La presidenta

Haurà de fer un gran esforç.

Josep Vendrell Gardeñes

Faré el gran esforç. Mirin, agrair les esmenes que s'han presentat i el treball que han pogut fer, les transaccions que els diferents grups tenen sobre temes que jo crec que són importants, no?: la Unió Europea –que el Parlament de Catalunya digui clarament que rebutja aquesta política d'austeritat–; les polítiques fiscals –tenim un camp important per recórrer amb l'impost de successions–; la fiscalitat ambiental –a Catalunya l'1 per cent del PIB només de fiscalitat ambiental, la mitjana europea és del 2 i mig per cent del PIB–, i el frau fiscal, un frau fiscal que és gravíssim, un problema gravíssim que equival a 16.000 milions d'euros a Catalunya i que a més a més el fan normalment, el 71 per cent el fan les grans corporacions, no? I la qüestió de la sindicatura..., de l'informe sobre el deute, que hem transaccionat també, que em sembla que és un pas important que hi hagi un informe, a més d'un organisme independent, en aquest cas la Sindicatura de Comptes, sobre la composició del deute de la Genera-

litat. Em sembla que són avenços, i també la transacció feta amb el Grup Socialista.

Responent algunes de les coses que s'han dit, miri, al Grup de Convergència i Unió, acceptar la realitat, acceptar tota la realitat, la realitat de les 885.000 persones aturades, la realitat de la pobresa que hi ha a Catalunya... Com és possible que els pressupostos, que la política d'estabilitat pressupostària no tinguin en compte la realitat? Aquesta moció el que vol és connectar la realitat, la vida quotidiana de la gent, amb els pressupostos de la Generalitat i la política d'estabilitat pressupostària.

El deute. Miri, el deute: 7 per cent quan va entrar el Govern d'esquerrers, 17 per cent al cap de set anys, 21 per cent a l'actual Govern de Convergència i Unió; un 1 i mig per cent cada any en hospitals i escoles –això durant el Govern d'esquerrers–, 2 i mig per cent amb el Govern de Convergència i Unió. El creixement de la població durant aquells anys va ser de 800.000 persones. Potser no volia que fessin escoles, hospitals... Potser si les haguessin fet els vint-i-tres anys anteriors la situació hauria estat millor. (*Aplaudiments i remor de veus.*) La feina s'ha de fer a l'hora, perquè a part del deute i el deute del pressupost hi ha una cosa que es diu «deute social i dèficit social», que en aquest país en tenim i n'hem tingut moltíssim.

Miri, presentació dels pressupostos. És urgent presentar els pressupostos, però és una qüestió democràtica! Hem de debatre en aquest Parlament els pressupostos de la Generalitat, perquè ja estan aplicant retallades, ja les estan aplicant! Miri, als companys d'Esquerra Republicana ni els van informar de la retallada de la paga extra dels treballadors públics! Que vinguin aquí al Parlament, que ho expliquin, que puguem debatre sobre les mesures fiscals, sobre les prioritats. És una qüestió democràtica absolutament fonamental.

I al senyor Coto, el senyor Coto a mi sempre té una gran capacitat de sorprendre'm. Allò de la *viga y la paja* és que a vostès... Miri, li resumiré amb una paraula d'algú que per a vostè deu ser un líder. La situació d'Espanya –i per això vostès no poden donar cap tipus de lliçó en aquests moments– en aquest moment és la que deia el senyor Aznar a la seva època: *crisis, paro y corrupción*. Aquesta és la situació que el Govern del Partit Popular ens està deixant. (*Aplaudiments.*) Mai havíem tingut tant atur com ara. Vostès, que van entrar al Govern per combatre l'atur..., mai havíem tingut tant atur com ara.

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

I ja per acabar, presidenta, al Grup de Ciutadans, només una reflexió. Mirin, vostès, a més a més de l'anticatalanisme, seria interessant algun dia saber què proposen, perquè estan en contra de les retallades, estan en contra de la política fiscal... Exactament, vostès, a part de l'anticatalanisme, seria una aportació positiva saber exactament on són i on se situen.

La presidenta

Senyor...

Josep Vendrell Gardeñes

Però la lliçó que hem après és que vostès estan a la dreta. I aquesta jo crec que..., criticar-me la intervenció d'avui.

Gràcies.

(*Aplaudiments. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Por alusiones. Bueno, podríamos decir por difamaciones, pero alusiones –alusiones. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

No, simplemente quiero que el señor Vendrell retire el calificativo de «anticatalanista» a nuestro partido. Lo que somos es antidemagógicos. Por eso les molestamos. ¿Anticatalanes? Oiga, retire inmediatamente esa afirmación, porque ustedes se harán responsables de señalar a miembros de esta cámara, no solo a representantes de Ciutadans, sino a miembros de esta cámara, de ser anticatalanes simplemente por no ser nacionalistas y hacer el seguidismo a políticas que buscan la división y la confrontación en el conjunto de catalanes. No se lo permito. Y le exijo que retire usted esa afirmación.

(*Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Miri, senyor Cañas, no m'ha escoltat bé. Vostè no és anticatalanista? Ciutadans no és *anticatalanista*, no anticatalà? (*Remor de veus.*) La resta dels diputats i diputades d'aquesta cambra té algun dubte que vostès són una força anticatalanista? (*Remor de veus.*) Vostè m'està dient a mi demagògic? Ciutadans m'està dient a mi demagògic, quan són els reis de la demagògia amb la llengua, amb la cultura catalana i amb la realitat d'aquest país? (*Aplaudiments.*) Vostè el que té és molt morro!

(*Aplaudiments. Albert Rivera Díaz demana per parlar.*)

La presidenta

El senyor Rivera o el senyor Cañas? *(Pausa.)* Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, el senyor Vendrell ha demanat..., per al·lusions, ha dit, o per difamacions, un altre cop?

Estem tips, senyora presidenta, que en aquesta cambra es prengui la paraula suposadament per defensar esmenes i per difamar un grup, i ara torna a demanar la paraula una persona en aquesta cambra per tornar a insultar 280.000 catalans. Ja n'hi ha prou!

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Coto.

José Antonio Coto Roquet

Veig que...

La presidenta

Té trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Veig que Iniciativa no només està preocupada per la fuga de vots cap a la CUP sinó també cap a Ciutadans, atès que competeixen els tres en polítiques d'extrem socialisme.

En qualsevol cas, la seva descripció que ha fet del Govern espanyol no s'ajusta a la realitat en absolut, perquè el que estem fent és solucionar el que va encetar el senyor Herrera donant suport l'any 2004 al senyor Zapatero, que ens va deixar amb 5 milions d'aturats i a punt de la fallida.

Gràcies, senyora presidenta.

(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Presidenta, és per demanar votació separada... *(Remor de veus, rialles i aplaudiments.)*

La presidenta

Digui.

Pere Aragonès i Garcia

Anem per feina, que és tard. Demanem votació separada del punt *a* i dels punts 6 i 10.

La presidenta

A veure, el punt *a* és una constatació, el punt *a*.

Pere Aragonès i Garcia

De totes maneres, hi ha esmenes presentades. Llavors...

La presidenta

Sí, hi han esmenes...

Pere Aragonès i Garcia

...si els punts *a*, *b* i *c* no es voten, doncs, no es voten.

La presidenta

El senyor Vendrell dirà si creu que s'han de votar o no, ja que és el propietari de la moció.

Josep Vendrell Gardeñes

Jo hi he integrat també aquests punts *a*, *b*, *c*, també.

La presidenta

Per tant, separatament el punt *a*.

Després, què més m'ha demanat?

Pere Aragonès i Garcia

Perdoni, el punt 6 i el punt 10.

(Alícia Romero Llano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Romero?

Alícia Romero Llano

Per demanar vot diferenciat del 2, 3, 7 i 9.

La presidenta

Tots junts, podria ser, o separatament?

Alícia Romero Llano

Separadament. Gràcies.

La presidenta

2, 3, 7 i 9; pràcticament tots. *(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)* Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, para simplificar, votación separada de todos los puntos.

La presidenta

Doncs, passem a votar, en primer lloc, el punt *a* de la moció.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

I senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 54 vots a favor, 15 en contra i 58 abstencions.

Passem ara... Volen que també es votin el *b* i el *c*, senyor Cañas? Sí, *b* i *c*, o ja anem directament als punts? *(Pausa.)* D'acord. Punt 1.

Comença la votació del punt 1.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 67 en contra.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 102 en contra i 8 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 85 en contra i 28 abstencions.

Votem el punt quart.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 84 en contra i 10 abstencions.

Votem el punt cinquè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 68 en contra.

Votem el punt sisè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt setè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 17 vots a favor i 112 en contra.

Votem el punt vuitè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 68 en contra.

Votem el punt novè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 76 en contra i 19 abstencions.

I votem, finalment, el punt desè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Passem al darrer punt de l'ordre del dia... *(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)* Senyora Camats?

Dolors Camats i Luis

Perquè ens consta que els punts *b* i *c* no els hem votat. Hem fet una votació separada del punt *a*...

La presidenta

Ja ho he preguntat i m'han dit que es podien saltar i votar ja els punts.

Dolors Camats i Luis

Saltar?

La presidenta

Sí, en el sentit que s'acceptaven. *(Remor de veus.)* En el sentit que s'acceptaven.

Dolors Camats i Luis

Entenc...

La presidenta

El senyor...

Dolors Camats i Luis

...que s'han votat amb el punt *a*?

La presidenta

Perdoni –perdoni. El senyor Cañas ha demanat que es votessin per separat i, especialment, Esquerra Republicana ha demanat el punt *a*. Quan hem votat el punt *a* he preguntat: «Senyor Cañas, vol que continuem votant també el *b* i el *c*?» I ha dit: «No.» I hem votat el següent.

Si vostè vol ara que votem el *b* i el *c*, ho fem; però, de fet, s'havia acceptat, està votat.

Dolors Camats i Luis

Si entén que ja s'ha votat amb el punt *a*...

La presidenta

Està votat favorablement...

Dolors Camats i Luis

...no cal. Ja està.

La presidenta

...està votat... (*Remor de veus.*) D'acord. Doncs... (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta; no s'ha votat. Nosaltres, si es vota, hi votem en contra. No es pot donar per aprovat, perquè no s'ha produït la votació.

Per tant, nosaltres volem que es votin el *b* i el *c*.

La presidenta

D'acord. Doncs, votarem *b* i *c* alhora o per separat?

Dolors Camats i Luis

Entenc que si està votat està votat. És a dir, la resposta que em donava a mi és que estava votat fa uns segons. (*Remor de veus.*) Si ja està votat està votat.

La presidenta

Senyora..., senyora Camats! (*Forta remor de veus.*)

Dolors Camats i Luis

No, ara no pot dir que no està votat...

La presidenta

Perdoni. No. Senyora Camats, un moment. (*Pausa.*) Senyora Camats, normalment les constatacions i les parts expositives no es solen votar, a excepció de quan hi ha una esmena. Aquesta esmena l'ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana. I, per tant, s'ha hagut de votar. I s'ha acceptat per part del grup proposant que es votés. Per tant, ara votarem la *b* i la *c*,

perquè entenc que la majoria entén que ha de ser així. D'acord? (*Pausa.*)

Passem a la votació. Es pot votar *b* i *c* alhora? Una sola votació? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 85 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les sentències dels tribunals en matèria educativa (tram. 302-00018/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia. (*Pausa llarga.*)

La Moció subsegüent a la interpellació sobre les sentències dels tribunals en matèria educativa, presentada pel Grup Parlamentari Ciutadans. Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, fa quinze dies ara tot just la consellera Rigau va dir aquí, en aquesta tribuna, en la interpellació amb Ciutadans, que la sentència del Tribunal Superior de Justícia i la sentència del Tribunal Suprem, senyora consellera, no tindrien cap efecte, i que el model d'immersió lingüística obligatòria en una sola llengua era irreprotxable, intocable, i per tant seguiríem igual que fa vint anys.

Senyora consellera, vostè avui no està en condicions, lamentablement per vostè i sortosament per molta gent, de dir el mateix. El model monolingüe obligatori, amb una sola llengua, s'ha acabat. *Game over*, senyora consellera. S'ha acabat el model monolingüe, amb una sola llengua. És l'hora del model trilingüe que defensa Ciutadans. És l'hora que català, castellà i anglès convisquin com a les millors escoles de Catalunya, però a les privades, clar; però ara que sigui a la pública en català, castellà i anglès.

En definitiva, senyora consellera, com vostè bé sap, només hem de copiar el model presidencial, dels fills dels presidents; aplicar-lo a l'escola pública. És a dir, un tant per cent de classes en català, un tant per cent de classes en castellà i un tant per cent de classes en anglès, això que li vaig proposar fa un temps i que vostè i jo vam parlar com a responsables polítics i que vostè no va acceptar, accepti-ho ara. Davant de les sentències, davant d'aquesta situació surrealista, on hem d'estar per un enrocament de la consellera aguantant cada dia titulars de premsa, manifestacions, no sé quantes reunions amb no sé quantes entitats... Senyora consellera, s'ha de rendir vostè i ha de complir la llei i les sentències i, sobretot, ha de posar un model modern i no obsolet a sobre la taula.

Per tant, aquesta moció pretén tres coses. Primer, que el català i el castellà convisquin, conjuntament i equi-

libradament, dins de la mateixa aula, amb normalitat, com no pot ser d'una altra manera, a l'escola catalana. Que l'anglès, segon punt, s'hi incorpori com a llengua vehicular. No passa re, consellera, per parlar i fer classes en anglès; és magnífic, de veritat! Pregunti-ho al senyor Mas –que no hi és– i als seus fills com de magnífic és fer classes en anglès. Pregunti-ho al senyor Montilla, com de magnífic és portar el seu fill a l'escola alemanya. És magnífic, però costa molts diners. I nosaltres volem que aquest model s'apliqui a l'escola pública i concertada, perquè tots els fills i tots els pares i mares de Catalunya tinguin dret que els seus fills a l'escola pública rebin una educació trilingüe, d'excel·lència i, sobretot, de justícia.

Senyora consellera, vostè no pot seguir enrocada en una posició del passat. Benvinguda a la realitat lingüística de Catalunya i, sobretot, al futur, que és incorporar també l'anglès. Aquest és el model de Ciutadans, i no un altre. Aquest és el model que avui es sotmet a votació, i que vostès votaran, previsiblement, en contra, pel que he sentit i pel que diuen. I avui es constatarà que alguns volen per als seus fills un model trilingüe, però aquells mateixos que votaran en aquests escons volen per a la resta un model amb una sola llengua; perquè, clar, l'esperit nacional està per sobre dels drets, de la justícia, del sentit comú i de l'excel·lència.

Nosaltres, senyora consellera, volem per a tots els fills, per a tots els alumnes de Catalunya el mateix, les tres llengües: les dues oficials i la llengua anglesa.

S'ha de demanar? –s'ha de demanar? No. S'ha de fer, s'ha de donar. Alguns diuen: «Per una petició que facin no sé quantes famílies, s'ha de canviar el sistema?» No, no..., és que no volem demanar res, s'ha de fer. O, si de cas, a Catalunya s'ha de demanar educar en català? No, perquè s'ha de fer. Jo tampoc vull un model que hagi d'anar als tribunals per demanar que la meua filla estudiï en català, només faltaria. Estem a Catalunya i hi han dues llengües oficials. Doncs, exactament el mateix, senyora consellera. Per què vostè ha de tractar i separar els nens, com volen fer, amb una atenció individualitzada, en un racó de la classe? Per què s'ha de castigar un nen amb una atenció individualitzada, que ha estat prohibida pel tribunal que l'ha jutjat? (*Veus de fons.*) Prohibida, senyora consellera. És una vergonya que vostès vulguin donar atenció especialitzada a algú per estudiar en una llengua oficial a Catalunya. S'ha acabat. Les dues llengües han de conviure a classe, sense separar a ningú, com vostès volen. L'única responsable ara mateix d'aquest guirigall que hi ha muntat en el tema lingüístic a Catalunya es diu «senyora Rigau», consellera Rigau i Artur Mas. Són els responsables. No hi ha cap problema, és tan senzill com aplicar el sentit comú i la llei.

I, per acabar, també volem fer referència..., abans de..., després posicionar-nos sobre les esmenes del Partit Popular..., i els diré una cosa molt clara a tots els que estem aquí, especialment a algun grup parlamentari: vostès no poden assenyalar i apuntar aquells que volem una escola trilingüe; vostès no poden fer escarnis ni persecucions a ningú, ni per la seva ideologia ni per la seva llengua ni per les seves propostes.

És legítim, encara que sigui ara mateix i legal –però és legítim, fins ara ho ha estat–, que alguns defensen que és millor aprendre en una llengua que en tres. És una posició obsoleta, antiga, retrògrada, però és una posició. L'altra, la de Ciutadans, són tres llengües –tres llengües. (*Veus de fons.*) De cop, sí, senyora consellera, pregunti-ho al senyor Mas... Senyora consellera, és molt senzill...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Sí, senyora diputada...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Em cenyiré a l'estricta control del temps, en funció de qui parla a la tribuna.

La presidenta

No. Això no és cert, eh?

Albert Rivera Díaz

Acabaré, senyora presidenta –acabo, senyora presidenta...

La presidenta

Senyor Rivera, això no és cert, el que acaba de dir.

Albert Rivera Díaz

No estic debatent amb vostè, senyora presidenta...

La presidenta

No; però sí que acaba de dir... Senyor Rivera, vigili. Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Vigili, amb qui, senyora presidenta?

La presidenta

Senyor Rivera! (*Pausa.*) Pot continuar.

Albert Rivera Díaz

Bé. Jo crec que els ciutadans de Catalunya estan veient fins a quin punt un pot parlar en aquesta tribuna.

I, com els deia, això, escarni, és el que havien convocat les CUP –un grup parlamentari d'aquesta cambr– al meu poble, a una conferència que jo mateix i

alguns companys havíem de fer avui per parlar, precisament...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...de la llei electoral i del sistema polític. Escarni. Senyor Fernàndez...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...han fet bé de retirar això que vostès proposen. No s'han de fer escarnis. Jo mai aniria a un acte del seu partit per fer escarni de re, tot i que discrepo profundament del seu concepte de democràcia. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Mai veurà ningú de Ciutadans convocant escarnis a un acte de les CUP. Per tant, han fet vostès bé, encara que sigui per estratègia, de desconvocar l'acte que havien convocat en el meu poble, en un acte democràtic, legítim, en un acte.

Per tant, nosaltres...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...celebrem aquesta desconvocatòria, perquè no és de sentit comú i molt menys de democràcia fer aquest tipus d'actes.

Em pronunciaré sobre les esmenes quan em toqui a la següent ocasió.

Però, senyora presidenta, sentit comú, justícia i excel·lència, consellera, és el que volem i no monolingüisme retrògrad i obsolet.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Cataluña es el único territorio del mundo donde la lengua oficial del Estado está excluida del sistema educativo. Y, lógicamente, este sistema, esta situación no está amparada por la ley, porque es

excluir a la lengua de un sistema donde no tiene presencia vehicular. (*Veus de fons.*) *Consellera*, no se ría.

Por eso la *consellera* Rigau, que quiere mantener un sistema de inmersión lingüística obligatoria y exclusiva en catalán, se encuentra con sentencias del Tribunal Constitucional, del Tribunal Supremo, del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña todas en la misma línea. Le dicen, primero: «Los niños catalanes tienen derecho a la enseñanza bilingüe.» Segundo: «La presencia normal del catalán no puede excluir la presencia también normal del castellano.» Y tercero, le dicen –y esto es muy importante–: «La atención personalizada no garantiza este derecho.»

Bueno, este es el modelo del Partido Popular, el partido que defiende el modelo trilingüe sin exclusiones y sin segregaciones, y sin atenciones personalizadas, que son una manera de segregar. Por eso, ante las últimas reclamaciones de los padres, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña obliga ya a la Generalitat a adoptar, como medida cautelar, el bilingüismo en el curso y el centro donde esté el niño que ha reclamado. ¿Por qué? Porque es previsible que las sentencias, cuando se produzcan, sean favorables al bilingüismo. Y para eso está la jurisprudencia, para garantizar que mientras se resuelve el proceso judicial, que saben que lleva varios años, la Generalitat no sigue vulnerando el derecho de este niño.

Es importante recordar que el bilingüismo en la educación catalana no es un invento de ningún tribunal, y no es la propuesta de ningún enemigo de Cataluña. La verdad es que la legislación catalana –la Ley de normalización lingüística del año 83 y la Ley de política lingüística del 98– establece el sistema de conjunción lingüística como modelo lingüístico para la educación obligatoria.

Fue este Parlamento el que aprobó el modelo de conjunción lingüística para Cataluña, y es este sistema de conjunción lingüística o bilingüismo integral el que ha sido avalado por el Tribunal Constitucional. Y es el derecho a disfrutar de este modelo bilingüe de conjunción el que los tribunales, Supremo y Superior de Justicia de Cataluña, reconocen reiteradamente a los ciudadanos.

Es más, cabe recordar el artículo 21 de la Ley de política lingüística del 98 que nos dice en el punto 2, literal: «Los niños tienen derecho a recibir su primera enseñanza en su lengua habitual, sea el catalán o el castellano. La Administración ha de garantizar este derecho y los medios necesarios para hacerlo efectivo.» Por tanto, el derecho a recibir en lengua materna la enseñanza hasta los ocho años lo reconoce la legislación catalana; la legislación catalana aprobada por este Parlamento hace quince años y que no ha sido revocada. (*Veus de fons.*) Sí..., el artículo 21, mireselo.

Hay que decir que el Tribunal Supremo ha indicado en reiteradas sentencias, que constituyen ya jurisprudencia, que la atención individualizada no es un método válido para garantizar este derecho. También hay que decir que es rotundamente falsa la afirmación de la *consellera* Rigau, en esta misma tribuna, en la interpelación previa, que dijo que la Sentencia del Tribunal

Supremo 1615/12 decía que la Generalitat debía impedir que el cambio de sistema perjudique al grupo.

Yo entiendo que debió ser un *lapsus* muy poco inocente, porque la *consellera* ya conocía en aquel momento las medidas cautelares que le había impuesto el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, o sea que no perjudica al grupo.

Hay que dejar claro que quien lleva la política a la escuela es quien impone un sistema que no cumple ni la Constitución ni el Estatut ni la propia legislación lingüística catalana; todo al servicio de un proyecto lingüístico que se salta las leyes, las sentencias y ahora también las medidas cautelares, judiciales.

Sin embargo, se nos dice que el modelo catalán es un modelo de éxito y que es clave para la cohesión social. Habrá que entender que el éxito es político o de ingeniería social, porque los resultados educativos no son muy buenos. La misma *consellera* lo reconoció al presentar los resultados de evaluación de cuarto de la ESO, donde no se avala un pleno dominio de las lenguas oficiales, como exige el artículo 10, de la LEC. Tampoco existe prueba objetiva de que el nivel de castellano de los niños catalanes al acabar la etapa obligatoria sea homologable al del resto de España, porque las pruebas PISA aquí se pasan en catalán, y las pruebas externas que se intentan implantar desde el Estado se han encontrado con una oposición tenaz de la *consellera*, que le da mucho miedo que le evalúen desde fuera.

Finalmente, la lengua sí importa. Lo reconoce la misma Generalitat en el estudio sobre el riesgo de fracaso escolar del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, que nos alerta, en la página 10, de que... –literal– «la lengua hablada en casa sí que tiene que ver con el riesgo de fracaso escolar», dice, «pues los alumnos que hablan castellano tienen el doble de probabilidad de suspender o sacar peores notas». Es decir, unos estudiantes son penalizados y otros privilegiados por razón de lengua. Claramente esto es una discriminación reconocida por la Generalitat. No parece que así se asienten las bases de la cohesión social.

Miren, en general, los ciudadanos esperan no tener que defenderse de la Administración, que lo que debería hacer es velar por sus derechos...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'acabar, eh?

María José García Cuevas

...–presidenta, acabo, gracias–..., sin necesidad de tenerlos que reclamar, porque, además, es muy importante... –y explico una de las enmiendas–, esta obligación de la Administración de garantizar el derecho sin necesidad de instarlo ha venido reconocida ya en la Sentencia del Tribunal Supremo, de 16 de junio del 2012, respondiendo al Recurso número 5825/11.

Estas son las enmiendas que hemos presentado al grupo proponente, pues nos parece importante explicitar que votar en contra del bilingüismo, en los términos

de la moción presentada con las enmiendas que hemos incorporado, es votar en contra del propio modelo legal en Cataluña: la conjunción lingüística, que debe ser el modelo de mayor éxito y cohesión social cuando es el modelo que aplican los colegios privados con mejores resultados que eligen los presidentes de la Generalitat.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández. (*Veus de fons.*) El senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

Breument. Senyor Rivera, vostè ha dit que és surrealista que no es compleixi la llei. Nosaltres trobem surrealista que deu jutges decideixin per sobre de la voluntat d'un poble i que disset famílies hagin de condicionar la política lingüística, com a mínim, de la nostra comunitat lingüística i del nostre país.

Ha dit també que això és culpa d'Artur Mas i d'Irene Rigau, i malgrat que no ens agradi en excés dir-ho, no és culpa d'Artur Mas i d'Irene Rigau, és culpa, en tot cas, o és gràcies a una majoria social, la comunitat educativa sencera, tots els sindicats, la funció pública i la majoria de les forces polítiques d'aquest país que defensem la immersió lingüística.

Respecte a les protestes, l'assemblea local de la Garriga havia convocat una protesta que entenem absolutament legítima contra qui entenem que són... (*veus de fons*) –ja ho pot ensenyar, sí, i tant–, contra qui entenem que són els representants polítics de l'Estat espanyol a Catalunya, en una barreja de formació que va entre el Ministeri Fiscal, Interconomia i una inquisició del segle XXI. No hem desconvocat la mobilització, l'hem canviada de lloc, d'acord amb una mobilització més unitària que s'ha reconvocat avui, que aquesta era la intenció, defensar la immersió lingüística, defensar els drets lingüístics col·lectius dels catalans i de les catalanes. Era una mobilització que, a més a més, plantejàvem amb esparadraps a la boca, i, per tant, que es produiria en silenci i que apellàvem que fos festiva per tal de denunciar, en un acte polític, allò en què no estem d'acord. Ahir li ho vam fer al rei, al príncep, a Tremp, i avui ho convocàvem a la Garriga contra qui entenem també que va en contra dels drets col·lectius del poble català, amb tot un estat al darrere, per defensar-lo i per trencar la immersió lingüística, la qual defensem sense fissures.

Deia Ovidi que hi ha gent a qui no agrada que es parli, que s'escrigui i que es pensi en català i que és la mateixa gent a qui no agrada que es pensi, que s'escrigui i que es parli.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'Il·lustre senyor Joan Mena. (*Remor de veus.*) Si us plau, senyors diputats! (*Pausa.*) Senyors diputats! Senyor Cañas! (*Remor de veus.*) Sí, senyor Cañas, vigili les expressions. (*Persisteix la remor de veus.*) Ja n'hi ha prou. Escolti, no ho repeteixi, perquè el faré fora, eh? Vigili, eh? Vigili! Ja n'hi ha prou; ja n'hi ha prou de la manera com vostès s'expressen. Les amenaces no vénen d'aquí, si us plau, eh? I calli d'una vegada. (*Remor de veus.*) Calli, no té la paraula. S'ha acabat.

Senyor Mena.

Joan Mena Arca

Sí. Bé, jo crec que a aquest debat, més que cap altre, necessita que aquest Parlament hi posi serenor, que és el que jo demano al conjunt de grups.

Avui Iniciativa i Esquerra Unida votarem a favor de la convivència i a favor de la cohesió social. I, per tant, per això, en contra de la moció que presenta el Grup de Ciutadans.

Mirin, el model d'immersió lingüística en aquest país no és una eina identitària ni tampoc és ni ha de ser una eina de lluita entre banderes; és una eina de cohesió social i per garantir la igualtat d'oportunitats del conjunt dels catalans i de les catalanes.

I els diré una cosa, senyor Rivera i senyora Cuevas: em sembla que vostès vénen en aquest faristol i parlen des del desconeixement del que és l'escola, del que és l'escola pública i del que és l'escola pública catalana. I els ho puc dir jo, que sóc professor de secundària i, a més, sóc professor de llengua castellana. Per tant, conec perfectament quins són els problemes que té avui l'escola a Catalunya, i a l'escola catalana no hi ha cap problema de convivència lingüística dins de les aules, no hi ha cap problema. Els problemes que té l'escola són uns altres, són les retallades, el problema és el tancament de les escoles públiques, el problema és que es tanquin línies de P3 públiques per contra de suprimir les escoles d'elit. Aquests són els autèntics problemes que té avui l'escola a Catalunya, no són problemes lingüístics els de l'escola de Catalunya.

El que sí que hi ha, i jo ho constato, és la voluntat política d'alguns de fragmentar el país per temes lingüístics. Mirin, no és cert que els catalans i les catalanes, els alumnes de Catalunya no tinguin la mateixa competència lingüística que la resta d'alumnes del conjunt de l'Estat. Hi ha dos indicadors objectius, que són les proves de les PAAU, i els alumnes de Catalunya fins i tot superen alguns alumnes de comunitats com Extremadura o Castella - la Manxa, i un altre indicador, que són les competències bàsiques –sí, els ho dic jo–, que sí que es passen a Catalunya, senyora Cuevas, perquè jo n'he fet, de competències bàsiques a Catalunya, i l'avaluació de les competències bàsiques dels alumnes de Catalunya està tan bé o tan malament, com ho vulguem dir, com la resta dels alumnes del conjunt de l'Estat.

Dit això, també voldria afegir, en referència amb la interlocutòria que vam conèixer ahir, que sota el meu punt de vista és una interlocutòria eixelebrada, perquè d'alguna manera es fonamenta en el desconeixement de..., una proposta que serà inaplicable a Catalunya. El que no pot ser és que ens recomanin que apliquem una cosa d'una manera que som conscients que serà inaplicable i que, a més, atempta directament contra els drets dels infants, posa els drets d'uns per sobre dels altres i, a més, condiciona que la voluntat dels pares i de les mares condicioni el futur d'aquests alumnes, que no tindran la mateixa igualtat d'oportunitats que la resta d'alumnes.

Per tant, o hi ha una mostra de desconeixement de la realitat de l'escola a Catalunya o hi ha una voluntat de fragmentar-nos com a societat, i, per tant, ens hem de blindar i que això no ens passi.

Des del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida ja ho hem dit: recolzem la consellera d'Educació, la senyora Rigau, a no acatar aquesta interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia; demanem, per tant, que es recorri, i que blindem el model d'immersió lingüística de Catalunya perquè és el que ens dona les garanties de cohesió social en el nostre país.

Estic convençut, senyor Rivera, que vostès desitgen un altre model; potser el model lingüístic de les Illes Balears o el model lingüístic del País Valencià, on allà són el Govern central juntament amb els governs autonòmics qui s'alien per maltractar el català, i això és el que no pot passar. A les Illes Balears i al País Valencià el coneixement del castellà és similar al coneixement del castellà a Catalunya, però, en canvi, el coneixement del català en aquells territoris no és similar al coneixement del català a Catalunya. Per tant, jo crec..., quina és de debò la seva intenció i quina de les dues llengües podria córrer algun perill. Potser és aquest el model que vostès defensen en aquesta moció, el model de la fractura social, el model de la fractura lingüística i el model de fer-nos barallar, de fer-nos batallar per unes banderes, per unes identitats que no tenen res a veure amb la realitat de l'escola pública, de l'escola pública catalana i del model d'immersió lingüística del nostre país.

Dit això, torno a repetir que l'autèntic problema que té avui l'educació, i per això treballarem des d'Iniciativa i Esquerra Unida, són les retallades, és el tancament d'escoles i és el tancament de les línies de P3, que posen en perill més escoles públiques de cara al curs que ve.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre senyor Joan Ignasi Elena.

Joan Ignasi Elena Garcia

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, faig aquesta intervenció des de la defensa de l'escola pública i des de la defensa de l'escola pública i de l'escola catalana que s'ha defensat al llarg dels anys per les classes populars, per la comunitat educativa, pels

sindicats de classe i per les persones que han estimat l'educació pública i l'educació en català al nostre país.

La immersió lingüística neix d'una convicció, i és que la llengua catalana, per diferents circumstàncies, per quaranta anys de prohibicions i per quaranta anys de persecució, i també pel fet de tenir el privilegi però alhora el risc de conviure amb una altra llengua molt poderosa, potent, que parlen centenars de milions de persones i que té necessàriament per aquesta condició una preeminència en el mercat, en el mercat de l'oci, en el mercat dels *media*... Només cal fer una visita per qualsevol llibreria, o per les cartelleres, o per un quiosc, fins fa ben bé quatre dies, per veure que el català necessita una discriminació positiva, un impuls, perquè és una llengua que, si no, patiria discriminació, més de la que ja ha patit.

I s'ha fet. I des d'aquesta convicció va néixer el model d'immersió lingüística, amb resultats nosaltres pensem que positius, que s'ha assolit el que era el seu objectiu: no anar contra qualsevol llengua, sinó que les dues tinguessin un alt coneixement per part dels nanos del nostre país, per part dels nens i les nenes del nostre país. I les proves de capacitació, abans ho comentava el representant d'Iniciativa - Esquerra Unida, ho acrediten d'una forma molt evident.

I creiem que aquest alt coneixement de les dues llengües per part del conjunt dels ciutadans de Catalunya és una garantia d'igualtat d'oportunitats, de cohesió social i també d'unitat civil del poble de Catalunya. Per això nosaltres hem abonat aquest model, per això nosaltres vam participar en la creació, en l'impuls d'aquest model, com ho van fer, ho repeteixo, els sindicats de classe, la comunitat educativa i els sectors populars del nostre país, que han defensat, sí, el model d'immersió lingüística, que està en risc en la mesura, consellera, que també estigui en risc el model d'escola pública del nostre país, i que nosaltres pensem que està també en risc.

Per tant, nosaltres creiem que és necessari seguir-lo defensant i seguir defensant l'escola pública catalana i de qualitat –recordin, no només catalana: pública i de qualitat, perquè sense les tres condicions no n'hi ha cap de les tres.

I també invitaria que féssim una reflexió tots plegats per no judicialitzar i per no partiditzar aquest debat; invitar que tots plegats puguem participar d'un mateix consens polític respecte del model d'immersió lingüística, respecte del model que es practica en el nostre país, perquè és un model que no té consens polític en aquest moment però sí que té un consens social i un consens a la comunitat educativa. Intentem traslladar el consens que existeix a la societat a la vida política, perquè em sembla que faríem un favor a la societat, a l'educació i a la llengua del nostre país i al coneixement d'ambdues llengües del nostre país.

En relació amb la sentència, sap el Govern, així ho hem manifestat, que té el nostre suport en relació amb el recurs que s'ha fet. Creiem que és una bona iniciativa. Jo crec que tampoc s'han de mitificar les sentències; és una sentència que no és ferma, una interlocutòria que no és ferma. Per tant, no la mitifiquem. I a més

a més les sentències s'han de complir, cert, però també es poden criticar, perquè si en aquest país no s'haguessin criticat sentències i no s'hagués lluitat perquè les coses fossin diferents, probablement estariem encara molts anys enrere.

Per tant, confiem que els tribunals acreditin allò que ja té acreditat, des del nostre punt de vista, el conjunt de la societat, i és que aquest és un model útil, és un model útil per conèixer ambdues llengües, és un model útil per a la cohesió social i és un model útil per a la convivència en el nostre país. I, per tant, també confiem que aquest model que és útil per al conjunt de la societat també tingui el reconeixement legal que des del nostre punt de vista existeix al conjunt de la societat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Vull anunciar que votarem contra la moció perquè no compartim ni l'anàlisi prèvia que condueix a les propostes, ni les propostes en si, com tampoc no compartim les esmenes presentades, que són les esmenes del Partit Popular.

I no compartim aquestes tres qüestions per diverses raons. La primera, perquè entenem que no hi ha una població desatesa en els seus drets. La segona, perquè, senyora Garcia Cuevas, les diferències socials no les crea la llengua –les diferències socials no les crea la llengua–, però dominar català i castellà millora la igualtat d'oportunitats, això és evident. La tercera: per tant, el model lingüístic educatiu precisament el que fa és afavorir la cohesió lingüística i social de l'alumnat, i el coneixement del català i del castellà, i els resultats en llengua catalana i castellana tant en acabar primària com secundària no tenen diferències rellevants respecte de la resta d'alumnat de l'Estat.

Tercera o quarta qüestió: el català com a llengua vehicular i d'aprenentatge i la immersió lingüística en si, que és la manera com s'aplica la conjunció lingüística, que està regulat per la LEC, ha estat reconegut fins i tot pel Tribunal Constitucional, que vostès diuen que s'ha d'acatar –i tant–, i com també avala la sentència del Tribunal Suprem del passat mes de febrer. Sí, el Tribunal Constitucional ha rebutjat de manera sistemàtica en la seva jurisprudència la tesi que el dret a l'educació de l'article 27 de la Constitució espanyola inclogui el dret a elegir l'educació en la llengua oficial que demanin les persones interessades. I que la legislació catalana no exclou –això ho ha dit la jurisprudència– el castellà com a llengua docent. És evident: l'article 35.2 de l'Estatut. I també reconeix, aquesta jurisprudència constitucional, que els alumnes tenen dret i deure de conèixer amb suficiència oral i escrita el català i el castellà en finalitzar l'ensenyament obligatori. I torno d'on partia: i això es garanteix. El

fonament 24 de la sacrosanta sentència del Tribunal Constitucional a l'Estatut d'autonomia avala el sistema lingüístic educatiu de Catalunya pel que fa a mantenir un tracte diferenciat de la llengua catalana mentre es mantingui un procés de normalització lingüística no conclòs, o sigui, mentre no estigui normalitzada la llengua catalana. I això vol dir la immersió lingüística. No pot decidir cap tribunal si el català està normalitzat o no a Catalunya, perquè el català no està normalitzat a Catalunya.

Quarta qüestió: l'article 10.2 de la LEC fixa el suport lingüístic específic si no es coneix el català o el castellà en incorporar-se al sistema educatiu, durant el primer curs d'incorporació, sigui en primària o en segon cicle d'educació infantil. Això és el que hi ha legalment vigent i no exclou ni nega drets a ningú.

I les raons que em sap..., fins i tot em fa pudor d'esgrimir, que són les raons científiques, les raons sociolingüístiques, les raons relacionades amb la situació, el context i els processos de llengües en contacte, com estem aquí, a Catalunya, el que el sociolingüista Albert Bastardas en deia «l'ecologia de les llengües».

Perquè aquest país no és un laboratori, és un ecosistema, i aquí hi ha dues llengües, una llengua A i una llengua B, una llengua forta i una llengua feble, que competeixen, i d'aquesta competició només poden haver-hi dues resolucions: o el català es normalitza o el català desapareix. S'hi poden posar com vulguin. La llengua B, per tant, la que està en procés de substitució, si no hi ha mesures d'acció positiva, com passa en qualsevol ecosistema –i en aquest cas la immersió–, pel contacte de llengües desapareix. I en aquest moment és el que estem fent. I la manera de fer-ho –la manera de fer-ho– és amb la normalització lingüística, amb la intervenció política, amb la Llei de política lingüística existent i amb la LEC. I sense immersió, per tant, hi hauria substitució. I donada la interlocutòria, que no sentència última, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i ateses totes les sentències prèvies, el que li hem de dir és que allò que li toca fer al legislatiu i a l'executiu no ha de poder fer-ho el poder judicial, i que si aquí –i que si aquí– hi ha un parlament que legisla i una societat que s'hi suma i que hi dona suport, no hi ha cap altra sortida més.

Perquè el títol segon de la LEC no és un enrocament en el passat. El títol segon de la LEC té en aquest Parlament, a hores d'ara, més d'un 80 per cent de suport, com el té socialment; un suport ampli i transversal, fonamentat en el consens social, i en un enfocament no supremacista de la llengua pròpia, a diferència del que supura, perquè goso dir que supura, i subjeu a l'avantprojecte de llei del ministre Wert.

Per tant, els suggereixo que traspassin la seva proposta 40-40-20 i tot el que en penja en una proposició de llei que modifiqui la LEC, que modifiqui la Llei de política lingüística, que iniciïn un canvi estatutari, si ho volen, i comprovin els suports socials i polítics a la seva acció legislativa; i, llavors, en parlem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Presidenta... Consellera, consellers, senyores i senyors diputats, compareixo per presentar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió sobre aquesta moció. I avanço ja, des d'un inici, que nosaltres hi votarem en contra.

Es proposa un canvi del model lingüístic de l'escola catalana, una eliminació del model d'immersió lingüística. Entenem que, per Sentència del Tribunal Suprem de 19 de febrer de 2013, es va tancar definitivament la discussió jurídica referent a com calia interpretar les cinc sentències fermes del Tribunal Suprem de desembre de 2010 i de maig de 2011.

El Tribunal Suprem va donar definitivament la raó a la Generalitat de Catalunya a l'exposar que només calia reconèixer la situació jurídica individualitzada dels concrets recurrents, i, en cap cas, s'exigia modificar el règim lingüístic del sistema educatiu de Catalunya. I vostès hi insisteixen i són vostès qui no tenen en compte aquesta sentència.

Avui estem davant d'un nou escenari: la interlocutòria de mesures cautelars de 6 de març, que ahir es van fer públiques, obre una nova discussió jurídica. Si la situació jurídica individualitzada dels concrets recurrents els afecta només a ells o hauria d'afectar a tota l'aula. La Generalitat defensarà judicialment que només pot afectar-los a ells, i en cap cas l'aula. La llengua del grup no es pot canviar segons els alumnes, com deia ahir la consellera. Forma part del projecte lingüístic del centre, forma part del projecte educatiu que es presenta i que és aprovat pel consell escolar. No procedeix la mesura cautelar, atès que no hi concorren els requisits per acordar-la. No hi ha aparença de bon dret ni es procedeix..., cap dany a l'alumne, per esperar la resolució definitiva. Per això ja s'ha interposat l'oportú recurs de cassació.

És l'hora de dir la veritat: prou demagògies hi ha en aquest tema, i no utilitzin l'anglès per residualitzar el català. Recordem, una vegada més, que el Suprem ens va donar la raó. I prova d'això és qui va pagar les costes de tots aquests processos.

Al final de l'ensenyament obligatori els alumnes han de conèixer i coneixen el català i el castellà. Amb dades a la mà els resultats de les proves competencials realitzades recentment a quart d'ESO mostren que els escolars tenen un domini del castellà com a mínim tan bo com els de l'Estat. És més, el domini del català i el castellà està igualat i està equiparat.

La data feta pública recentment sobre el nombre de pares que demanen que els seus fills siguin escolaritzats en castellà demostra el que gairebé tothom sabia: que el suport social a la antiimmersió és escàs i que molt poques famílies..., fixi-s'hi bé, molt poques famílies estan disposades a renunciar a un model lingüístic d'èxit, que cohesiona la societat. És curiós que hi ha-

gi més diputats que qüestionen la immersió lingüística que famílies d'alumnes.

Vostès volen, de totes totes, encallar-se en un problema; un problema que no existeix, no hi ha cap problema lingüístic a l'escola ni a les aules –cap ni un. Hi ha afirmacions que s'han fet avui aquí que de debò que només es poden fer des del desconeixement de la realitat de les aules i de l'escola, i de l'escola catalana.

Els centres docents treballen perquè tot l'alumnat aprengui a estimar i a respectar totes les llengües, i s'interessen per conèixer-les. On uns pocs hi veuen un problema, la majoria hi veiem una oportunitat formativa i d'aprenentatge. És inversemblant que, després de tres dècades d'èxit, de cohesió social al nostre país, a través de la immersió lingüística que s'ha fet a l'escola, avui es torni a qüestionar una i altra vegada el valor del model lingüístic de l'escola catalana.

Són molts els qui agraïm la contundència i la postura de la consellera. És més, a la societat som molts els que continuarem defensant el valor de la immersió lingüística a l'escola catalana.

L'altre dia deia el senyor Carrizosa –que avui no ha intervingut– que, com a persona professional del món jurídic, li sorprenien algunes coses. Doncs, mirin, a mi com a persona relacionada amb el món de l'ensenyament me'n sorprenen moltes també; em sorprenen moltes afirmacions que es fan en aquesta cambra, en aquest sentit. Segurament no seran les mateixes les que ens sorprenen –segur. Però la veritat és que la immersió lingüística avui forma part del patrimoni cultural d'aquest país. I així intentarem pel valor que té la immersió, pel valor que dona al coneixement, a l'aprenentatge del català i del castellà i de l'anglès també..., continuarem defensant el model d'immersió lingüística que tanta gent durant tants anys ha valoritzat i que ha estat model per a l'aprenentatge de les llengües arreu de Catalunya.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Té vostè raó: no hi ha debat, s'ha d'aplicar –no hi ha debat. Estem en una democràcia, no en una classe de filologia. És una democràcia amb drets i deures i amb governs que compleixen les lleis. No hi ha debat, efectivament. S'ha acabat, els ho he dit abans. El debat és en quin tant per cent, de quina manera, amb quin pacte polític i amb quin seny apliquem, per quin tant per cent es fa en català, en castellà i en anglès. Aquest és el debat, l'únic debat possible. El debat de seguir com fins ara ja saben que s'ha acabat. Ho saben i ho saben en tant que hi han mesures que s'han d'aplicar. I, si no s'apliquen, un pot incórrer en delictes d'insubmissió o de no-compliment de la llei.

Per tant, suposo que la consellera no ho farà i espero que ningú més arribi a aquest punt. Tant de bo no si-

gui així! No ens agradaria veure una consellera asseguda en una banqueta d'un tribunal per insubmissió del cotxe oficial. (*Veus de fons.*) Això no ens agradaria mai. I, per tant, tots els dirigents polítics –tots els dirigents polítics–, s'han de sotmetre a la llei.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Senyora presidenta, si em deixen continuar..., puc continuar? (*Pausa.*) Gràcies.

No hi ha debat. Deien abans que quin model és el que volem. No sé si m'ha sentit la intervenció: el del senyor Mas i el senyor Montilla. Vostè que va donar suport al president Montilla..., el model alemany. Sap quin és el model alemany? No en aquest cas federal. El model alemany: tres llengües vehiculars.

Deia la consellera. «Com pot ser, tres llengües alhora?» Senyora consellera, vostè és la consellera d'Educació i no sap que hi han escoles a Catalunya que imparteixen en tres llengües alhora? El que passa és que valen 1.000 euros cada mes, senyora consellera; 1.000 euros no els té tothom. Alguns sí, però tothom no se'ls gasta, 1000 euros! Ja n'hi ha prou d'hipocresia! Que alguns dirigents d'alguns partits polítics d'aquí volen, per al seu fill, una escola trilingüe i després assenyalen amb el dit els que defensem exactament el mateix a l'escola pública. Ja n'hi ha prou –ja n'hi ha prou– d'hipocresia i de cinisme! Ja n'hi ha prou!

Sí, l'Escola Aula..., vostès la coneixen. Si és magnífica! Però és molt cara. És magnífica, però és caríssima. I tothom no pot. Per tant, a l'escola pública volem, i a l'escola concertada, el mateix.

Jo estic convençut –estic convençut– que algun dia veurem un govern que compleix les lleis, que el Govern de Catalunya compleix les sentències i veurem una escola trilingüe a Catalunya.

I per molt que a alguns ens amenacin... I vull reproduir aquí l'amenaça, senyora presidenta, que ha fet un dels diputats d'aquesta cambra quan li he dit que si seguiran fent aquests escarnis, i ens han dit literalment, el diputat de les CUP, que ens hi anem acostumant, que n'hi hauran més. Això és el que ha dit el «demòcrata», el «senyor demòcrata» –entre cometes, clar. Això és el que ens ha dit: «Que ens hi anem acostumant, que n'hi hauran més.»

Prengui'n nota, senyor conseller! Això és el que ens ha dit un diputat d'aquesta cambra. Però, clar, aquí es protegeix els que amenacen, no els amenaçats. Doncs, ja n'hi ha prou –ja n'hi ha prou–, de..., des d'un escó, fer en aquest cas escarnis, com vostès convoquen. I a sobre va i, en comptes de dir el que m'ha dit el senyor Fernández abans, que és que l'han retirat, ve l'altre diputat i diu que no el retiren, que el canvien de lloc. Ja n'hi ha prou, home!

Ja n'hi ha prou que hàgim d'aguantar aquests personatges públics que fan... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., que amenacen –que amenacen. Personatges, càrrecs públics, que amenacen des d'un escó, aquí, en silenci, des del passadís, persones que formen part d'un grup polític que representen 280.000 persones. Mai veuran ningú de Ciutadans amenaçar com vostès fan.

I això s'ha dit en aquest cas en un escó, s'ha dit en un Parlament, i és molt greu. S'ha dit en silenci, eh? –en silenci–; però s'ha dit.

I, per tant, vull deixar constància que aquí, a Catalunya, les lleis s'han de complir –totes. Que aquesta proposta diu el que diu i no el que vostès volen que digui, que és que volem una escola trilingüe, pública, de qualitat i per a tothom. I això és el que se sotmet a votació.

Per tant, nosaltres seguirem defensant aquest model. I si algun dia Ciutadans dóna suport o participa en un govern aplicarem el mateix model de les millors escoles de Catalunya per a tots els pares. I aquest no és un debat –aquest no és un debat– d'independència o no; aquest és un debat de qualitat educativa i d'incorporació del dret, del sentit comú i de l'excel·lència en un mateix model de convivència lingüística, que és: català, castellà i anglès.

Senyora consellera, és possible, ja existeix. Nosaltres ho seguirem defensant, aquí i als tribunals on calgui, però, tant de bo!, algun dia a Catalunya –n'estic convençut– veurem un model d'excel·lència com el que la consellera no vol aplicar, però que els presidents sí que volen per als seus fills.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyora... (*Remor de veus.*) A veure, senyora Garcia Cuevas o senyor Coto? (*Veus de fons.*) Per quin motiu? –per quin motiu? (*Veus de fons.*)

José Antonio Coto Roquet

Ens acaben de dir «d'aquest escó».

La presidenta

Per què?

José Antonio Coto Roquet

El señor Cañas acaba de decir que ellos no son el PP en cuanto a las amenazas y que, por tanto, pues, como ellos no son el PP a ellos no se les puede amenazar y que al Partido Popular parece que sí se le puede amenazar, según el señor Cañas, de Ciudadanos.

(*María José García Cuevas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Garcia Cuevas...

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bueno, yo pido la palabra por alusiones y contradicciones. (*Remor de veus.*) Ha habido alusiones y contradicciones reiteradas, y a mí me gustaría reducirlo todo en una propuesta en positivo.

Yo le quiero proponer a la *consellera* que, ahora que tanto les gusta fomentar el derecho a decidir sobre cosas sobre las que no se tiene derecho a decidir, fomen-

ten ustedes el derecho a decidir sobre las cosas que sí tenemos derecho a decidir. Pregunten ustedes a los padres de Cataluña en libertad qué sistema prefieren para sus hijos: si un sistema de inmersión lingüística obligatoria, excluyente, exclusivo en catalán, o un sistema bilingüe al 50 por ciento. Pregunten ustedes y quizá se llevarían una sorpresa sobre lo que de verdad quieren los padres de Cataluña.

Gracias.

(*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Quim Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

No hi havia, ni ahir ni avui, cap intenció d'amenaçar ningú. I, en tot cas, hem dit que canviàvem la protesta perquè se'n fa una d'unitària a la comunitat educativa. I la voluntat era mostrar la discrepància davant de qui vol acabar amb la immersió lingüística. Entenem que és un fet absolutament democràtic.

Però sí que entenem que, des d'ahir –no sé per quins set sous–, hi ha una voluntat de dos grups d'aquesta cambra d'intentar-nos adjudicar amenaces i violència i no sé quantes coses més. Nosaltres no ens hem mogut d'aquests dos escons, i en cap moment hem volgut proferir cap mena d'amenaça ni cap mena de llenguatge violent. Entenem que en treuen una rendibilitat pública a través dels mitjans d'acusar-nos de violents i d'anar a mostrar-se com a víctimes, però no és la nostra intenció ni tampoc és la nostra actitud.

La presidenta

D'acord.

Passem a la votació de la moció.

Perdó..., les esmenes les han incorporades o no?

Albert Rivera Díaz

Sí, senyora presidenta. Acceptem la segona esmena del Partit Popular.

La presidenta

Doncs, es pot votar la moció sencera, incloent-hi l'esmena del Grup Popular? Sí? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, passem a la votació.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*) No.

Senyor Millo? (*Pausa.*) Sí.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor i 99 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i catorze minuts.